

OBDARENI

Biblioteka: IZVOR ŽIVOTA Knjiga 3

Priredila: s. Svjetlana Rezo FDC

Korektura: Ante i Štefica Protrka

Teološka lektura: Fra Branko Neimarević OFM

Sponzor: Obitelj Franje i Tonke Mioč

Tiskara: 2B MultimediaPrint - Nova Bila

S dubokom zahvalnošću ovu knjigu posvećujem svima vama čija imena, na žalost, nikada nisam znala ili sam ih zaboravila, a čija lica i nazočnost prepoznajem s mnogih duhovnih susreta koja sam imala diljem Evrope; od Albanije i Kosova do Danske, kao i Hrvatske ambasade u Londonu.

Susreti su bili u različito vrijeme i često na različitim mjestima; u svetištima, crkvama, samostanima, crkvenim i društvenim dvoranama, privatnim kućama i stanovima, na planinama, uz rijeke i mora pa i na njivama, kad u misiji nije bilo još nikakvih objekata za okupljanje. Često su poslužila i prometna sredstva kao vlak i autobus, pješačenje po planinama ili vožnja džipom po Kosovu, zrakoplovom do Londona i brodom do Albanije, sve to da navijestim Radosnu Vijest. - Isus je ŽIV! Prepoznata čežnja i vaša ljubav prema Bogu i Svetom Pismu bila je za mene uvijek novi izvor ohrabrenja. Ova je knjiga vaša jer je nastala zahvaljujući vašem zanimanju i vašim pitanjima.

Predgovor

Knjiga **OBDARENI** je sinhronizacija onoga što je Gospodin Isus činio dok je hodao ovom zemljom, na Duhove i kroz povijest Crkve, pa sve do naših dana po molitvi onih koji vjeruju i mole. Kad sam tražila naslov knjige, dobila sam ovaj: **Obdareni**. Mi smo ti koji smo prepoznali da smo obdareni, ponajprije darom života na ovoj Zemlji planeti koja nam je darovana. Obdareni smo darom Crkve i ucjepljenja u Tijelo Kristovo po našem krštenju: „Tako, dakle, više niste tuđinci ni pridošlice, nego sugrađani ste svetih i ukućani Božji, nazidani na temelju apostola i proroka, a **zaglavni je kamen** sam Krist Isus. U njemu je sva građevina povezana i raste u hram svet u Gospodinu. U njemu ste i vi ugrađeni u prebivalište Božje u Duhu.“ (Ef 2,19-22)

Obdareni smo zrakom, vodom, hranom koja održava naše tijelo! Obdareni smo svojim obiteljskim članovima i prijateljima koji nas vole i okružuju. Obdareni smo Božjom Riječju koja hrani našu dušu, svetom Misom, sakramentima po kojima se otvaramo Duhu Svetom. Obdareni smo i darovima Duha Svetoga kako nam kaže sv. Pavao: „Različiti su dani, a isti Duh; i različite službe, a isti Gospodin; i različita djelovanja, a isti Bog koji čini sve u svima. A svakomu se daje očitovanje Duha na korist. Doista, nekome se po Duhu daje riječ mudrosti, nekome riječ spoznanja po tom istom Duhu; nekome vjera u tom istom Duhu, nekome dari liječenja u tom jednom Duhu; nekome čudotvorstva, nekome prorokovanje, nekome razlučivanje duhova, nekome različiti jezici, nekome tumačenje jezika. A sve to radi jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose kako hoće.“ (1 Kor.12,4-11)

Različitost udova i jedinstvo tijela: „ Doista, kao što je tijelo jedno te ima mnogo udova, a svi udovi tijela iako mnogi, jedno su tijelo - tako i Krist. Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni, bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi, bilo slobodni. I svi smo jednim Duhom napojeni. Ta ni tijelo nije jedan ud,

nego mnogi. Rekne li noga: "Nisam ruka, nisam od tijela", zar zbog toga nije od tijela? I rekne li uho: "Nisam oko, nisam od tijela", zar zbog toga nije od tijela? Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje bi bio sluh? Kad bi sve bilo sluh, gdje bi bio njuh? A ovako, Bog je rasporedio udove, svaki od njih u tijelu, kako je htio.“ (1 Kor.12,12-18)

I ako trpi jedan ud, trpe zajedno svi udovi; ako li se slavi jedan ud, raduju se zajedno svi udovi. A vi ste tijelo Kristovo i, pojedinačno, udovi. I neke postavi Bog u Crkvi: prvo za apostole, druge za proroke, treće za učitelje; onda čudesa, onda dari liječenja; zbrinjavanja, upravljanja, razni jezici. 1 Kor 12,26-27.

Svako od nas je original Božji, neponovljiv, sa svojim talentima i darovima, naravnim i nadnaravnim. Poslan u ovaj svijet da ga izgrađuje, oplemeni, osvijetli, ožari ljubavlju i radošću koju Duh Sveti daje i tako Boga svoga dobrog Oca, našega Stvoritelja proslavimo!

Da bismo mi kao molitvena zajednica sebi tu obdarenost posvijestili, i da bismo to i s drugima podijelili i da i oni prepoznaju da su obdareni i da počnu slaviti svoga Stvoritelja i Otkupitelja, objavljujemo ovu knjigu koja će obaviti tu zadaću, a i da vidimo što se događalo i događa u Crkvi danas po duhovnoj obnovi. Što misle pape, biskupi i teolozi o karizmatškoj duhovnoj obnovi.

Jednostavno živeći, radeći i moleći s ljudima, sama sam se duhovno razvijala i u vjeri utvrđivala. Gledati Božja djela u promijenjenim životima, za mene je to najveća radost, i zato mi nije teška nikakva žrtva. Da bi ljudi došli do Isusa i Isus do ljudi, naša sestrinska postkoncilaska molitva, koju molimo u podne, glasi: „Gospodine Isuse, daj da svim dozvoljenim sredstvima, Tebi pripremamo put do mladeži, put u gradove i sela, u urede i tvornice; daj da svim ljudima pomognemo da Te upoznaju i ljube i tako dođu u Tvoje Kraljevstvo.“ Ne mogu opisati duhovnu radost u ovoj molitvi koju sam primila dok sam jednom išla na konju do teškog bolesnika na Kosovu i oko

dvanaest sati molila svoje molitve.

Opisujemo karizmu molitvene zajednice u prvom dijelu, u drugom donosimo duhovnosti iz karizmatskog pokreta po kojemu su milijuni doživjeli svoj duhovni preobražaj i djeluju u današnjoj Crkvi u darovima Duha Svetoga u ovome pokretu, pokretu koji je vratio Crkvu na korijene kako je to preporučio II. vatikanski koncil. Ni sama ne bih znala kakao je prva Crkva izgledala da nisam prošla duhovnu obnovu gdje se govori o darovima Duha Svetoga i djelu po darovima. (Radio Vatikan kaže: „Danas 120.000.000. ima registriranih kari zmatika“, a koliko neregistriranih za koje nitko i ne zna?) Karizmatski pokret je od samoga početka od vrha Crkve jako dobro podržavan, a prije nekoliko godina statut je od Crkve potvrđen. Neke od tih velikih karizmatika po kojima dragi Bog i danas mijenja svijet i mi smo imali prilike osobno susresti i svoju vjeru ojačati. Neki su izrasli i u našem narodu.

U trećem dijelu donosimo poticaje crkvenih otaca i naučitelja u povijesti Crkve, da se vidi jedna kontinuiranost u navještaju i životu Crkve kao i poticajima da se Evanđelje stavi u praksu i kako izgleda u praksi. Naša Majka Crkva ima i jaku nauku tradicije.

U četvrtom dijelu su i misli od zadnjih papa. Papa Pio XII prekrasno govori o Ženi. Mogu svjedočiti da sam i sama imala prilike zaista u životu sresti takve žene i majke. Papa Pavao VI nam govori o primjeru nazaretske obitelji i odnosu prema radu i radniku... Papa Benedikt XVI. nam govori o ljepoti i kulturi umjetnosti, o genetici i molitvi.

U petom dijelu su svjedočanstva a u šestom molitve, da ne bi ostali samo na Riječi nego da ju pretočimo u molitvu, donosimo razne molitve koje su se razvile u povijesti Crkve i u karizmatskoj duhovnoj obnovi kao: molitve za ispunjenje Duhom Svetim i darovima Duha Svetoga, molitva za nutarnje iscjeljenje, molitva za ozdravljenje i molitva za oslobođenje koje nas uvode u duhovnu slobodu. Dok čitamo i slušamo

izlaganja naučavanja - dobivamo spoznaje, a kad molimo - dobivamo snagu Duha Svetoga. Zato treba ići usporedno molitva i Riječ naučavanja. Ako samo molimo, imamo snagu ali nemamo teološkog znanja da je ispravno kanaliziramo. Ako samo dobivamo spoznaje kroz nauku a ne molimo, onda ostajemo na teoriji bez iskustva milosti. Milost se prima kroz molitvu. Molitva je punjenje duhovnom snagom. Tako ćemo po molitvi moći biti ono što i jesmo – kršćani koji su poprimili Kristov mentalitet, nosioci spasenja, svjetla milosti, mira i sigurnosti u ovom našem opterećenom i preplašenom svijetu. Još je stari Sirah, otkrivajući u Duhu Božju mudrost, rekao:

"Jer su misli njegove šire od mora i namisli dublje od bezdana. A ja sam kao jarak prekopan od Rijeke i kao vodotok doveden u perivoj. I rekoh: Natopit ću vrt svoj i navodnit ću cvijetnjake svoje". I gle, od jarka mojeg rijeka postade, a od rijeke more mi nastade. Učinit ću da kao zora zasja nauk moj, i svjetlost ću njegovu razaslati nadaleko. Izlit ću nauku poput proroštva, ostaviti je pokoljenjima budućim.

Vidite, ne trudi se samo za sebe nego za sve koji je traže". (Sirah 24.29-34)

Zahvaljujem svojim suradnicima Anti i Štefici Protrka za korekturu kao i našem Fra Branku Neimareviću za lekturu. Don Jakovu Kainiću za pregledan tekst i sugestije. Zahvaljujem Tihani Marelja za pregledan tekst. Zahvaljujem obitelji Franje i Tonke Mioč koji su sponzorirali ovu knjigu da se tiska i podijeli jer knjiga ne ide u trgovine nego u narod da posluži u duhovnoj izgradnji svih vas, dragi čitaoci, do kojih će doći. Neka nam svima dragi Bog udijeli obilje blagoslova!

Pratitelj molitvene zajednice „Božje Ljubavi“ Travnik

Travnik 21.11. 2008.

s. Svjetlana Rezo, Kći Božje Ljubavi

KARIZMA MOLITVENE ZAJEDNICE "BOŽJE LJUBAVI"

Prilog razumijevanja karizme (duhovnosti) zajednice, tko je i kakva želi biti molitvena zajednica "Božje ljubavi"

Riječ *karizma* grčka je posuđenica. Harizma znači nezasluženi dar, milosni dar, poklon, i ima isti korijen od *haris* što znači milost (usp. Rječnik biblijske teologije, str, 412). Kad upotrebljavamo riječ milost, govorimo o djelovanju Duha Svetoga iz kojeg izvire sve karizme dane bilo pojedincima ili skupinama ljudi, po kojima on obnavlja Crkvu i Svijet. Prema svetom Pavlu karizme su bitne za cjelovitu strukturu kršćanske zajednice. Crkva je prostor karizmi. Karizma je milost koja vjernicima daje sposobnosti korisne za obnovu i izgradnju Crkve (usp. *Lumen gentium*,12). U običnom govoru riječi karizma, karizmatik, karizmatski, imaju vrlo različito značenje. U ovom djelu ne govorimo o karizmatskom pokretu, nego o karizmi koja po svojoj naravi obnoviteljski stvara nove osobe i zajednice, ili postojećim zajednicama daje novu dušu.

Karizme ne smiju biti poistovječene s naravnim darovima (talentima), iako su i darovi milosti i naravni darovi – darovi Božji. Mi baštinimo svoje talente od svojih roditelja, ali od njih ne baštinimo milosti. Dar milosti usavršava darovane sposobnosti koje su već prisutne. Drevno je pravilo: "Milost pretpostavlja narav – Gratia supponit naturam". "Posebna milost" je karizma koja daje neku novu sposobnost da se podupre djelo radi kojeg je dano.

Pristup karizmi Zajednice "Bože ljubavi"

Karizmu Zajednice "Božje Ljubavi" nužno je sagledati u povijesnom kontekstu da bi se pravo vrednovala i razumjela. Karizma je Božji dar, darovana prije više od jednog stoljeća.

Kad je Majka Franciska Lehner počela živjeti sa svojim prvim sestrama, sigurno nije slutila da će ona imati sedam svojih kćeri mučenica - Drinske mučenice, s. Adelaide u Brazilu i s. Dankom u Bosni, koje su dale život za svoga Zaručnika Isusa. Same zahvaćene Božjom ljubavlju uzvraćaju ljubav, uranjajući posvema u Ljubav Božju, a ta je ljubav Duh Sveti. Teolozi definiraju: "Duh Sveti je Ljubav koja kruži između Oca i Sina."

Crkva je danas u svijetlu postkoncilske obnove II. vatikanskog sabora koji je izložio kako shvaća njezinu prisutnost i djelovanje u suvremenom svijetu: "Da bi Crkva mogla izvršiti tu zadaću, dužnost joj je da u svako vrijeme ispituje znakove i tumači ih u svijetlu Evanđelja. Onda će moći na prikladan i suvremen način svakom naraštaju odgovoriti na vječna ljudska pitanja o smislu sadašnjeg i budućeg života i njihovom međusobnom odnosu. Treba upoznati i shvatiti svijet u kojem živimo, njegova očekivanja, težnje i značaj (usp. GS, br. 2-4).

Prošlo stoljeće, više nego prijašnja vremena, obilježeno je sekularizmom i ateizmom različitih oblika. Posve je razvidno da je takav stav pod krinkom novog humanizma promicao kulturu nasilja i smrti. Taj je duh zahvatio književnost, umjetnost, humanističke i prirodoslovne znanosti, pa čak i državno zakonodavstvo.

Zajednica sestara "Kćeri Božje Ljubavi" imala je svoje "uspone i padove", od podrške u prvo vrijeme pa do progonstva u komunističkom vremenu. Bog ih je odgajao da mu budu vjerne prihvaćajući njegov plan. Bio je to proces profiliranja karizme sestara uz koje su se skupljali i laici kao suradnici. Post-koncilska obnova potiče redovništvo na suradnju s laicima i na duhovnom planu. Tako je nastala i molitvena zajednica "Božje Ljubavi" u Travniku, koja nije bila pošteđena kritičkih prosudbi, ali su joj one, opravdane ili neopravdane, bile poticaj za još veći rast i razvitak na duhovnom području. Samo zajednica ukorijenjena u Božju ljubav može izdržati neizbježna iskušenja. **Ako je karizma od Boga darovana, onda će se ona iskristalizirati i isijavati prema svijetu.**

KARIZMA-UČINITI BOGA "VIDLJIVIM" u današnjem svijetu.

Temeljno je iskustvo čovjeka i čovječanstva da su "od drugoga", da izvor i smisao života nemaju od sebe. U svojoj biti svi smo mi darovana bića. Na zemlji smo gosti. Tu smo prolaznici. Netko nas je pozvao na život na zemlji i naše je postojanje stanoviti odgovor. Ali čiji smo mi zov i kome smo odgovor?

Religiozni ljudi vjeruju da je Bog začetnik našeg postojanja. Ateisti pak vjeruju da nitko nije stvoritelj svijeta i da nikome nemamo odgovarati. Kršćani nastoje ateistima pokazati da je Isus Krist ključ, središte i cilj svekolike ljudske povijesti (GS 10). Zato kršćani proglašavaju da "Crkva treba da utjelovljuje Sina neprekidnom obnovom i očišćenjem same sebe pod vodstvom Duha Svetoga" (GS 21).

Vidljivost Boga je postala nužna. Protiv vidljive prisutnosti ne vrijede nikakvi dokazi. Ako je netko Boga iskusio, susreo, ako s njim druguje, onda više nema dokaza da Boga nema. "Bog postoji, ja sam ga susreo" - glasi naslov knjige A: Frossarda. "Bog postoji i ovaj svemir nije prazan – to je najveličanstvenije otkriće moje generacije" - piše Tatjana Goričeva o otkriću Boga među intelektualcima u Sovjetskom Savezu. "U djetinjstvu ne primismo ni traga vjerskoga odgoja" - piše Tatjana i nastavlja, "kad smo prvi puta ušli u Božji hram, taj prvi posjet doživjesmo kao čudo koje ostaje u sjećanju za cijela života. Mnogi od nas postadoše kršćani posve iznenada, primivši s neba sasvim osobito očitovanje. Nismo mi tražili Boga, Bog je tražio nas i našao nas je. U našem obraćenju nema veće istine. (Tatjana Goričeva, Put k Bogu Spasitelju, III izdanje 1985, str. 8-9).

Jedan od najvećih teologa Karl Rahner rekao je: "Kršćanin iza druge polovice dvadesetog stoljeća bit će mistik ili ga uopće neće biti." A mistik je čovjek koji ima iskustvo Boga.

"SVIJET VAPI ZA BLAGOVJESNICIMA"

Ono što se traži je iskustvo vjere. Ivan XXIII, sazivajući koncil, očito je na to mislio, što potvrđuje njegova molitva za uspjeh Sabora: "Duše Sveti, obnovi svoja divna djela danas, daj nam nove Duhove" (1962). Na prve se Duhove po Duhu Svetom apostolima dogodilo iskustvo vjere i iskustvo razumijevanja svega što je Isus govorio, te je Petar svojom prvom propovijedu obratio tisuće ljudi.

Svijet i Crkva vapse za ljudima koji imaju iskustvo s Bogom i koji ih mogu povesti Bogu. Svijet treba takve ljude da bi našao smisao svoga života, Crkva ih treba da bi našla smisao i djelotvornost svoga rada. Iskustvo se redovito stječe po molitvi. Zato papa Ivan Pavao II. piše: "Naše je uistinu teško vrijeme osobito potrebito baš molitve" (DEV 65). Ako je u Crkvi i u svijetu otvorio čežnju za iskustvom Boga, onda će On to iskustvo i dati. Ako je dopustio da se zlo razmaše u svijetu, onda je sigurno dao i lijek protiv toga zla. Potrebno je samo znati gdje se taj lijek nalazi.

Bog je u naše vrijeme probudio na molitvu milijune ljudi. Ali ne na uobičajenu molitvu, nego na onu koja čini čudesa. Odmah nakon Sabora probudile su se karizmatske osobe i skupine. Čudesna liječenja u skupinama i od strane pojedinaca postali su svakodnevna pojava. Karizmatski pokreti u Crkvi, s milijunima članova, slave Boga u osobitoj karizmatskoj molitvi i čitavome svijetu navješćuju da Bog živi i da ljubi svijet.

Brojne molitvene skupine svjedoče o Božjoj djelotvornoj prisutnosti među nama. Po plodovima se može zaključiti da su ta laička gibanja Božji dar svijetu. U njima se događa najviše obraćenja, kaže završni dokument sinode biskupa održane 1985. godine. Iz njih se rađaju brojna zvanja. Biskup U. Jaramillo iz Kolumbije, koji sav pastoralni rad biskupije temelji na djelovanju molitvenih skupina, kaže: "Možda sam jedini

biskup na svijetu koji nemam kamo smjestiti nova zvanja. A sva su ta zvanja došla iz molitvenih skupina kojih u biskupiji ima oko 1000."

Takve molitve zaustavljaju čak i ratove, kao što se to dogodilo na Filipinima kad je izbio građanski rat. Biskupi su pozvali ljude da mole i da se klanjaju pred Presvetim dokle god ne nastane mir u zemlji. "Iskustvo našeg obraćenja", kaže Tatjana Goričeva, "dokaz je da povijest ne pokreće ljudska snaga već Duh Sveti i da je Božja Crkva jača od svijetu ustanova što ih stvorise ljudi i da je nisu u stanju svladati vrata paklena" (Goričeva, str.10).

POJAVA LAIČKIH POKRETA

Bog je u post-koncilskoj Crkvi probudio brojna laička gibanja. Svako od tih gibanja ima svoju povijest, svoj poziv i svoje poslanje. Svako od njih ima i svoju karizmu. I molitvene skupine u Crkvi imaju svaka svoju karizmu i potrebno ih je voditi, čuvati i razvijati u njihovoj izvornosti.

Molitvene skupine su, kao i druga crkvena udruženja, bratovštine, društva, pokreti i gibanja, mjesta gdje laici mogu dobiti teološku, duhovnu i evangelizacijsku naobrazbu. Ono što za budućeg svećenika znači sjemenište, novicijat i samostan, za laika znači njegova molitvena skupina. On će biti svjestan i uzoran laik ukoliko odraste u takvim "sjemeništima" i "samostanima". Njegova služba posvećenja svijeta traži osobitu izobrazbu i duhovnost. On mora negdje biti da bi mogao rasti i donositi plodove. Njegovi su korijeni u Crkvi, a stablo plodova su mu u svijetu. Tako o laičkim skupinama i udruženjima govori Saborski dekret o laičkom apostolatu (Apostolicam actuositatem, AA) i papina Enciklika o laicima (Christi fideles Laici, CL).

Bog je dao našoj Crkvi nevjerojatna bogatstva u laičkim gibanjima. Kao što postoje različite osobe u Crkvi, a nijedna nije kopija druge, te sve zajedno čine jedinstveno zajedništvo, tako postoje u Crkvi i različite skupine, a opet sve djeluju u istom Duhu i u istom tijelu Crkve. U Crkvi nalazimo i brojne redovničke skupine koje ne razdvajaju Crkvu, nego pokazuju da je ona jedna u različitosti skupina.

Kao što je čovjekovo tijelo jedno, a svaki dio tijela drugačiji, takva je i Crkva. Kao što u Crkvi svatko ima svoje mjesto, svoju ulogu, svoju službu i svoju karizmu, tako i skupine u Crkvi posjeduju svaka svoju karizmu. A karizme su sposobnosti koje Duh Sveti daje Crkvi, da se putem pojedinaca ili skupina mogu obavljati zadaci koji se u njoj pojavljuju.

Svaka redovnička zajednica ima svoju karizmu i bez nje bi Crkva bila siromašnija. Redovničke zajednice su Božji dar Crkvi. Uz Franjevce nisu suvišni Isusovci, uz Lazariste trebaju nam Kartuzijanci. Uz Franjevke trebaju nam Kćeri Božje ljubavi. Sestre Naše Gospe nisu bez posla u Crkvi zato što postoje Benediktinke.

Tako je i s laicima. Što je više laičkih skupina, pokreta, društava i gibanja, to je snažniji znak da nam Bog daje pomoć za ovo vrijeme i za naše podneblje. Bog je Ljubav (usp 1 Iv 4,8). Isus je obećao da nas neće ostaviti siročadima (usp Iv 14,18). On će ostati uz nas do konca svijeta, a poslat će nam i Branitelja, Duha Svetoga, da nas vodi, poučava, podsjeća na njegove riječi te da nam dijeli karizme. Isus je istina (usp Iv 14,6) i on ne može suvremenu Crkvu ostaviti bez pomoći. Što su veći njezini problemi to su veće njegove milosti. U kriznim vremenima bilo je najviše novih redovničkih zajednica i svetaca. To su vremena napretka Crkve. U takvim vremenima i mi živimo.

Crkva danas ima brojne suvremene svece, brojne nove redove, laička gibanja, nove duhovnosti, nove teološke smjerove i teološka produbljena, nove evanđeoske mentalitete.

Svako od tih gibanja mora zadržati svoj identitet. Kao što se redovi u Crkvi ne mogu svesti na jedan red, tako se ni laičke skupine ne mogu svesti samo na jednu skupinu. Samo u njihovoj mnogobrojnosti i u njihovoj mnogoljudnosti mogu rasti sve one karizme, milosti i sposobnosti koje je Bog dao Crkvi.

Te skupine ne mogu konkurirati jedne drugima kao što ni sveci nisu konkurirali jedni drugima. Svako je laičko gibanje izvorno, ima svoje karizme i svoj dar za Crkvu. U njima Crkva prepoznaje svoju izvornu snagu i svoju povezanost s Bogom. Kao Marijino djelo, pokazuju sposobnost Crkve za skrovito zajedništvo i svjedočenje u svagdašnjici. Korsiljo vjeruje u nove mogućnosti naviještanja Evanđelja u suvremenom društvu. Neokatekumeni pokazuju nužnost sustavne kateheze odraslih i sposobnost Crkve da na nov način evangelizira. Bračni susreti su također dar Crkvi koja traži oživljavanje bračne ljubavi i izvorno življenje sakramenta ženidbe.

Skupine nastale na temelju duhovnosti Taizea upućuju na nove načine pristupanja ekumenskom pitanju i oživljavanju vjere mladih. Međugorske molitvene skupine oživljavaju obiteljsku molitvu krunice, ali i skupno življenje molitve i obraćenja. Molitveno- evangelizacijske skupine žele oživjeti osnovno kršćansko iskustvo u Crkvi te teološki duhovno osposobiti laike za evangelizaciju i suradnju u župi. Svaka od ovih i inih skupina u Crkvi treba detaljan opis da bismo u njoj prepoznali Božje darove za Crkvu. Važno je prepoznati taj znak vremena da nas ne bi mimoišla Božja ponuda i pomoć.

MOLITVENA ZAJEDNICA "BOŽJE LJUBAVI"

Ovdje ćemo pokušati detaljnije opisati **karizmu** koju kod nas ima zajednica "Božje ljubavi"

Ime karizme

Ime u Bibliji znači samu osobu. Tko pozna Božje ime, on je s Bogom. Ime Isusovo je pobjedonosno na nebu, na zemlji, i pod zemljom. Tko god zazove Božje ime, bit će spašen, kaže prorok Joel (usp. Dj 2,21).

Svaki čovjek ima svoje ime i u tom imenu krije jedinstvenost, neponovljivost i sadržajnost svoje osobe. Imenom smo istrgnuti iz anonimnosti. Zapravo, tek kad imamo ime- mi konkretno postojimo. Zato Bog imenom poziva sve u postojanje i daje čovjeku da imenuje stvorenja da bi i ona u njemu postojala (usp. Post 1,5.8.10;2,199. Bog preko proroka Izaije kaže svom narodu: "Imenom sam te zazvao, ti si moj!" (Iz 43,1).

Ime nas dijeli od drugih i omogućuje drugima da nas nađu. Imenom stojimo pred Bogom kao bića voljena na jedinstven način.

Ime molitvene zajednice Božje ljubavi je nastalo kad je sama zajednica izrasla iz Božje ljubavi putem evangelizacije i molitve po sili Duha Svetoga. Zajednica ima karizmatski statut koji je Crkva odobrila. Zajednica ima mnogo grupa u zemlji i inozemstvu. Bazira se na Bibliji i tradiciji Crkve. Prati liturgijski ritam i svakodnevno moli časoslov. Sama Zajednica, zahvaćena Božjom ljubavlju, osjetila je potrebu da tu ljubav učini vidljivom u ovome svijetu – dakle, dobila je karizmu evangelizacije i molitve.

Ovaj naziv upozorava da je riječ o skupinama vjernika unutar Crkve. Da bismo to razumjeli, potrebno je razlikovati pokret u Crkvi od pokreta same Crkve. Pokreti u Crkvi su

pojedinačna gibanja vjernika ili skupina vjernika. Tako su i redovničke zajednice gibanja u Crkvi. Pokreti same Crkve su pak gibanja cijele Crkve u nekom smjeru. Tako je liturgijsko gibanje pokret čitave Crkve; jednako su tako i koncilsko gibanje te biblijsko gibanje pokreti u kojima se kreće čitava Crkva. Razlikuje se, dakle, gibanja u Crkvi od gibanja Crkve.

Zajednica "Božje ljubavi" je gibanje u Crkvi. Nisu, naime, svi pozvani da budu sudionici zajednice "Božje ljubavi". No, ukoliko zajednica potiče molitvu i osobito iskustvo molitve u cijeloj Crkvi, to molitveno gibanje obnavlja i obogaćuje samu Crkvu. Molitva nije služba samo nekih članova Crkve, nego je ona bitan sadržaj u životu svakog sudionika Crkve. Zajednica Božje ljubavi je kvasac molitvenog gibanja čitave Crkve. Ako je molitva disanje duše, onda je ona poticaj da se pročiste i aktiviraju "pluća" cijele Crkve. Ako je molitva susretanje s Bogom i dijalog s njime, onda je to bitna služba Crkve. Ako se po molitvi dobiva sila Duha Svetoga, onda Crkva može biti spasonosna tek kad, uz ostalo, počne i moliti. Zato je molitva bitan sadržaj i bitna služba Crkve, te stoga ona ne može biti dužnost i pravo samo nekih članova nego čitave Crkve. Djela apostolska nas upozoravaju da je molitva jedan od četiri bitna životna sadržaja prve Crkve: apostolski nauk, zajedništvo, lomljenje kruha i molitva (usp. Dj 2,42).

Što je Crkva bila vjernija Bogu, što je bila svjesnija sebe, u sebi životnija, to je više živjela iz Biblije i za Bibliju. Stoga se upravo i Crkva na Drugom vatikanskom koncilu osjetila ponukanom da u temelje svoje velike obnove krajem drugog tisućljeća Kristova ugradi konstituciju o božanskoj objavi "Dei verbum - Božju riječ".

Taj obnoviteljski posao ni izdaleka nije završen, on još uvijek traje i predstavlja uvijek nov izazov svakomu kršćaninu i svakoj kršćanskoj zajednici. Tako možemo, u nekom smislu, na svoje vrijeme primijeniti riječi što ih čitamo kod proroka

Amosa: „Evo, dolaze dani kad ću poslati glad na zemlju, ne glad kruha ni žeđ vode, već slušanja riječi Gospodnje" (Amos 8,11).

Molitva u zajednici "Božje ljubavi"

Zajednica nije bilo kakva skupina koja bi se okupljala na tradicionalno shvaćenu uobičajenu molitvu. Njezin naziv želi reći da ona produbljuje, istražuje i otkriva molitvu kao sve izravniji dijalog s Bogom. Taj dijalog nastoji tako njegovati i izgrađivati da to bude doista istinsko susretanje s Bogom.

Zajednica ima svijest o tome da se evangelizacijom ne predaje samo neka informacija o Bogu i spasenju po Isusu Kristu, nego da se njome prvenstveno prenosi samo spasenje, a to znači novi život. Kršćanska vjera je novi vječni život nastao krštenjem. Taj novi život se ne prenosi samim navještajem, nego i Duhom Svetim. Duh Sveti je onaj koji je poslan da dovrši Isusovo djelo i izvrši svako posvećenje (IV. euharistijska molitva). Zato je potrebno iskustvo Duha Svetoga i njegova djelovanja u nama.

Apostoli su tri godine slušali Isusa i mogli su to iskustvo i dalje propovijedati. A ipak im je Isus rekao da čekaju dok ih ne odjene u Silu odozgor. Tek tada su oni postali sposobni ne samo autentično propovijedati nego i prenijeti spasenje na druge ljude. Zato se, nakon prve Petrove propovijedi na dan Duhova, obratilo na kršćansku vjeru oko tri tisuće ljudi (usp. Dj 2,41)

Zajednica "Božje ljubavi" potiče u Crkvi molitvu koja dovodi do iskustva Duha Svetoga i kojom se život Kristov po Duhu prenosi na ljude. Kad u Crkvi ovo iskustvo vjere bude snažno prisutno, ljudi će se početi masovno obraćati Crkvi. Tada će svi članovi Crkve moći prenositi život. Zajednica ide prema reevangelizaciji Crkve da bi se omogućila evangelizacija svijeta.

Papa Pavao VI piše: "Crkvi je prvo sredstvo evangelizacije svjedočanstvo izvornoga kršćanskoga života" (EN 41). O Životu je dakle riječ. A taj se život dobiva po Duhu Svetome. "Moglo bi se reći", kaže papa Pavao VI., "da je Duh Sveti u evangelizaciji glavni činitelj."

Drugim riječima, potrebno je da prvo vjernici prihvate djelovanje Duha Svetoga, a onda da i druge dovedu do iskustva djelovanja Duha Svetoga. Tom cilju vode molitve koje otkrivaju i mole sudionici molitvene zajednice.

"Naše je uistinu teško vrijeme osobito potrebno baš molitve", upozorava papa Ivan Pavao II. (DEV 65). Ovaj Papa molitvene skupine naziva znakom utjehe čije iskustvo doprinosi da u cijeloj Crkvi ožive molitva i svetost. "I u novije vrijeme", kaže on, "sve više raste broj ljudi koji – u različitim pokretima i grupama što se sve više šire - stavljaju molitvu na prvo mjesto, te njome nastoje obnoviti duhovni život. Taj je simptom vrlo značajan i osobito utješan. Iz takva iskustva potječe zbiljski doprinos da među vjernicima ponovo oživi molitva, te da kroz sve to bolje shvate Duha Svetoga kao onoga koji u dušama budi veliku želju za svetošću" (DEV 65).

Zajednici je cilj poticati molitvu koja mijenja ljude. Samo Bog može mijenjati ljude. Prva takva temeljna promjena je iskustvo vjere koje prosvjetljuje čovjeka i otkriva mu sve bogatstvo Crkve, te ga uvodi u svjesno zajedništvo s prisutnim Bogom.

Moramo biti svjesni da se većina sudionika molitvenih skupova i seminara duhovnih obnova, dakle ljudi s iskustvom vjere i djelotvorne molitve, ne pridružuju skupinama. Oni samostalno žive, mole, svaki dan provode predloženi život za rast u vjeri i na taj način svjedoče u župi ili na mjestu gdje žive i rade. Ne moraju svi rasti na isti način. Nisu svi pozvani da rastu u formalnom članstvu zajednice. Postoje stupnjevi i načini kako se raste u vjeri i u iskustvu vjere. Jedni rastu individualno, drugi u župama, treći u zajednici "Božje ljubavi".

Odnos prema drugim zajednicama

Zajednica nije konkurencija nekim drugim zajednicama niti se od njih dijeli nekim velikim razlikama. Ona ima zajedništvo sa svima – kao ona koja koristi služenje drugih i želi svojim služenjem poslužiti drugima. Različite su karizme koje Bog putem zajednice daje Crkvi i karizme koje daje putem drugih zajednica. U župniku u župi, u biskupu u biskupiji - sve su zajednice vidljivo okupljene na služenje čitavom tijelu Crkve. Svaki se vjernik uključuje u onu skupinu u župi za koju se osjeća pozvanim ili pak ostaje izvan svih skupina. Bog je onaj koji svakome daje poziv i poslanje, i to je odlučujuće za svakog vjernika u župi.

Između raznih zajednica vlada sestrinsko i bratsko raspoloženje u kojem se svaki raduje rastu drugoga. Skupine služe svojim vjernicima, a same ostaju ono što jesu; čuvaju svoj identitet da bi mogle stalno pomagati i služiti drugim karizmama koje im je Bog dao za izgradnju Crkve i posvećenje svijeta.

Ta razlika i to jedinstvo su bitni za razumijevanje raznih gibanja u crkvi. Nijedno od njih nije cijela Crkva, a opet svako od njih služi čitavoj Crkvi. Jedinstvo u različitosti je ideal crkvenog zajedništva. To jedinstvo se ogleda u institucionalnim predstavnicima Crkve, a osobito u slavljenju euharistije. Koliko god bi bilo opravdano slavljenje euharistije u skupinama, ono bi trebalo biti dopušteno samo preko tjedna. Nedjeljna euharistija bi morala okupiti sva gibanja, sve karizme, sve skupine u zajedništvo Tijela Kristova koje je prisutno u župi. Župna euharistija je zapravo konkretno okupljena cijela Crkva. **Skupine nisu cijela Crkva, nego je župna zajednica Crkva. Skupine se tu nalaze u službi izgradnje župne Crkve, pa se to mora odražavati i u euharistijskom slavlju.**

Poziv i poslanje

Temeljna jednakost svih vjernika u Crkvi, hijerarhijski i laički, jest u pozivu i poslanju. Svi su pozvani da po krštenju budu dionici božanske naravi u slavi, zajedno s Isusom, kao subaštinici Kristovi. Također su svi poslani da svijetu donose Kristov spas. Bog je svakom vjerniku dao zvanje – karizmu – sposobnost s kojom služi drugima, zaslužuje za svoje životne potrebe i tako Duhom Božjim na tom mjestu posvećuje svijet. To je njegova karizma u svijetu.

Svaki vjernik ima još i jedno svoje neotuđivo mjesto u Crkvi kamo je pozvan i poslan, za tu službu on dobiva svoje posebne karizme. Tako Bog ljudskom društvu, da bi ono funkcioniralo, daje zvanja, a Crkvi daje darove Duha Svetoga da bi se očitovala kao Božje djelo usred svijeta – kao svijetlo uzdignuto usred svijeta (usp. LG 1). Svaki vjernik ima svoje neosporivo mjesto u svijetu i u Crkvi.

Svi dakle imamo isti poziv i isto poslanje. No, različite su nam službe, načini, mjesta gdje se tom pozivu odazivamo i gdje to poslanje vršimo. Tako u Crkvi razlikujemo dvije osnovne službe. Hijerarhijsku i laičku. Hijerarhijska je prvenstveno služba u crkvi i služi posvećenju laika, dok je laička služba prvenstveno u svijetu i služi posvećenju svijeta. No, i laik i klerik žive zajedništvo u Crkvi da bi svaki na svom mjestu mogao služiti.

Zajednica ima svoje osobito zvanje i poslanje u promoviranju molitve i iskustva vjere, te time i u evangeliziranju. Ona naime uči moliti, i moleći ulazi u iskustvo vjere, organizirajući specijalni rad u skupinama i sabirući svjedočanstva pojedinaca ona evangelizira svijet. Da bi to mogla, ona najprije služi svojom karizmom u reevangelizaciji Crkve, što znači da Crkvu čini osjetljivom za molitvu i za iskustvo vjere, te joj time pomaže da bude sposobna za evangelizaciju svijeta.

To je zadaća čitave Crkve, a to znači da je službeno mogu obavljati svi oni pojedinci i skupine koji su u Crkvi posebno osposobljeni i od zakonite crkvene vlasti poslani za to djelo. Zajednica molitvenih skupina poput kvasca pomaže Crkvi u dijelu evangelizacije: Bog daje poticaje Crkvi i govori joj preko pojedinih vjernika a onda posebno preko svake skupine u Crkvi.

Svaka karizma pojedinca ili skupine nije privatna karizma, nego karizma cijele Crkve. To znači da ona iz Crkve izlazi i za nju se daje. I molitvena zajednica "Božje ljubavi" nije neka izvan crkvena skupina, **nego dio ožvljene Crkve, i milosti danih Crkvi i za Crkvu.** Tako sada možemo lakše shvatiti ime, poslanje i poziv Zajednice. Iz tog se jasno vidi da je ona Božje djelo i opet potpuno u tkivu Crkve.

Živeći tu karizmu vjernici se posvećuju, nalaze u njoj vrata spasa i ujedno žive u Božjoj zaštiti. Živjeti u volji Božjoj znači živjeti spas.

Molitva koja mijenja

Osim promicanja molitve i iskustva vjere, Zajednica moli za darove Duha Svetoga, te tako pomaže da se u pojedincima i zajednicama probude osobne i zajedničke karizme za **služenje Crkvi i svijetu.** Sve to služi reevangelizaciji Crkve i evangelizaciji svijeta.

Promičući molitvu, zajednica stalno moli. Svoju karizmu ona ne vidi samo u tome da drugima prenosi iskustvo molitve i darove Duha Svetoga, zajedno s krepostima, nego u tome da moli za Crkvu i svijet. Ona nastoji organizirati mreže molitava kojima snagom Božje milosti stvara povoljne okolnosti za evangelizaciju. No, ona moli i za bolje odnose u društvu, za pravdu i mir u zemlji u kojoj živimo, za svaku strukturu društva posebno. Na taj način ona želi biti stalni pomoćnik društva i

Crkve, moleći za njih Božju pomoć. **Moleći tako, stvara prostore u kojima djeluje Duh Sveti.**

Mijenjati molitvom i postom društvene strukture i međuljudske odnose osobitaje karizma Zajednice. Ona je svjesna da samo Bog može mijenjati čovjeka i njegovo srce. Čovjek može sve oko sebe mijenjati, ali sebe ne može promijeniti. On robuje sili grijeha i od toga zla ga može osloboditi samo Bog. "Jadan ti sam ja čovjek", piše sv. Pavao, "tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela!" (Rim 7, 24)

Tko će nas od toga ropstva osloboditi? Sv. Pavao piše: "Hvala Bogu po Isusu Kristu, Gospodinu našem! Jer zakon duha života u Kristu Isusu oslobodio me od zakona grijeha i čovjek može potaći dobre promjene u društvu i prirodi. To je neka vrsta temeljnog iskustva". Zajednica moli snagu za promjenu ljudi, a time i društva i njegovih nepravednih struktura i odnosa, što je temeljni odnos za sve druge promjene.

Bog treba molitelje da bi ljudima mogao pružiti svoju pomoć. Molitelj je poput ruke u koju liječnik daje injekciju da bi liječio upalu pluća. Društvo je poput jedne osobe, kažu crkveni oci. Postoji neko ontološko zajedništvo u krvi i mesu, u grijehu, smrti i sudbini cijelog čovječanstva i svakog pojedinog čovjeka sa starim Adamom. Novi Adam – Crkva – jest novo društvo, novi narod Božji, očitovanje novog stvorenja po smrti i uskrsnuću Isusa Krista. To je crkveno zajedništvo u kojem smo svi mi u Kristovu Tijelu udovi jedan drugome. Po toj duhovnoj logici **Bog treba udove Tijela Kristova, da bi oživio i ozdravio društvo.**

Molitelji za to stoje pred Bogom za društvo, za obitelj, za radna mjesta, za Crkvu, za narod, za državu, za svijet. To je veličanstvena mogućnost stvaranja novog svijeta. To je vizija boljeg čovjeka i nove slobode. Papa govori o toj nevjerojatnoj viziji. "Divna je također i spasonosna misao: Koliko god je po svem svijetu u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti rasprostranjena molitva, toliko je također rasprostranjena i

djelatnost Duha Svetoga. U mnogim pojedincima i u mnogim zajednicama sazrijeva svijest da unatoč munjevitom napretku tehničko – znanstvene civilizacije, da čovjek, ipak, živi pod stalnim prijetnjama. Te osobe i te zajednice, vođene unutarnjim osjećajem vjere, traže snagu koja bi bila kadra čovjeka opet podignuti i spasiti ga od njega samoga, od njegovih vlastitih zabluda i promašaja koje često i sama njegova dostignuća čine kobnima. Tako otkriva molitvu u kojoj se očituje "Duh koji potpomaže našu nemoć." "Na taj se način mnoge duše vraćaju molitvi i po njoj se približavaju Duhu Svetom" (DEV 65).

Vođena duhom Božjim i učiteljstvom Crkve, Zajednica gleda otvorenim očima na nemoći, nasilja, nepravde i sukobe ljudi, te molitvom od Boga traži pomoć i spas za svaku ljudsku zajednicu i za pojedince. Ona to čini i zato jer je doživjela i velika uslišanja, jer svakodnevno vidi plodove svojih molitava. **Sve je moguće mijenjati po molitvi koja najviše mijenja samoga molitelja.** Zato molitelji i imaju iskustvo da se po molitvi mijenjaju i oni sami, pa im to daje životni elan, zdravlje, čudesna uslišanja, osjećaj korisnosti za ljude i društvo, te radost što time najviše dobra donose upravo ljudima. **Tako unose nadu u svijet i pokazuju da u njemu nema nepremostivih zapreka, te da se svaka prijetnja pojedincu i svijetu može otkloniti molitvom i postom.** Bog je svemoguć i on po molitvi dolazi spašavati svijet.

Poziv i poslanje Zajednice je, prema tome, molitva za temeljno oslobođenje svijeta i za njegovu evangelizaciju. Temeljno oslobođenje svijeta je oslobođenje od grijeha, smrti i đavla. Sve su to područja mraka, mržnje i pakla. A smrt i mržnja se udaljavaju unošenjem svijetla i ljubavi. Dopuštajući da ga Bog po molitvi i postu mijenja, **molitelj postaje svijetlo svijeta i providnik sile Božje za svijet.** Time bivaju oslobođeni temeljni elementi za evangelizaciju ili spas svijeta i njegovu preoblikovanje prema Evanđelju Isusa krista.

Božji zahvati kroz povijest Crkve

Kroz povijest Crkve postoje brojni primjeri obnove izvorne karizme postojećih zajednica u duhu evanđelja, kojim je (zajednicama) potrebit novi Božji zahvat da bi bile u funkciji obnove. Bog je podizao posve nove zajednice (nap. prosjački redovi u 12. i 13. st.) koje su promicale obnovu Crkve i društva. Bio je to Božji odgovor na teškoće i nevolje tadašnjeg vremena. Život Majke Terezije zorno pokazuje kako je Bog redovnicu izvukao iz jednog reda, da bi preko nje progovorio zahvaćajući u konkretne situacije života napuštenih ljudi. Karizma je Božji poziv, uvijek povezan uz nasušne potrebe ljudi, Crkve i svijeta. To je zahvat duha u kojem on suvereno i slobodno dijeli među vjernicima darove kako hoće i kome hoće (usp. 1 Kor 12,11). Ponirući tako malo u povijest Crkve, Isus nam pokazuje da je on Prisutni, da je Emanuel. U duhu Novog Zavjeta nije dobro moliti za karizme koje bi naprosto želio imati, koje meni trebaju, nego za karizmu koja mi je potrebna da u ovom povijesnom trenutku odgovorim na poziv, koji bi mogao djelotvorno služiti Crkvi i društvu.

Karizme nisu povlastica nekih ljudi. Svi koji su kršteni imaju pravo na karizme. One pripadaju cijeloj Crkvi, svakoj stanici toga tijela. Svatko ima pravo na iskustvo Duha Svetoga, po tome smo u Crkvi svi jednaki. Za Pavla su karizme načelo razlikovanja u Tijelu Kristovu. One određuju kakvu će ulogu imati koji član ili zajednica kao organ u Crkvi i one osposobljavaju svakog člana da obavi tu ulogu.

Može se dogoditi da pojedinac ili zajednica prime posebne milosti ali da iznevjere svoje poslanje. To pak ne znači da ta karizma nije bila prava. Sud o ispravnosti i urednoj upotrebi karizme pripada onima koji upravljaju Crkvom.

Jasno je da je svim zajednicama prauzor prva Crkva i želja prvih kršćana da budu što vjerodostojni svjedoci Isusa Krista. Svaka zajednica ima svoja veća ili manja iskušenja. Ono

što najpogubnije djeluje na nestanak ili nesposobnost zajednice je pojava da se Evanđelje prometne u kršćansku ideologiju. Ta se pojava može uvući u zajednicu i iznutra ometati njezin rast. Dakle, zajednica ne smije biti skup istomišljenika koje okuplja neka ideja ili neka osoba. Za autentičnost kršćanske zajednice temeljni je kriterij ljubav. Ta je ljubav u biti zajedništvo. Ona je razumljiva iz toga što je Bog ljubav (usp. 1 Iv 4,8). Ona je preduvjet za primanje Duha Svetoga (usp. Iv 14,15-17). Bez Duha zajednica ne raste i ne razumije duboki smisao Isusova nauka i njegova Otajstva.

U čemu je posebnost naše karizme?

Posebnost karizme družbe "Kćeri Božje ljubavi" najbolje se, s jedne strane, razumije i osvjetljava u kontekstu povijesnog nastajanje družbe prije 140 godina da Božju ljubav učini što vidljivijom. S druge strane, to je spoznaja i odgovor današnje molitvene zajednice "Božje ljubavi" na što nas Duh Božji potiče?

U jesen 2004., dolazim s Kosova u Travnik s dekretom u kojem je pisalo: "Odlučili smo pojačati naše djelovanje u Travniku". U župnoj crkvi župnik me radnim danom predstavlja i pozdravlja te najavljuje da ću raditi na duhovnoj obnovi s iskustvom liječenja unutarnjih rana i da ću odmah početi s Molitvenom zajednicom. Preporučio je, također, da se uključe svi oni koji žele obnoviti i ojačati svoju duhovnost.

Poslije sv. Mise odmah se našlo jedanaest žena i jedna djevojčica. Tako je nastala Molitvena grupa "Majke Franciske" Broj se stalno povećavao, a naročito kad su počeli pristizati bračni parovi, tako da smo dobili i drugu grupu i nazvali je: "Misionari Božje ljubavi". U ovim grupama bilo je dosta svirača i pjevača. Tako je nastala Slavljenička grupa. Pošto se uključilo i dosta mladih, tu smo grupu stavili pod zaštitu "Drinskih

mučenica". Zanimljivo je da su iz svih župa Lašvanske doline počeli dolaziti u Travnik na molitvu, što traje i dan danas.

Zajednica ima neke bitne oznake:

- a) Nastoji naučiti ljude da mole onako kako je Isus poučio svoje apostole. Učeći ljude moliti, povezujemo ih s Bogom. Po molitvi se stvara prostor da se dogodi zagrljaj Boga i čovjeka. Molitva je bitan sadržaj i prve Jeruzalemske zajednice.
- b) Navještaj dovodi do obraćenja, a po molitvi se rađaju nova iskustva vjere. Iskustvo vjere je ono u kojem je čovjek evangeliziran te sam počinje evangelizirati.
- c) Liječenje Božjom milošću od grijeha, zla, neočekivanosti i egoizma posreduje se naviještanjem Božje Riječi, poukom, savjetom, molitvom te primanjem sakramenata. Brojna iskustva su pokazala da iskustvo Božje blizine posjeduje snagu koja iscjeljuje čovjekove moralne rane i bolesti.
- d) Duhovna obnova je namijenjena svim strukturama društva, ljudima različitih svjetonazora koji žele njegovati duhovne vrijednosti. Duhovna obnova postiže svoj cilj ako čovjek poštuje svoju i tuđu savjest; ako ga obogaćuje uvjerenje drugih ljudi; ako teži da bude etičan i ako je siguran da samo dobrim sredstvima postiže konačnu svrhu, ako voli biti human i čestit i u tome doživljava ljepotu i nutarnje zadovoljstvo.

Karizma je zvanje u Božjem narodu. Bog je dao zvanje u Crkvi da bi društvo funkcioniralo. Tko god predano vrši svoje zvanje, osjeća da je njegovo zvanje najbolje za njega. Školovanje u karizmi molitvene zajednice posebno je. Netko može na teologiji, ili negdje drugdje, naučiti što je molitva, ali je ne može prenijeti drugima kao onaj koji ima iskustvo molitve. Svaki član zajednice mora proći duhovno sazrijevanje, koje je popraćeno kušnjama i izazovima, da bi se karizma još više iskristalizirala.

Duh Sveti potpomaže duhovnu izgradnju zajednice i pojedinca da postupno urastaju u mentalitet Evanđelja. Provjera vjerodostojnosti karizme očituje se po plodovima.

Iskustvo Božje blizine ostavlja na čovjeku trajan pečat; takva osoba o Bogu govori kao svjedok, kao onaj koji Boga poznaje i s njim druguje i ne može o Bogu ne govoriti (usp. EN 76). Osoba koja ustraje u tom iskustvu postaje promijenjena, njezin mentalitet i njezina ljestvica vrijednosti evanđeoski su. Takva osoba ne može više teško grijешiti, ukoliko se tijekom vremena svjesno ponovno ne udalji od tog iskustva. Ona na vrh svoje ljestvice vrijednosti postavlja Isusa Krista, njegovo Evanđelje, njegovu Crkvu i traži svoje poslanje. Takva osoba traži u molitvi svoj poziv, otkriva da nijedan posao nije tako vrijedan i važan kao donošenje Radosne vijesti ljudima i liječiti slomljena srca.

Jer, kao što potvrđuje papa Pavao VI.: "Nemoguće je i zamisliti da je netko Riječ prihvatio i predao se Kraljevstvu, a da sam sa svoje strane ne počinje svjedočiti i naviještati" (usp. EN 24). **"Oni koji iskreno prihvate Radosnu Vijest, snagom toga prihvaćanja i zajedničke vjere sabiru se u Ime Isusovo da bi Kraljevstvo zajedno tražili, gradili i živjeli,** čine jednu zajednicu koja i sama počinje naviještati Evanđelje" (usp. EN 13). Svrha zajednice nije da se zatvori u samu sebe. Njezin nutarnji život dobiva smisao "kad postaje svjedočanstvo, kad izaziva obraćenje, kad postaje navještaj Radosne Vijesti" (usp. EN 15).

Pojedinac sva područja osobnog života prožima djelotvornom molitvom koja mu je putem ove karizme otkrivena i postala sastavni dio njegova života. Njegove riječi i postupci proizlaze iz "Poznavanja Boga" kojeg prima i traži u molitvi. Takav čovjek postaje uvijek, makar bio i nezamijećen, "svjetlo" svojoj okolini. **Okolo njega se ljudi, okolnosti i strukture sigurno mijenjaju i postaju sve više evanđeoske.** "Vlastito polje njegovog evangelizacijskog rada je velik i složen svijet

politike, društvenog života, gospodarskih odnosa, ali i svijet kulture, znanosti, umjetnosti, međunarodnog života, sredstva društvenog priopćavanja, pa i neke druge stvarnosti otvorene evangelizaciji kao što je ljubav, obitelj odgoj djece i mladeži, stručni rad, ljudska patnja" (usp. EN 70). On donosi u svijet kraljevstvo Božje, šuteći, govoreći i djelujući, da bi rastao u Karizmi; on sudjeluje u radu zajednice, stalno proširujući svoje teološko znanje i izgrađujući duhovni život.

II. KATOLIČKA KARIZMATSKA OBNOVA

Donositi evanđelje ne samo u riječi
nego i u snazi, u Duhu Svetome
i mnogostrukoj punini.
(Usp.1. Sol 1,5)

Što karizmatici pišu i što drže o karizmatском pokretu u Hrvatskoj i u svijetu. Pogledajmo ovdje: Sjedište pokreta je u Vatikanu, pod nazivom ICCRS - Međunarodna katoličke karizmatске duhovna obnove. Ovaj tekst je razrađen na osnovu Generalnog statuta ICCRS (Internacionalne Katoličke Karizmatске Duhovne Obnove)

UVOD

Svjesni smo da jedanašnji svijet zarobljen materijalizmom i hedonizmom. Ne privlače ga duhovne vrijednosti. Njemu treba na nov način donijeti poruku vjere. Vjerujem da je karizmatски pokret pozvan kod nas donijeti svježinu i oduševljenje za vjeru i Krista. U svijetu su već očiti predivni plodovi karizmatskog pokreta, što se može vidjeti iz raznih dokumenata Katoličke crkve, koji govore o tom pokretu.

Ljudi, zahvaćeni Duhom Svetim, vraćaju se s velikom ljubavlju sakramentalnom životu iz kojega crpe veliku snagu. Dobivaju novi, dublji uvid u Božju Riječ, dobivaju veću zagrižanost za molitvu, te čeznu za zajedničkim molitvama. Spremni su svjedočiti svoje uvjerenje u sredini u kojoj žive i rade. Događaju se predivna obraćenja, oslobođenja i ozdravljenja braka i života.

Svećenici i redovnici dobivaju novu snagu da žive svoje zavjete i obnovljenu ljubav prema svome Spasitelju kome

su posvetili svoje živote. Ovaj pokret okuplja ljude različitih slojeva i staleža: i male i velike, i bogate i siromašne. Tu se nalaze i radnici i liječnici, profesori i studenti, gospodarstvenici i političari, sestre, svećenici i biskupi. Svi oni koji su kroz ovaj pokret doživjeli iskustvo "novog rođenja" ili "izlivanje Duha Svetoga", imaju snažan poticaj da tu vjeru, koju nose u sebi, prenesu drugima.

Papa Ivan Pavao II. snažno je podržavao pokret te je jednom prilikom zaželio da karizmatička obnova posluži obnovi Crkve i svijeta u trećem tisućljeću (L Osservatore Romano, sabato 31.10.1998.) Sadašnji Papa Benedikt XVI. gleda na karizmatički pokret s velikom nadom (vidi knjigu "Razgovor o vjeri str. 38 i 39), a kardinal James Francis Stafford, prefekt kongregacije za laike, i sam je sudjelovao u Fiuggi 1998. na međunarodnom kongresu za voditelje karizmatičke obnove.

Upitan što može poručiti karizmatičkim zajednicama i grupama u hrvatskom narodu, u domovini i inozemstvu, rekao je u intervjuu za list mladih "Power" slijedeće: "Karizmatički pokret u hrvatskom narodu je vrlo važan Božji instrument za obraćenje ljudi, da njihovi životi postaju što više slični Kristovom. Moja je molitva da plan kojega Bog ima za karizmatike u hrvatskom narodu bude i ostvaren. Moja je najdublja nada i molitva, za karizmatičku obnovu u vas, da preko nje sudjelujete u evangelizaciji vašeg naroda u novom stoljeću."

Karizmatička zajednica želi pomoći ljudima da prepoznaju karizme i talente koje su primili od Boga, ili ih želi poučiti kako da dobiju određene karizme koje Bog daje za služenje Crkvi. Karizmatičke zajednice i grupe surađuju sa svima koji žele u istom duhu služiti širenju Evandjelja.

Vjerujem da dobrim radom i molitvom u bazičnim zajednicama i njihovom obnovom, može doći i do duhovne obnove župskih zajednica, a potom i cijele Crkve. Molimo Duha Svetoga da upravlja našim srcima, da nam ražari dušu i

da nas potakne na nesebično služenje Bogu i Crkvi.

NASTANAK KARIZMATSKOG POKRETA

Pokret je počeo unutar Katoličke crkve 1966. god. u Sjevernoj Americi. Dvojica profesora laika, na katoličkom sveučilištu u Pittsburgu u Pannsylvaniaji, shvatili su da Prvi Duhovi o kojima govore Djela Apostolska nisu za prošla vremena, nego za svako vrijeme, pa tako i za današnje. Odlučili su moliti se Duhu Svetomu i tražili su da to iskustvo i sami dožive. Ispunjeni Duhom Svetim počeli su govoriti drugim jezicima kao ono apostoli na dan Pedesetnice na Duhove. Oduševljeni tim svojim doživljajem, prenijeli su to iskustvo na ostale profesore i studente. Od tada se pokret vrlo brzo širio po čitavom svijetu na svim kontinentima.

STAV CRKVENOG UČITELJSTVA

Do 1980. god. Crkveno učiteljstvo je na karizmatски pokret reagiralo sa osamnaest regionalnih i sedamnaest internacionalnih dokumenata.

U audijenciji 10. listopada Papa Pavao VI. je naglasio da u pokretu vidi čudo Duhova, jer Duh Sveti posvećuje ljude i dariva im svoje karizme. Isti Papa 1975. je rekao da u pokretu vidi šansu za Crkvu. Sedamdesetih godina dvadesetog stoljeća njemački su se biskupi zauzeli da se karizmatска obnova uključi u Crkvu, te su odredili da se u svakoj biskupiji izabere po jedan svećenik i laik kao predstavnici molitvenih skupina i koordinacijski tim koji bi upravljao pokretom u Njemačkoj. Još su objavili opširno djelo o karizmatском pokretu pod naslovom:

"Obnova iz Božjeg Duha". S komentarom H. Mülena.

KARIZMATSKA ZAJEDNICA

1. Tko je Karizmatska zajednica

Zajednica je udruga vjernika katolika koji su udruženi radi ostvarivanja zajedničkih interesa, a kojima je zajedničko karizmatsko iskustvo.

Pod karizmatskim iskustvom podrazumijevamo:

- da su prisustvovali seminarima za duhovnu obnovu karizmatskog tipa
- da su se upoznali s djelovanjem karizmi
- da su doživjeli djelovanje karizmi u svom vlastitom životu
- da imaju želju svoja iskustva produbiti, te stjecati nove spoznaje karizmatskih
- iskustava
- da se žele na djelotvoran način uključiti u život Crkve, prvenstveno svoje župske zajednice

Hrvatska biskupska konferencija kaže u br. 8: "Neke se duhovno-molitvene zajednice udružuju u posebne duhovne pokrete koji mogu biti od velike duhovne koristi ne samo za članove skupine već i za cijelu župnu zajednicu pa i na širem planu. Ovdje je potrebno imati pred očima misao Pape Benedikta XVI.: "Kao što je to bilo gotovo uvijek u prošlosti, tako će i sada biti skupina koje će svojom karizmom ili osobnom karizmom nekog svojega člana držati na okupu tu duhovnu zajednicu."

NKU/ HBK- HILP

2. Način djelovanja Zajednice

Kao vjernici članovi Zajednice mogu vršiti svoje poslanje na župnom, biskupijskom i misijskom planu u skladu sa Statutom ICCRS-a i nadležnim crkvenim vlastima.

3. Ciljevi zajednice

Ciljevi Zajednice prema Katoličkoj Crkvi su: (u skladu sa Statutom ICCRS-a):

- jačanje zrelog i trajnog osobnog obraćenja Isusu Kristu i slijeđenje njegova programa Ljubavi.
- Jačanje odlučne osobne otvorenosti prema osobi i prisustvu sili Duha Svetoga i jačanje djela evangelizacije osluškujući poticaje Duha Svetoga
- Željati, prema kanonu 879. Kanonskog prava st. 1302. i 1303. Katekizma katoličke crkve, biti obogaćeni darovima Duha Svetoga i biti savršenije povezani s Crkvom,
- postati istinski svjedoci koji šire i brane vjeru.

Cilj nam je prema društvu konkretno:

- formirati, educirati te podržavati mnoštvo molitvenih grupa koje će zajedničkim i osobnim karizmama služiti u župi, biskupiji i misiji kao i cijeloj Crkvi uopće i to prvenstveno posredničkom molitvom.
- Evangelizirati sve potrebite slojeve društva svim nama raspoloživim sredstvima, uvijek u suglasnosti s nadležnim crkvenim vodstvom.
- Nastojati svojim radom svekoliko doprinijeti kvaliteti života svih ljudi s kojima članovi dođu u kontakt na način koji je u skladu s vrijednostima kršćanske vjere.

Cilj zajednice prema svojim članovima je:

- duhovna obnova članova
- proučavanje Svetog pisma
- izgradnja članova u animatore – osnivače i voditelje molitvenih zajednica i grupa;
- upoznavanje i proučavanje dokumenata crkvenog učiteljstva, koji se tiču uloge
- vjernika u društvu i zajednici, a osobito na polju molitvenog i karitativnog djelovanja;

- vjerska, etička pedagoška izobrazba otvorena za sve članove, a koja se vrši putem
- seminara, redovnih molitvenih susreta i na druge prikladne načine.

4. Način djelovanja

Radi ispunjenja ciljeva Zajednica će u okviru svojih mogućnosti pokretati ove djelatnosti:

1. Kućne molitvene grupe
2. Biblijske grupe
3. Liturgijske grupe
4. Grupe za Evangelizaciju
5. Grupe za slavljenje
6. Izdavačke grupe
7. Karitativne grupe
8. Grupe za karizmatsku molitvu
- 9.(po potrebi) Grupe za vođenje bračnih susreta i tečajeva - priprema za brak.
10. Grupe za rad s ovisnicima
11. Grupe za organizaciju i
12. Druge grupe koje će se osnivati prema nastalim potrebama. Pravilnikom se određuje koliko tko vremenski može sudjelovati u radu zajednice, a da ne šteti svome osnovnom obiteljskom i drugom poslanju.

4.1. Kućne molitvene grupe

Molitva je osnovni zadatak zajednice. Svaki član zajednice treba biti i član kućne molitvene grupe. Grupe nisu veće od 12 članova. Sastaju se jednom tjedno, u izvanrednim situacijama mogu i češće. Svaka grupa ima voditelja koji je odgovoran animatoru kućnih molitvenih grupa.

Na kućnim molitvenim grupama utvrđuje se naučeno gradivo sa ostalim aktivnostima zajednice, izvještava se o radu pojedinih članova u razdoblju od proteklog sastanka, donosi se plan rada za idući period, te se moli za zajedničke i osobne potrebe članova.

Kućna molitvena grupa dovodi na svoje sastanke vjernike za koje može pretpostaviti da bi se htjeli priključiti zajednici "Božje Ljubavi", iznosi im svoja iskustva i moli za njihove potrebe. Preko voditelja i animatora kućnih molitvenih grupa moguće je uspostaviti brzu i efikasnu vezu sa župnikom ili sa Crkvom kao institucijom u bilo kakvoj duhovnoj potrebi. Zajednica može aktivirati mnoge članove koji znaju i hoće zastupati molitvom potrebne. Napominjemo da su kućne molitvene grupe veliki blagoslov za Crkvu, što potvrđuje iskustvo zemalja u kojima su one aktivne.

4.2. Bibliska grupa

Biblijska grupa sastaje se jednom tjedno. Susreti počinju slavljenjem i zahvaljivanjem. Pročitaju se i komentiraju sva nedjeljna čitanja. Daju se osobna mišljenja i komentari, te se tako izvrši detaljna priprema za nedjeljnu sv. Misu koju sudionici biblijskih grupa doživljavaju na kvalitetniji način. Na biblijskoj grupi razvija se ljubav prema Bibliji, te se stječe navika redovitog osobnog čitanja. Cilj nam je uvesti čitanje Biblije u obitelj kako bi postala sastavni dio obiteljske molitve.

U drugom dijelu moli se za osobne potrebe prisutnih i potrebe župne zajednice, te za potrebe Crkve.

4.3. Liturgijska grupa

Liturgijska grupa nastaje iz biblijske grupe. Brine za nedjeljna čitanja, za oglasnu ploču, za dekoraciju crkve, te za vođenje svih vrsta pobožnosti koje im župnik prepusti, kao što su razne devetnice, klanjanja ili svibanjska pobožnost. Takvu važnu zadaću u župi najbolje vrši liturgijska grupa.

4.4. Grupa za evangelizaciju

Grupa za evangelizaciju brine se o evangelizaciji kako katolika, tako i nekrštenih. Grupa za evangelizaciju dovodi vjernike koji su se udaljili od Crkve natrag u Crkvu, a i one koji nisu kršteni kako bi postali članovi Crkve.

Evangelizacijska grupa organizira molitvene skupove otvorenog tipa na koje može doći tko god želi. Takvi skupovi počinju slavljenjem, zatim se naviješta Božja Riječ iz Biblije i katekizma Katoličke Crkve. Daju se osobna svjedočanstva vjere pred svim prisutnim vjernicima. Na kraju se moli za pojedinačne potrebe prisutnih. Tako se na vidljiv način očituje prisutnost uskrslog Spasitelja Isusa Krista.

Molitvu predvodi voditelj molitvene zajednice sa članovima molitvene grupe koji su za takvu vrstu molitve osposobljeni. Svi se prisutni poduče o takvoj vrsti molitve kako ne bi došlo do bilo kakvih neugodnosti.

Grupa za evangelizaciju organizira seminare za pojedine grupe vjernika gdje prisutni imaju mogućnost dubljeg upoznavanja svoje vjere i molitve. Dio je aktivnosti i ulična evangelizacija koja podrazumijeva prilaženje osobama na diskretan i nenametljiv način da bi ih se privuklo u Crkvu u kojoj bi zadobili mir koji traže, a može im ga dati jedino Bog.

Grupa za evangelizaciju daje edukacijsku potporu kućnim molitvenim grupama. Širi i preporučuje kršćansku literaturu, organizira prigodne programe za značajnije blagdane.

4.5. Grupa za slavljenje

Brine se za dobro slavljenje i klanjanje, slavljenje sv. Mise i molitvene sastanke.

Brine se za odabir pjevača i svirača, te za odabir pjesama. Brine se za pjesmarice, za grafoskop i za praćenje teksta pjesama.

Na svojoj grupi obavezno analiziraju tekstove pjesama, te ih u molitvi promeditiraju, kako bi pjesme uistinu postale dvostruka molitva. Poseban naglasak daje se liturgijskim pjesmama.

4.6. Novinarsko izdavačka grupa

Brine se za izdavanje časopisa, knjiga, kasete i CD-a. Traži prigodne članke iz knjiga i drugih kršćanskih časopisa. Intervjuira članove zajednice koji daju svoja vlastita svjedočanstva obraćenja, koja su često vrlo potresna i poučna. Donosi zanimljive odlomke iz Katekizma katoličke crkve, iz dokumenata II. vatikanskog koncila, kanonskog prava Katoličke Crkve. Brine se da svim tim materijalom prati rad drugih grupa u zajednici.

4.7. Karitativna grupa

Brine se za skupljanje i dijeljenje pomoći najugroženijim ljudima. Obilazi stare osobe, te se brine ne samo o njihovim fizičkim nego i duhovnim potrebama. Evidentira i uspostavlja kontakt s potrebnim osobama na svom području. Priprema na sakramente sve kojima je život u opasnosti i dovodi svećenika. U slučaju odbijanja, organizira posredničku molitvu dokle god se osoba ne izmiri s Bogom. Članovi koji odlaze takvim osobama, za tu vrstu aktivnosti, moraju proći posebnu edukaciju u biblijskoj i evangelizacijskoj grupi.

4.8. Grupa za karizmatSKU molitvu

Vrši prepoznavanje karizmi, te organizira školu za služenje pojedinim karizmama, koristeći vlastita iskustva ili iskustva drugih za koje zna da mogu svojim iskustvom doprinijeti učinkovitijem korištenju karizmi.

Organizira timove za molitvu na molitvenim susretima kao i na raznim seminarima evangelizacije. Naša zajednica ima razne karizme, organizira vježbanje na kojem iskusni članovi u detalje objašnjavaju korištenje karizmi.

Grupa za karizmatSKU molitvu sastavni je dio našeg tima koji vodi seminare duhovne obnove u zemlji i inozemstvu. Grupa za karizmatSKU molitvu stoji na raspolaganju župniku u bilo kojoj molitvenoj potrebi.

4.9. Grupa za vođenje priprave za brak (u koliko se negdje na terenu pokaže potreba).

Svaki kandidat za brak dužan je prema crkvenim propisima proći pripravu za brak. Najbolje je da se to odvija u paru kad zaručnici postanu sigurni da se žele vjenčati, no preporučuje se da se za brak pripreme i oni koji još nisu našli osobu s kojom misle provesti život. Kršćanske spoznaje mogu u mnogome utjecati na njihovo opredjeljenje pa čak i izbor. Stoga se unutar zajednice organizira po potrebi priprava za brak koju će voditi svećenici, liječnici, psiholozi i bračni parovi kršćanski opredijeljeni. Nakon takve priprave vlastitom župniku bi ostala samo liturگیjska priprava.

Od tema koje bi se obrađivale u pripravi za brak izdvajamo:

1. Pozvani na ljubav

I. Božji plan s čovjekom kao muškarcem i ženom

II. Ljubav – najpotrebnija za sreću

III. Nije dobro da čovjek bude sam

IV. Božja volja za vas dvoje jest da budete PAR

- Upoznavanje raznolikosti osobe i prihvaćanje
- Razvoj ljubavi-dijalog
- Psihologija muškarca i ženskog bračnog para
- Predbračni odnosi – opasnost za sreću u braku
- Izbor bračnog suputnika

2. U službi ljubavi i života

a) zaručnička ljubav

b) bračna ljubav

- Ljudska spolnost
- Spolnost- uzrok sklada i nesklada
- Odgovorno roditeljstvo: moralni nauk Crkve
- Planiranje obitelji – istina o tome i načini prirodnog planiranja
- Međusobno življenje ljubavi te rađanje i odgoj djece kao svrha braka

3. Brak je sakrament

a) vjenčati se u Crkvi znači dopustiti "da Bog bude ljubav među nama"

b) dopustiti da Bog nadahnjuje i vodi ljubav i život u braku

c) posvećivati se živeći brak

d) biti "mala Crkva"

- vjera - temelj braka, obitelji i bračne vjernosti

- obitelj - župna zajednica
- bračna duhovnost
- ženidba u crkvenom pravu.

4.10. Grupa za rad s ovisnicima i delikventima

U zajednici se predviđa grupa koja će posebnu pozornost povesti navedenim kategorijama U grupi su članovi zajednice na čelu s animatorom koji su pripremljeni za takav rad. Osnovni cilj je obraćenje takvih osoba, te njihovo aktivno uključenje u župnu zajednicu nakon ozdravljenja (oslobođenja). Zajednici mogu biti na raspolaganju razna sredstva, dok se glavni naglasak pridaje služenju takvim osobama osobnim karizmama pojedinca i Zajednice (dar ozdravljenja, dar oslobođenja, dar molitve za unutarnje iscjeljenje i oslobođenje, dar spoznaje, dar čudesa idr). Važnu ulogu imaju članovi zajednice koji mogu posvjedočiti svoje, na taj način zadobiveno zdravlje, te prenijeti svoja iskustva drugima.

4.11. Grupa za organizaciju

Organizira tehnički dio odvijanja pojedinih službi u Zajednici. Tehnički organizira edukaciju članova uz razna predavanja za članove Zajednice. Želimo dovesti stručne ljude koji će nam održati predavanja iz povijesti Crkve, Kanonskog prava, teologije uopće, socijalnog prava Crkve, te iz svih ostalih područja koje su predmet interesiranja članova. Brine se za organizaciju seminara i duhovnih obnova.

4.12. Druge grupe koje će nastajati po specifičnim potrebama sredine

Postoji mogućnost formiranja i drugih grupa ovisno o trenutnim potrebama, a i o sposobnostima Zajednice na župskom ili biskupijskom nivou.

Što su o obnovi rekli pape, biskupi i teolozi

"Nezastariva je potreba da se čudo Duhova u povijesti Crkve (i to u dvostrukom obliku kojim se ljudima daje dar Duha Svetoga – najprije zato da ih posveti, zatim da ih nadari osobitim odlikama, što ih zovemo karizmama) usmjeri na dobro bližnjega i na zajednicu vjernika. O tome se danas mnogo govori i zbog kompleksnosti i delikatnosti teme. Mi možemo samo poželjeti novo obilje – ne samo milosti nego i karizmi koje se i danas udjeljuju Božjoj Crkvi."

(Pavao VI)

"Karizmataska Obnova je osobiti dar Duha Svetoga Crkvi nakon Koncila."

(Ivan Pavao II)

"Uvjeren sam da Obnova, pravo shvaćena, može na mnogo načina obnoviti Crkvu Božju."

(Kardinal Suenens)

"Obnova čini velike usluge u ovo vrijeme neizvjesnosti, dajući gladnima zdravu hranu. Osim toga ona pruža utočište onima koji se, u velikom broju, gube tamo gdje pokreta nema."

(Rene Laurentin teolog)

AMERIČKI BISKUPI O KARIZMATSKOJ OBNOVI

1. "Kao pastiri koji dijele "radosti i nade, tjeskobe i tuge ljudi našeg vremena" vidimo potrebu za dubokom promjenom i za obnovljenom evangelizacijom koja bi dovela ljude do osobnog susreta s uskrsnim Isusom, jedinim Spasiteljem i Otkupiteljem ljudi. Putem, istinom i životom i do istinskog obraćenja k Njegovoj Osobi i Njegovom Evanđelju pod vodstvom i djelovanjem Duha Svetoga, na slavu Oca.

2. "Uvjereni smo da će obnova ljudi, i sukladno tome društva, ovisiti, na prvom mjestu, o djelovanju Duha Svetoga" (P.No.199.)

3. "Ova, tako velika i zahtjevna stvarnost, obavezuje nas na potpunu otvorenost djelovanju Duha Svetoga u našem životu i u cijeloj Crkvi i mora nas držati spremnima da prihvatimo i slijedimo s poučljivošću mnoge i razne manifestacije njegovog prosvjetiteljskoga djelovanja.

4. Svjesni smo teškog trenutka koji proživljavaju naše biskupije, a glavni su uzrok sekularizam i materijalizam koji razaraju kršćanske vrijednosti i pretvaraju čovjeka u roba idolima kao što su novac, seks, i moć; kao i neprekidni rast sekta, čiji broj sljedbenika u svim našim zemljama raste i predstavlja vrlo ozbiljan izazov našem radu na polju evangelizacije.

5. Međutim, suočeni s ovom stvarnošću, koja nas zabrinjava i od nas traži objašnjenje i pomoć, čujemo, puni nade, proročke riječi Pavla VI. u njegovom nagovoru Evangelii Nuntiandi: "Živimo u Crkvi povlašteni trenutak Duha. Radi se posvuda o boljem njegovom poznavanju, onako kako ga otkriva Pismo. Čovjek se osjeća sretnim što se nalazi pod Njegovim djelovanjem. Oko Njega se okuplja. Želi se prepustiti njegovom vodstvu." (Ev.Nu.75).

6. Već je ranije rekao ovaj veliki Prvosvećenik: "Za svijet ništa nije tako potrebno kao svjedočanstvo ove *Duhovne obnove* koju danas Duh Sveti vidljivo pobuđuje u najrazličitijim područjima i okolnostima. Kako da onda ova *Duhovna obnova* ne bude *sreća* za Crkvu i za svijet i u ovom slučaju, kako ne prihvatiti sva sredstva da ona to i dalje bude? (III Cong. Int. 19. svibnja, 1975.)

7. Uvjereni smo da je za našu Ameriku nastupio trenutak da ona bude *Kontinent nade*, pozvan da ostvari *Novu evangelizaciju* pod vodstvom i djelovanjem Duha Svetoga, Duše Crkve.

8. Diskretna ali predivna djelatnost božanskog Duha od 1966. ove Katoličke karizmatičke obnove, kao i obilni plodovi koje je već proizvela, pokazuju nam važnost ove duhovne struje i potiču nas da je cijesimo i marljivo promičemo, jer je ona jedno od sredstava postizanja duhovne obnove koju Crkva treba i na koju nas Sveti Otac uzastopno poziva."

Američki biskupi o karizmatičkoj obnovi.
Dokument sa sastanka (Ceha) rujna 1987.

I. TEOLOŠKI TEMELJ OBNOVE

9. "Teološka osnova obnove suštinski je trojstvena. U duhovnoj obnovi upravo treba imati trojstvenu viziju Crkve na koju ukazuje II. vatikanski koncil. Crkva je izraz u vremenu Očeve nakane prepune ljubavi, koji "želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine" (1 Tim.2,4) i koji je, da bi postigao taj cilj, "Kad se ispunila punina vremena", poslao svoga Sina, rođena od žene, da otkupi one koji su se nalazili pod zakonom, i da primimo posinjenje" (Gal.4,4-5).

10. Krist je glava Crkve i Spasitelj Tijela." (Ef.5, 25-27) i "Kad je dovršio djelo koje Mu je Otac povjerio na zemlji, bijaše poslan Duh Sveti na dan Duhova kako bi bezgranično posvetio Crkvu i kako bi vjernici imali pristup Ocu posredstvom Krista u istom Duhu Svetom" (L-G.br.4).

11. Veliko teološko utemeljenje duhovne obnove, karizmatске obnove, nalazi se, dakle, u otajstvu Trojstva i posebice u progresivnom upoznavanju osobe Duha Svetoga i njegovog nezamjenjivog i neprekidnog djelovanja u Crkvi i u svakom od nas.

12. On je Duh Života po kojem Otac oživljava sve ljude koji su mrtvi zbog grijeha. "On prebiva u Crkvi i u srcu vjernika, kao u hramu. Vodi je punoj istini, ujedinjuje je, obogaćuje i upravlja različitim hijerarhijskim i karizmatским darovima." (L.G. br 4)

13. Duhovna obnova donijela je veliki doprinos time što je ustrajala na važnosti Duha Svetoga, *Duše Crkve*, i time je pokazala njegovo mnogovrsno prosvjetiteljsko i obnoviteljsko djelovanje.

14. Upravo je jedan od plodova obnove radosno proklamiranje, koju mnogi čine, Isusa živoga Kojega je Bog učinio Gospodinom i Mesijom (Dj 2,36) i kojemu služe s uskrsnjom radošću.

15. U svijetlu Evandjelja obnova svakim danom sve bolje otkriva cjelokupno Isusovo spasenje, ali ne kao prošlo djelo, već kao sadašnju stvarnost koja mijenja život mnogih osoba.

16. Snaga karizmatске obnove je u tome da vjeruje u stalne Duhove koje Duh Sveti ostvaruje u Crkvi i u svakome pojedinom od njenih članova. S razlogom je Ivan Pavao II napisao: "Usred problema, razočaranja, napuštanja i povratka našeg vremena,

Crkva ostaje vjerna otajstvu svoga rođenja. Iako je povijesna istina da je Crkva izašla iz Cenakula na dan Duhova, ne pripada samo prošlosti: Crkva je uvijek u Cenakulu koji nosi u svom srcu. (*D.Et. V. Br 66*)

17. Da bi se razumjela Karizmatska duhovna obnova, nužno je poznavati što je duh ostvario u prvim vremenima Crkve. Tko god poznaje djela Duha Svetoga u apostolima i prvoj Crkvi, može bolje razumjeti ono što On ostvaruje u ovo vrijeme u Crkvi i svijetu i tako primijetiti činjenicu da proživljavamo Nove Duhove za koje je molio papa Ivan XXIII:

18. Osobitost prvih kršćana bio je uskršnji užitek koji im je proizveo iskustvo prisutnosti Duha Svetoga u njihovim osobama i njihovim životima, milost koja je danas toliko potrebna mnogim kršćanima koji imaju samo pojmove, ali nisu imali osobni susret, živi susret, susret otvorenih očiju i ustreptalog srca s uskrsnim Kristom, što predstavlja veliki cilj koji je Ivan Pavao II. postavio u Katedrali San Dominga (I-25-79).

19. Ali svaki Duhovi imaju svoju pripremu. Priprema unutrašnje tišine u kojoj svijest dozrijeva svoje obraćenje i ustrajnost u molitvi s Marijom, Isusovom Majkom (Dj. 1,14).

20. Upravo tako, s ovom silom božanskoga Duha možemo vršiti svetu službu Božjeg Evađelja (Rim.15,16), snagom znakova i čudesa (Rim.15,19) možemo neustrašivo propovijedati Riječ Božju (Dj. 4,29), i tako Bog nade ispunja nas radošću i mirom u našoj vjeri, čak nam i potiče nade silom Duha Svetoga (Rim 15,13).

21. Danas se, također, moramo odjenuti u bojnu opremu Božju da se mogemo suprotstaviti đavolskim napadima, (Ef.6,11) i moramo prihvatiti kacigu spasenja i mač Duha Svetoga koji

je Riječ Božja, sa svakovrsnom prošnjom i molitvom, moleći u svakoj prilici u jedinstvu s Duhom. (Ef.6,17-19). Rast ove Karizmatске duhovne obnove velikim dijelom dugujemo majčinskom djelovanju Marije, ljubljene zaručnice Duha Svetoga, čiji neprekidni zagovor postiže izlivanje ovog Božanskog Duha na Crkvu.

II. KARIZME

22. Jedan od pozitivnih elemenata i vidova duhovne obnove jest važnost koja se u njoj pridaje karizmama ili darovima Duha Svetoga. Kad su na II. vaticanskom koncilu neki podržali stajalište da je važnost karizmi bio ograničen na početke Crkve, Koncil je snažno potvrdio: "Karizme, kako one izvanredne, tako i one uobičajenije i rasprostranjenije, moraju se primiti sa zahvalnošću i utjehom, jer su vrlo primjerene i korisne za sve potrebe Crkve." (L.G.br.12)

23. To vrlo dobro primjećuje današnji Papa Benedikt XVI: "Ono što nam govori Novi Zavjet o karizmama, koje su se očitovale kao vidljivi znakovi dolaska Duha Svetoga, nije izolirana stara povijest, završena zauvijek, ta se povijest ponavlja i danas". (Obavijesti o Vjeri, str. 168).

24. Važnost i nužnost karizmi potječu od djelovanja Duha Svetoga, jer On je "Ljubav Oca i Sina i kao takav On je Trojstveni dar, te istovremeno vječni izvor svakog Božanskog darivanja prema stvorenju". (dom.Et. V. Br.39)

25. Sveti Pavao nam također kaže: "Težite za ljubavlju; ali također vruće čeznite za duhovnim darovima, posebno za prorokovanjem" (I Kor.14,1). To će omogućiti ispunjenje riječi sv.Petra: "Da se svatko s darom koji je primio, stavi u službu

drugih, kao dobri upravitelji mnogovrsne Božje milosti" (I Petrova 4,10).

III. MOLITVENE ZAJEDNICE

26. U svojoj Enciklici "Dominum et vivificante" Ivan Pavao II. je napisao: "Teško vrijeme u kojem živimo ima posebnu potrebu za molitvom. Ovih se godina povećao broj osoba koji – svaki put u sve većim pokretima ili grupama- daju prvenstvo molitvi i u njoj traže obnovu duhovnog života. To je vrlo značajan i utješan simptom, jer je ovo iskustvo koristilo obnovi molitve među vjernicima." (Br. 65.)

Govoreći o molitvenim zajednicama francuskim biskupima Papa je rekao: "Može se govoriti o molitvi upravljenoj prema posvećenju Crkve, prema obnovi užitka za molitvu kako bi, zajedno s Duhom Svetim, ta milost ponovno otkrila osjećaj zahvalnosti, radosnog hvalospjeva, povjerenje u zagovor, te se pretvorila u novi izvor evangelizacije." (22 siječnja, 1987)

Na Šestoj međunarodnoj konferenciji za vođe Karizmatičke obnove Papa je rekao: "Snaga i plodnost obnove sasvim sigurno potvrđuju moćnu prisutnost Duha Svetoga koji djeluje u Crkvi, u ovim godinama nakon II. vatikanskog koncila. Sasvim sigurno, Duh je vodio Crkvu u svim vremenima proizvedeći među vjernicima veliku raznovrsnost darova. **Zahvaljujući Duhu Svetom Crkva čuva trajnu mladenačku živahnost, a karizmatička je obnova vrlo rječitno očitovanje ove živahnosti danas, snažan izvor onoga što Duh govori Crkvama** (Otk 2,7).

27. Jedan od najbogatijih elemenata obnove u Duhu Svetom su "molitvene zajednice" koje su se na začuđujući način umnožile u gotovo svim biskupijama.

28. Upravo tamo katolici obično upoznaju Obnovu i dijele molitvu s braćom na spontani način pod vodstvom Svetoga Duha i sa sasvim jasnom sviješću o prisutnosti koju je Isus obećao onima što će se sastati u Njegovo Ime. (Mt.18,20).

29. Uz dobro vodstvo pravilno obrazovanih voditelja brzo se pojavljuju plodovi ove zajedničke molitve koja svima pruža mogućnost da osobno djeluju sa zahvalnošću i jednostavnošću prosvjetiteljsku djelatnost Duha Gospodnjeg. Kako se u ovim grupama moli vezano uz Božju Riječ, ona se svaki put sve više priziva u um i srce i pretvara se u svijetlo i svjetiljku za put. (Ps 119, stih 105)

30. Prevladavanje slavljenja znak je zrelosti ovih grupa i izvor obilnih nebeskih blagoslova.

31. Plodovi obraćenja, duhovni rast, unutrašnje i tjelesno zdravlje i zadobivanje mnogih drugih dobara potvrđuju važnost molitvenih zajednica čiji rast i zrelost živo priželjkujemo.

32. Međutim, obnova ne čini od ovih zajednica isključive trenutke za molitvu, već svi koji u molitvenoj zajednici sudjeluju još više drže do liturgije i osobne molitve koja je nezamjenjiva.

33. "Divno je i korisno misliti da se svugdje u svijetu, gdje god se moli, nalazi i Duh Sveti, životni dah molitve." "Uz to, taj Božanski Duh ne samo da nas navodi na molitvu, već nas također iznutra vodi u molitvi nadopunjujući našu nedostatnost i pomažući nas u našoj nesposobnosti za molitvu."

34. Tako "ova molitva djelom Duha Svetoga postaje najzreliji izraz novog čovjeka koji njenim posredstvom sudjeluje u božanskom životu." (Dm.et.Viv.br.65)

IV. PLODOVI KOJE DONOSI OBNOVA

35. "Svako dobro drvo donosi dobre plodove", rekao je Isus (Mt.7,17).

Belgijski biskupi naznačuju kao prvi plod Karizmatske Obnove

36.1. Otkriće žive Osobe Isusa

Belgijski biskupi naznačuju kao prvi plod Karizmatske Obnove

"otkriće žive Osobe Isusa, priznatog kao jedinoga Sina Božjega s kojim kršćanin ulazi u osobni odnos kao sa Spasiteljem, Gospodinom i posrednikom kod Oca. Kako nam je Duh Sveti obećao da bi nam otkrio Isusa i da bi nas doveo do punine Istine, ovo otkriće Isusa u dubini odgovara samom učiteljevom obećanju."

"Tako postajemo svjesni da je kršćanstvo susret, poistovjećenje s uskrslim Kristom koji je prošao kroz Križ i smrt."

36. 2. Zanos za duboku, osobnu i zajedničku molitvu. (Pavao VI.)

Nesumnjivo je najopipljiviji plod ove obnove "da je današnji čovjek otkrio oduševljenje za duhovno te da se probudila velika ljubav za molitvu u svim njenim oblicima." (Pavao VI.)

Molitvene se zajednice umnožavaju posvuda i među svim ljudskim vrstama.

37. 3. Raste uvažavanje liturgijske molitve, naročito Euharistije

Upute Svetog Pavla Efežanima da "mole u duhu u svakoj prigodi" (Ef.6,18) danas slijedi sve veći broj osoba koje pod vodstvom Duha ljubavi napreduju u razgovoru s Bogom i

neprekidno primaju iskustvo njegove ljubavi.

38. 4. Ljubav za Božju Riječ

Duh Sveti je tvorac Svetog pisma pod čijim je nadahnućem ono i napisano, onima koji ga primaju i koji se prepuštaju Njegovom vodstvu daje veliku ljubav za ovu Božansku Riječ.

Ova ljubav za Božju Riječ svakim je danom sve veća u zajednicama obnove i ona u njenim članovima podiže "uzvišeno znanje o Isusu Kristu" (Fil.3, 18).

39. 5. Obraćanje i posvećenje

Otvaranje prisutnosti i djelovanje Duha Svetoga proizvodi stvarno obraćenje Isusu i njegovu Evanđelju, te neprekidno nastojanje da se postigne svetost na koju smo svi pozvani od krštenja. Tako se ostvaruje riječ proroka Ezekijela: "Poškropit ću vas vodom čistom da se očistite. Očistit ću vas od svih nečistoća vaših i od svih kumira vaših. Dat ću vam novo srce, i novi Duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa. Duh svoj udahnut ću u vas da hodite po mojim zakonima i da čuvate i vršite moje naredbe. I nastanit ćete se u zemlji koju dadoh ocima vašim i bit ćete moj narod, a ja ću biti vaš Bog." (Ez.36,25-29).

40. 6. "Široko bratsko samoodricanje" (Pavao VI.)

Duh Sveti, koji je Ljubav u Trojstvu i čija je zadaća ujedinjenje osoba prelijeva u srca bratsku ljubav, budi iskrenu želju za služenjem i čini stvarno zajedništvo u kojem svi imaju "jedno srce i jednu dušu" (Dj.4,32).

Mnogobrojne su molitvene zajednice bogate bratstvom i međusobnim druženjem. Istovremeno su otvorene traženju

najpotrebnijih i služe Kristu u bratu s istinskom ljubavlju. Mnoge zajednice su se zauzele oko sveukupnog spasenja i kršćanskog oslobođenja velikoga broja braće.

41. 7. Progresivna promjena

U ovom vremenu, toliko obilježenom hedonizmom, posebnu snagu imaju riječi svetog Pavla: "Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim da prinesete sebe kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu - kao svoje duhovno bogoštovlje. Nemojte se prilagođavati ovome svijetu. Naprotiv, preobličujte se obnovom svoje osobnosti" (Rim.12,1-3).

Duh Sveti ostvaruje ovu obnovu kriterija i ponašanja u onima koji se njemu predaju i prepuste njegovu vodstvu. Jedino njegova milost može promijeniti tjelesnog čovjeka u duhovnog tako da "sa sebe skinete i odložite staroga čovjeka koji u varavim požudama ide u propast, da se obnovi duhom svoje pameti i obuče u novoga čovjeka, stvorena na sliku Božju, u istinskoj pravednosti i svetosti." (Ef.4,22-25). Samo Duh Sveti može pretvoriti srce od kamena u srce od mesa (Ez.36,26) i izliječiti odnose među osobama i obiteljima i u svim zajednicama.

42. 8. Porast zvanja

Činjenica koja je svakim danom sve opipljivija jest i porast svećeničkih i redovničkih zvanja u zemljama u kojima se pojavila duhovna obnova, što je i jedan od najradosnijih plodova, i da se tako pod dahom Duha, u stvarnost pretvori želja iz Puebla da se "prenesemo dalje od naših granica "ad gentes" i da dajemo čak i iz našeg siromaštva" (Br. 368).

43. 9. Marijanska pobožnost

Duh Sveti bio je taj koji ju je, silazeći na Nju, nadahnuo na pristanak, da u ime cijelog ljudskog roda, pristane na djevičansko začeće najuzvišenijeg Sina, Spasitelja svih naroda, "Gospodara neprolaznog Kraljevstva (Cf. Lk 1, 35-48); također je Duh Sveti bio taj koji je ražario njezinu dušu slavljenjem hvalospjeva Magnifikat (Cf. Lk 1, 45-5);

Također je Duh Sveti bio taj koji je dao srčanost Isusovoj Majci u podnožju križa i nadahnuo ju, kao i prije navještenja, na "Fiat-to jest – neka mi bude" po volji Nebeskog Oca koji ju je želio majčinski pridružiti žrtvi Sina za otkupljenje ljudskog roda (Iv 19, 25);

Duh Sveti je bio taj koji je uzdigao Mariju na krilima najžarkije ljubavi na ulogu moliteljice u Cenakulu, gdje su Isusovi učenici "ustrajali svi jednodušni u molitvi s nekim ženama i s Marijom, Isusovom Majkom" (Dj.1,14).

44. 10. Uvažavanje sakramentalnog života

Istinska Katolička duhovna obnova dovodi do većeg uvažavanja sakramentalnog života i svog liturgijskog slavlja: "Jer je to djelo Krista svećenika i Njegovog tijela koje je Crkva." (S.C.br7)
Tako sagledavamo ljubav koju zajednica obnove ima za euharistijsku žrtvu, "Sakramenta samilosti, znak jedinstva, veza ljubavi, pashalna gozba u kojoj se prima Krista za hranu, duša se puni milošću i daje nam se zalog buduće slave." (S.C.br.47)
Radost i žar, koje prate ova sakramentalna slavlja, dar su i djelo Duha Gospodnjega koji "prebiva u srcima vjernika kao u hramu i u njima moli". (L.G.4)

45. 11. Evangelizacija - snaga obnove

Kad dožive susret sa živim Isusom i kad ih Duh Sveti obrati na novi život, vjernici počinju osjećati istinsku i silnu želju da evangeliziraju i da drugima donesu Radosnu Vijest Kristovog spasenja.

Tako se postiže ono zašto moli Puebla: "Velika služba ili usluga koju Crkva pruža svijetu jest evangelizacija (pružena djelima i riječima), Radosna Vijest da Kraljevstvo Božje dolazi ljudima u Isusu Kristu" (Br 679).

Također kao plodove ove Obnove možemo nabrojati sljedeće:

1. Čvršća i življa veza između pastira i stada.
2. Bolje cijenjenje prave svetosti.
3. Progresivno pročišćenje narodne religioznosti.
4. Oživljavanje izvornih crkvenih zajednica Baze.

ZAKLJUČAK

46. Pri završetku ovog biskupskog susreta i nakon što smo molili i razmišljali o teološkim vrijednostima duhovne obnove, o pastoralnim mogućnostima i njenim plodovima, izričemo našu živu osobnu želju da se potpuno otvorimo obnoviteljskom djelovanju Duha Svetoga, kad nas je već "On postavio za pastire dušama, istinite i pravovjerne učitelje vjere i svećenike" (Ch.D.br.2).

47. Želimo "ustrajati u molitvi u društvu Marije Majke Isusove i naše braće" (Dj 1,14) da se u našem životu, te u životu naših svećenika, redovnika i ostalih vjernika ostvaruju stalni Duhovi.

48. I danas, kad nas Sveti Otac požuruje da provodimo "Evangelizaciju novu - po svom žaru, svojim metodama i svome

izrazu", vidimo nužnost nasljedovanja apostola koji su se, da bi dobro ispunili svoje evangelizacijsko poslanje, "posvetili molitvi i službi Riječi" (*Dj 6,4*).

49. Sve one koji su se otvorili ovoj duhovnoj bujici molimo da ustraju u vjernosti prema prosvjetiteljskom djelovanju Duha, pod upravom i u društvu svojih pastira, a da ne "ožalošćuju božanskog Duha kojim smo zapečaćeni za dan otkupljenja" (*Ef 4,30*) već da se "napune tim Duhom Svetim" (*Ef 5,18*).

50. Sjedinjeni ponovimo molbu Ivana XXIII: "Udostojao se Božanski Duh poslušati s najvećom utjehom molbe koje mu uzlaze iz svih kutova zemlje. Obnovi naše vrijeme čudesima novih Duhova i dopusti da Crkva, ostajući ustrajna u molitvi, s Majkom Isusovom i pod vodstvom Petra, uveća kraljevstvo božanskog Spasitelja, Kralja ljubavi i mira." (25. Prosinca 1961.)

III DUHOVNOST MOLITVENE ZAJEDNICE "BOŽJE LJUBAVI"

Božja ljubav se vidljivo objavila u Isusu Kristu. "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenoga sina da ne pogine ni jedan koji u njega vjeruje, već da ima život vječni. *Iv. 3,16.*"

"Tako smo vam, ovladani ljubavlju prema vama jer ste nam omiljeli, htjeli predati ne samo Radosnu vijest Božju nego i svoj život. *1 Sol 2,8.*" Ovdje vidimo kod apostola Ivana i Pavla opis Božje ljubavi.

Gledamo Krista, Sina Božjega, čija nas ljubav raspaljuje i potiče da ju objavimo cijelome svijetu. Gonjeni vatrom Duha Svetoga apostoli su oprčali krug zemaljski. Zagrijani istim ognjem misionari dospješe do svih krajeva svijeta kao bi navijestili

Božju Riječ. Oni s pravom mogu reći ove riječi sa svetim Pavlom: Kristova nas ljubav raspaljuje. Kristova nas ljubav potiče, sili nas da trčimo i da letimo nošeni krilima svetoga žara. Tko istinski ljubi Boga ljubi i bližnjega. Pravi revnosnik poistovjećuje se s onim koga ljubi, ali ne u višem stupnju već prema stupnju ljubavi. Kolikom ljubavlju gori, toliki ga žar revnosti potiče. Nema li tko žara, znači da se u njegovom srcu ugasila ljubav.

Tko posjeduje žar, taj želi i poduzima da Bog bude što više upoznat i ljubljen i da mu se služi u ovom i drugom životu, jer prava sveta ljubav ne pozna granice. Na isti način postupa s bližnjima. Trudi se da svi na ovoj Zemlji budu zadovoljni, sretni i blaženi i da nitko ne uvrijedi Boga i da ne bude u grijehu ni jedan trenutak. Ja sama sebi kažem: "Onaj je dijete i apostol bezgrešnog Marijinog srca koji izgara od ljubavi i koji, kuda god prolazi, sve ljude raspali ognjem Božanske ljubavi. Ništa ga ne zastrašuje; raduje se ako je nečega lišen; laća se poslova, prihvaća muke, veseli se kad je klevetan. Ni o čemu drugom ne misli osim kako bi slijedio Isusa Krista i nasljedovao ga moleći, radeći, podnoseći, uvijek i jedino se brinući za Božju slavu i spasenje duša."

Svi koji su pozvani u službu Gospodnju, i k stolu Gospodnjem, treba da se ističu krepostima časnog života i da budu bez ikakvih poroka. Treba da u zajednici časno žive i da stalno imaju na umu i u pameti ono što je uzvišeni učitelj Isus rekao: - Vi ste sol zemlje, ali ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti? Nije više nizašto nego da se baci i da ljudi po njoj gaze. Stoga, poput sunca što se svijetu rađa na božanskim visinama, tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima gledajući vaša dobra djela slave Oca Nebeskoga. Tako Isus šalje po dvojicu svojih učenika da nam kažu, na šutljiv način, da onaj u kome je ljubav prema Bogu mora biti i prema čovjeku. Pogani su govorili za prve kršćane: "Gledaj kako se ljube."

- Onoga koji želi biti Božji ne predajte svijetu i ne zavodite ga zemaljštinom, pustite ga da dopre do čista svjetla. Pustite ga da bude sljedbenik muke Boga svoga, - kaže sveti Ignacije Antiohijski.

-Tko ima Isusa uza se kao prijatelja sve može podnijeti. On nam pomaže i jača nas. Nikad nas ne ostavlja, On je pravi i iskreni prijatelj, jer je rekao i obećao da je s nama u sve dane do svršetka svijeta. Blago onom ko ga uistinu ljubi. Uzdigne li nas On u svoje komornike i tajnike, to rado prihvatimo. Kad mislimo o Kristu, uvijek se sjećamo njegove ljubavi s kojom nam je iskazao veliku milost i dobročinstva, te kakao nam je veliku ljubav iskazao Bog kad nam je dao takav залог svoje ljubavi. Ljubav budi ljubav. Jer kad nam Gospodin jednom iskaže milost, biti će nam sve lako, pa ćemo u najkraće vrijeme i s malo truda sve postići - kaže sv. velika Terezija.

- Oni koji prije svega trebaju započeti s duhovnom obnovom ljudi, moraju prije svega težiti za slavom Gospodnjom. U tako spasonosnom pothvatu trebaju istodobno očekivati i tražiti pomoć od onoga od koga i dolazi svako dobro. Zato neka sami sebe stave pred oči onih koje treba obnoviti. Neka budu kao ogledalo svih kreposti i svjetiljke postavljene na svijećnjak da bi sjajem i neporočnosti svijetlili svima koji su u Božjoj kući. Tako neka blago mame na obnovu"- kaže sveti Ivan Leonardi

- Neka ne vlada grijeh u vašem smrtnom tijelu. Vidiš li, čovječe, pred koje si kraljeve stavljen i pred koje upravitelje, ako grijeh vlada. Koliko je grijeha i poroka, toliko je i vladara. Pred njih smo dovedeni, pred njima stojimo. Ti kraljevi imaju sudište u dušama našim. Ali, ako netko priznaje Krista , onda onoga kralja zla čini zarobljenikom i izbacuje ga s prijestolja svoje duše." - kaže sveti Ambrozije.

- Stalno čeznimo za Božanskim životom i neprestano molimo Gospodina Boga da nam ga udjeli. Zato, napuštajući brige i poslove u kojima se ta želja nekada hladi, u određenim

trenutcima budimo spremni moliti. Riječi nas molitve podsjećaju na ono za čim težimo, jer bi se to moglo početi hladiti, pa sasvim ohladiti i potpuno ugasiti ako se češće ne potpali." - Sv. Augustin

VOLJA BOŽJA

Službenica Božja, Majka Franciska Lechner – Dana 1. siječnja 2008. misli i srca svih Kćeri Božje ljubavi i molitvenih zajednica bile su upravljene prema Edlingu (južni dio Njemačke). Toga je dana, prije 175 godina, rođena naša Majka Utemeljiteljica. Istoga je dana krštena i tako postala član nove obitelji – Katoličke Crkve. Možemo reći da je s rođenjem naše Utemeljiteljice "rođena" i naša karizma. Bog je, pozvavši u život Majku Francisku obdario ju posebnim darom, koje je, poslije dugih traženja i razlučivanja, suočavajući se s raznim poteškoćama, ona počela ostvarivati u svome životu na način koji je Bog želio. Poznajemo i onaj odlučujući trenutak kad je molila da joj Bog pokaže svoju volju, plan koji ima s njom. Znana je njezina molitva: radije umrijeti nego propustiti izvršiti volju Božju.

Franciski je bio jasan cilj kojemu je trebala služiti Družba koju je osnovala: voditi što veći broj ljudi, posebno djevojaka, k Bogu – Ocu koji ljubi svoju djecu, pomažući im Slaviti Ga vlastitim životom. Tko, naprotiv, izgubi vlastiti egoistični "ja", otvarajući se stvarnostima izvan sebe, sposoban je mudrim promišljanjem pronaći sve: Boga, druge i sama sebe. Poznavati i vršiti volju Božju za svakoga je kršćanina od temeljne važnosti. To znači biti otvoren onoj mudrosti koja mudrim čini srce čovjeka u osvajanju vječnoga života. Majka Franciska je iz južnog dijela Njemačke - iz Bavarske. Potaknuta Božjom ljubavlju došla je u misije u Bosnu i prvu školu za djevojke učiteljice otvorila u Sarajevu. I danas je katolički centar u istoj zgradi koju je ona izgradila. Iz Sarajeva su se sestre razišle širom naše zemlje pa i sve do Kosova i Albanije. Sv. Verena, kod nas

skoro nepoznata, mučenica je iz prvih kršćanskih vremena a imala je veliki utjecaj na razvoj duhovnosti u ranom i srednjem vijeku u južnom dijelu Njemačke.

Radost je biti stvorenje

Sestra Štefaniya iz zajednice "Kraljice Mira "kaže: "**Mislím da ne griješím tvrdeći da ako nedostaje radost u našem životu, nedostaje sve...**

Naše biće stvoreno je na sliku i priliku Božju, priziva radost i ova želja pulsira uporno u dubinama naše osobe, kao kucanje srca. Bog nas je stvorio za sreću i svaki čovjek, iako na različitim putovima, traži sreću i radost. Kada se u nama ugasi radost, neizbježno utrne svaki životni polet i postaje teži životni put.

Ne vjerujem da postoje metode koje su u stanju dati nam radost ali znam da postoji put do nje, taj put je prikazanje života Bogu.

Mogla sam to iskusiti kroz godine hoda u Zajednici, kroz koju sam vidjela da radost u meni raste sve više. Ona mi je dala jednu sasvim novu dimenziju: danas osjećam ne samo želju već i odgovornost da budem sretna. Uvjeren sam, naime, da tko prikazuje život Bogu pozvan je više od ostalih očitovati radost pripadnosti Njemu. Razumijem sve više da za mene radost ne bi trebala biti slučajno već trajno stanje, ne površna euforija nego vrlina, plod Duha Svetoga.

Živjeti s radošću ne znači zanemariti probleme i poteškoće, niti nikada ne plakati.

Živjeti s radošću znači prepustiti se s povjerenjem Bogu i onda kada se nebo zatamni iznad nas te prijeti oluja i biti siguran da će se On brinuti o nama. Kada se prestanemo uznemirivati za naš život, onda ćemo iskusiti radost, istu radost koju ima dijete u naručju majke koje, ne poznajući budućnost, uzda se u svoju krhkost jer ne zna činiti ništa drugo.

Naučila sam kroz ove godine da Boga ne zanimaju mnogo moje intelektualne sposobnosti, ni mjesto koje zauzمام, niti uloga koja mi je povjerena, već je Bogu iznad svega važna moja sreća stvorenja kao takvog. On je Otac i prirodno je da se brine za to, drugo je sporedno. Shvatiti ovo meni je razlog za radost, mir i nadu. Iskusila sam i iskušavam sve više i više da je **jedini izvor prave radosti u prihvaćanju u sebi Uskrslog Krista** i njegove snage koja pobjeđuje smrt a ovo se ne može dogoditi bez moje potpune suradnje, bez moje potpune spremnosti da se odrekнем same sebe, svakog egoizma, svake računice i kompromisa. Prava radost je u zaboravljanju sebe i moga "ja", da bih se rodila za jedan novi život, da bih postala jedno novo stvorenje pozvano na jedno više odredište, ispunjeno radošću ili, još bolje, blaženstvom.

Radost je za mene spoznaja da će Bog ispuniti u meni svoja obećanja i zablistati njegova slika utisnuta u moju dušu.

Radost je znati da će se on poslužiti sa mnom da bi došao do moje braće i sestara na način kakav želi.

Radost je znati da moja skrivena molitva, moja skrivena žrtva donosi plodove vječnoga života i tamo gdje ja nikada neću ići ali gdje dolazi milost moga prikazanja.

Radost je otkrivati novosti života koje se otkrivaju preda mnom svaki dan, i nikada nisu iste.

Radost je prepoznati dobrotu Božju u ljepoti stvorenog koje razvedrava i ispunja moj pogled i moju dušu uvijek novim divljenjem.

Radost je osjetiti sa sigurnošću da nikada nisam sama, da ništa ne može ugasiti život koji je u meni i koji mi je besplatno darovan, zbog ljubavi.

Radost je vidjeti jasno i preko suza da netko drugi vodi moj život i neće dopustiti da mi se noga spotakne.

Radost je uvijek kada Bog može preobraziti moju najcrnju noć u blistavo sutra, jer u tišini noći Bog priprema novi dan.

Radost je sačuvati u srcu ljubavnu pjesmu za moga zaručnika

koji dolazi, pjesmu koja se ne gasi i koja ispunja sva moja očekivanja.

Radost je neizmjerena postići milost da mogu oprostiti tko me je uvrijedio i ne pamtiti zlo koje mi je učinjeno, željeti biti savršena kao naš Otac koji je na nebesima.

Radost stvorenja je upravo u tom da se otkriješ kao stvorenje, potrebno svega i bez zahtjeva, koje zna da nije ništa pred Onim koji je Sve. Maleni, siromašni, oni što, zaboravljajući sebe, hode s povjerenjem prema jedinom cilju svetosti, usmjereni ka susretu sa živim Bogom, prihvaćajući i prikazujući s ljubavlju životne kušnje, ne mogu ne iskusiti radost.

Savršena radost obilježava prijatelje Božje i čini od njih jedan "Živi Aleluja!" slavi Očevoj. Žalostan čovjek je često jedan egoista koji, izravno ili neizravno, odbacuje svog Gospodina zato što, kako kaže, nije mu dao. Sveti Augustin tako objedinjuje: "Žalost, Gospodine, je sjećanje na mene; radost je sjećanje na tebe." Ovaj tekst sam našla u listu "ŽIVA EUHARISTIJA" - Kraljica mira. Toliko mi je iznio na vidjelo ono što je u mome srcu bilo duboko pospremljeno da zaista svim srcem stojim iza ovoga.

Biblija

Mi katolici Bibliju čitamo, kako se kaže, u naručju Crkve. I što iz toga slijedi? Evo, prvo: ako tko nije u Crkvi, ako tko nije u zajednici Božjega naroda kojemu je Biblija "svoja", jedva će pravo Bibliju shvatiti i s prave joj strane pristupiti. Drugo, ako je netko u Crkvi, još uvijek ne slijedi da pravo razumije Bibliju, da se njome pravo služi. Biblija je zapravo toplomjer koliko si u Crkvi, a ujedno je putokaz kako ćeš bolje zaživjeti kao kršćanin u svojoj Crkvi.

U svakom slučaju, Biblija je *knjiga informativna i formativna*. Što se više njom nadahnjujemo, što je bolje poznamo, to smo bolje obaviješteni o Bogu i njegovoj poruci, to bolje poznamo Božju volju, to nam je jasniji put kojim ćemo se u punini ostvariti kao Božji ljudi. Biblija treba da oblikuje naš način mišljenja, osjećanja, prosuđivanja, djelovanja.

Svjedočanstva svetaca i naučitelja u crkvi

Sveci su kroz povijest bili nosioci Božjeg duha i njegovih darova. Pa i kad su im životi bili ugroženi, nisu se povlačili na primjer kao sv. Polikarp i drugi još iz drugog stoljeća. Preporuča vjernicima da čitaju poslanice sv. Pavla koji je točno naučavao Riječi istine. Ako ih pažljivo proučite, napredovat ćete u vjeri. U današnje vrijeme, kad cijela crkva salvi godinu sv. Pavla, i Papa Benedikt XVI potiče da slijedimo nauku sv. Pavla.

Iz tumačenja Ivanovog evanđelja, svetog Ćirila Aleksandrijskog

Kao što mene posla otac, i ja šaljem vas.

Gospodin naš učitelj Isus Krist odredio je vođe i učitelje svijeta kao i djelatelje svojih otajstava (tajni). Zapovijeda da poput svjetla svijetle i obasjavaju ne samo židovsku zemlju već svaki kraj što je pod suncem i sve ljude po svijetu kao stanovnike zemlje. Istinit je, prema tome, onaj koji kaže: - Nitko sebi ne prisvaja časti već koga je pozvao Bog. Gospodin naš Isus Krist pozvao je prije svih drugih svoje učenike na sjajni apostolat. Blaženi učenici postadoše stupovi i potpora istine. Veli da ih je on poslao kao što je i njega poslao Otac. Tako pokazuje dostojanstvo apostolata, neusporedivost slave predane vlasti,

ali isto tako, kako se čini, naznačuje put apostolske poduke. Ako smatraše da je dužan poslati svoje učenike onako kako je i njega poslao Otac, zar nije bilo potrebno da njihovi budući nasljednici vide zbog čega je Otac poslao Sina?

Zbog toga je, mnogostrano nam izlažući način svoga poslanja, govorio: - Ne dođoh pozvati pravedne, već grešnike na obraćenje. Isto tako: - Sišao sam s neba ne da činim svoju volju, već volju onoga koji me posla. Ne posla naime Bog svoga Sina u svijet da sudi svijet, već da se svijet po njemu spasi. Izrazivši s nekoliko riječi poduku Apostolstva, kaže da je on njih tako poslao kao njega Otac. Otuda mogu spoznati da im je palo u dio **da grešnike pozivaju na obraćenje, ozdravljaju tjelesno i duševno bolesne; u svome služenju neka ne traže svoju volju, već volju onoga koji ih posla te njegovim naukom, koliko je do njih, spašavaju svijet.** Do koje su mjere sveti apostoli nastojali da blistaju u svemu tome, neće biti teško saznati ako pročitaš Djela Apostolska i spise sv. Pavla.

**Iz govora svetog Karla, biskupa.
Ne budi onaj koji jedno govori a drugo čini.**

Želiš li da te poučim kako ćeš napredovati iz krijeposti u krijepost i, ako si u molitvi sabran, kako ćeš drugi puta biti još sabraniji i tvoj prinos Bogu još miliji? Slušaj što ću reći ako je u tebi već zapaljen neki žižak Božanske ljubavi, nemoj ga smjesta izdati i izložiti vjetru. Izbjegavaj koliko možeš rastresenost; ostani sabran s Bogom, izbjegavaj isprazne razgovore. U prvom redu sam upravljaj životom i vladanjem da ne bi oni koji jedno govore a drugo rade ismijali tvoje riječi i vrtjeli glavom.

Shvatite, braćo, da ništa nije tako potrebno svim kršćanima kao srdačna molitva koja sve naše djelovanje prati i slijedi. -Molit ću psalme, veli Prorok, i razumjeti ću. Obavljaj

li sakramente, misli, brate, što činiš; ako slaviš Misu, razmatraj što prikazuješ; ako s dušama radiš, misli kojom su krvlju otkupljene. I tako neka se sve vaše vrši u ljubavi. Tako ćemo lako moći nadvladati sve poteškoće koje danomice u velikom broju doživljavamo. Tako ćemo imati snage da Krista rodimo u sebi i drugima.

Iz Govora svetog Cezarija iz Arlesa, biskupa Svi krštenjem postadosmo Božji hramovi

Predraga braćo, danas slavimo s veseljem i radošću i s Kristovom naklonošću, rođendan ovog hrama, ali mi trebamo biti pravi i živi Božji hram. Ipak s pravom vjerno štuju kršćanski narodi blagdan majke Crkve jer znaju da su po njoj duhovno rođeni. Prvim rođenjem bijasmo posude srdžbe Božje, drugim zaslužismo postati posude milosrđa. Prvo nas je rođenje rodilo na smrt, a drugo iznova na život. Svi mi, predragi, prije krštenja bijasmo hramovi đavla, poslije krštenja zaslužili smo biti Kristova svetišta. Ako pomnije mislimo o spasenju svoje duše, uviđamo da smo mi pravi i živi Božji hram. Bog ne stanuje samo u rukotvorenom niti u kući načinjenoj od drvla i kamenja već prvenstveno u duši načinjenoj na sliku Božju i sazdanj samom Tvorčevom rukom.

Tako naime govori apostol Pavao: -Božji hram je svet, a to ste vi. Budući da je Krist svojim dolaskom odbacio đavla iz naših srdaca da bi sebi pripravio hram u nama, nastojmo, s njegovom pomoći, da ne trpi nepravdu zbog naših zlih djela. Tko god zlo radi, Kristu nanosi nepravdu. Prije nego nas je Krist otkupio, bili smo stan đavla; poslije zaslužismo biti Božja kuća: Bog se, naime, udostojio da od nas učini svoj dom. Prema tome, predragi, ako želim s veseljem slaviti rođendan hrama, ne smijemo u sebi razoriti žive Božje hramove zlim djelima. I ovo ću reći, a svi mogu razumjeti: kad dolazimo u

crkvu, kakvu je želimo naći, tako treba pripremiti svoje duše. Želiš li baziliku zateći sjajnu? Ne kaljaj svoje duše blatom grijeha. Ako želiš da je tvoja bazilika svijetla, i Bog hoće da tvoja duša nije tamna. Neka bude što Bog kaže; neka u nama svijetli svjetlost dobrih djela i neka se slavi onaj koji je na nebesima. Kako ti ulaziš u ovu crkvu tako Bog želi ući u tvoju dušu. Sam je u Bibliji obećao: - I stanovat ću u njima i među njima hodati.

Iz Govora svetog Augustina, biskupa

(Gov.19,2-3,CCL 41, 252-254)

Žrtva Bogu duh je raskajan

-Bezakonje svoje priznajem, kaže David. Dakle, ako ga ja vidim, ti ga previdi. I ne pomišljamo da možemo živjeti bez grijeha. Život neka se hvali tako da se ište oprostjenje. Međutim, što su propali ljudi manje osjetljivi na svoje grijeha, to su znatiželjniji s obzirom na tuđe. Ne gledaju što se može popraviti, nego gdje mogu ujesti. I kako se nisu kadri opravdati, spremni su optuživati. Nije nas tako učio onaj uzor molitve i davanja zadovoljštine Bogu, koji kaže: - Bezakonje svoje priznajem, grijeh je moj svagda preda mnom. On nije prstom upirao u tuđe grijeha. Sam sebe zove na sud i ne miluje se, nego prodire u svoju nutrinu, sve više ulazi u sebe. Nije sebe poštedito, pa stoga nije bestidno ako moli da ne bude postiden.

Hoćeš li da ti Bog bude milostiv? Znaj što ćeš sam učiniti da bi se Bog smilovao. Pogledaj u istom psalmu; tu naime čitaš: Žrtve ti se ne mile; kad bi prinio paljenicu, ti je ne bi primio. Zar ćeš biti bez žrtve? Zar nećeš ništa prinijeti da ti se Bog smiluje? Što si kazao? Žrtve ti se ne mile i kad bi prinio paljenicu, ti je ne bi primio. Nastavi, poslušaj i reci: Žrtva Bogu duh je raskajan; srce raskajano ponizno, Bože, nećeš prezreti. Odbacivši ono što si prinosio, našao si što ćeš prinijeti. U nazočnosti prinosio

si stoku, i to se smatralo žrtvama. Da si htio žrtvu, bio bi je doista prinio. One žrtve međutim ne tražiš, a ipak žrtvu tražiš.

Paljenicu ti ne bi primio. Ako paljeniča ne primaš, zar ćeš ostati bez žrtava? Nipošto. Žrtva Bogu duh je raskajan; srce raskajano, ponizno, Bože, nećeš prezreti. Imaš što prinijeti. Ne traži stado, ne pripravlaj brodove i ne idi u najudaljenije pokrajine da doneseš miomirise. Pogledaj u svoje srce što će Bogu biti drago. Srce treba sattri. Što, zar se bojiš da će satrvono propasti? Ovdje stoji: Čisto srce stvori mi, Bože. Da bi dakle stvorio čisto srce, uništiti će nečisto.

Kad griješimo, ne milimo se sami sebi, jer se grijesi ne mile Bogu. A kako nismo bez grijeha, barem u tome smo slični što nam se ne mili ono što se njemu ne mili. Djelomično ćeš se prikloniti volji Božjoj jer u sebi zazireš od onoga što mrzi i tvoj Spasitelj.

Iz Djela svetog Boniventure, biskupa

(Djelce 3, drvo života,29-30. 47: Opera omnia 8,79)

U tebi je izvor života

Promisli, otkupljeni čovječe, tko je, i kako velik i kakav je onaj koji za te visi na križu, čija smrt oživljuje mrtve, čije preminuće žali i nebo i zemlja, a tvrde stijene pucaju. S druge pak strane, da bi se iz boka Krista usnuloga na križu stvorila Crkva, i ispunilo pismo koje kaže: Gledat će onoga koga su proboli, božanskim određenjem je dopušteno da jedan od vojnika kopljem probode i otvori onaj sveti bok, sve dok se krvlju i vodom ne izli cijena našeg spasenja; ono je iz izvora, to jest iz skrovišta srca, izašlo, snagu dalo otajstvima Crkve da podjeljuje milosni život, te da onima, koji već u Kristu žive, bude napitak živog izvora, koji struji u život vječni.

Ustani dakle, prijateljice Kristova, i budi poput golubice u spiljama kamenim, u skrovištima vrletnim; ondje poput vrapca koji nalazi sebi kuću bdije bez prestanka; ondje usta

svoja primakni da s radošću crpiš vodu iz izvora Spasenja. On je naime izvor. On je rijeka što je izvivala iz Edena i odatle se granala u četiri kraka te, izljevajući se u pobožna srca, oploduje i navodnjava svu zemlju. Živom željom trči tom izvoru života i svjetlosti, ti Bogu odana dušo, pa iz dna svoga srca njemu zavapi: "O neizrecivi uresu velikoga Boga i najčišći sjaju vječnoga svjetla, živote što svaki život oživljavaš, svjetlosti što svako svjetlo svijetlošću napajaš te činiš da mnogobrojna svijetla trajno blistaju pred prijestoljem tvoga božanstva sve od prvog praskozorja!

O vječno i nepristupno, sjajno i slatko vrelo izvorno, koje je skriveno od očiju svih smrtnika, ti si bez dna, dubina si beskrajna, širina neobuhvatna, čistoća nepokvarljiva. Odatle istječe rijeka koja razveseljava grad Božji da uz radosno klicanje otpjevamo tebi hvalospjeve i iskustvom posvjedočimo kako je u tebi izvor životni i tvojom svjetlošću svijetlost vidimo.

Iz tumačenje psalama, svetog Ambrozija, biskupa

(Ps 1,4.7-8: CSEL.64,4-7)

Slatka knjiga psalama

Iako sve Božansko Pismo odiše Božjom milošću, ipak to osobito vrijedi za slatku knjigu psalama. Pa i sam Mojsije, koji je običnim govorom na široko opisao djela predaka, kad je, napokon, na čudesno divljenje otaca, preveo narod kroz Crveno more, vidjevši potopljenog faraona s njegovim četama, uzdižući na višu razinu svoj duh, zapjevao je Gospodinu pobjedonosni hvalospjev. Mirjam, pak, uzevši bubanj bodrila je ostale govoreći: -Zapjevajmo Gospodinu, jer se slavom proslavio! Konja s konjanikom u more je survao.

Povijest upućuje, zakon poučava, proroštvo naviješta, ukor kažnjava, dobro djelo potiče. U knjizi psalama dobiva se sve to kao i poseban lijek za čovjekovo spasenje. Tko god ih čita, ima poseban lijek koji može vidati rane svojih strasti. Tko

god hoće spoznati, sređeno naći različite oblike borbe kao na javnom vježbalištu duša ili na kakvom trkalištu kreposti, neka uzme tu knjigu, da bi se osjetio spremnijim, da bi što lakše došao do pobjedničkog vijenca. Nastoji li tko navesti djela predaka ili ih želi nasljedovati, uočava kako je u jednom psalmu obuhvaćen sav slijed ljudske povijesti; tako se blago sjećanja stječe u sažetom čitanju. Istražuje li tko snagu zakona, koji je sav u vezi ljubavi, jer tko ljubi blišnjega, ispunio je zakon, neka čita u psalmima kolikim se žarom ljubavi sam izvrgao teškim opasnostima da bi otklonio ukor svega puka; i tu će saznati da slava ljubavi nije ništa manja od pobjede kreposti.

Što da nadalje kažem o snazi prorokovanja? Što je drugi navijestio kroz zagonetke, čini se da je ovomu jedino bilo obećano jasno i otvoreno: da će se Gospodin Isus roditi iz njegova roda, kao što mu Gospodin reče: -Potomka tvoje utrobe posadit ću na prijestolje tvoje. Tako u pismima ne samo da nam se Isus rađa, nego također prima ono spasonosno trpljenje tijela, umire, uskrsava, uzlazi na nebo, sjedi Ocu s desna. Ono što nitko od ljudi nije mogao izreći, to je jedino ovaj prorok navijestio, a poslije je to sam Gospodin spominjao u Evanđelju.

(Ps 1. 9-12: CSEL 64.7.9-10)

Nastavlja sv Augustin: - Psalme ću pjevati duhom i srcem

Što je draže od psalama? Lijepo o tome kaže sam David: - Hvalite Gospodina jer je psalam dobar. Bogu našem neka bude slatka i dolična pohvala. I s pravom: Psalam je naime blagoslov za narod, veličanje Boga, zahvaljivanje naroda, sveopće klicanje, govor svemira, glas Crkve, milozvučna ispovijest vjere, potpuno predanje vlasti, radost slobode, kliktanje od miline, plod veselja. Kroti srdžbu, oslobađa od briga, pridiže žalosne. Oružje za noć, napatuk za dan; štit u strahu, blagdan u svetosti, slika spokoja, zalog mira i sloge koji poput harfe iz različitih i

nejednakih glasova daje jednu pjesmu. Psalam odjekuje u osvit zore, psalam odzvanja na smiraju dana.

U psalmu se nadmeće nauka s milošću; u isto vrijeme čovjek pjeva radi uživanja i uči da bude poučen. Što sve ne dobivaš dok čitaš psalme? U njima čitam: Pjesmu ljubljene i počinjem govoriti žudnjom svete ljubavi; u njima nalazim milost objave; raspoznajem svjedočanstva o uskrsnuću, obećanje nagrade; u njima učim izbjegavati grijeh; odvikavam se stida kad treba okajati krivnje.

Što bi dakle drugo bio psalam nego glazbalo kreposti gdje se časni prorok služio udaraljkom Duha Svetoga i učinio da se na zemlji razliježe slatkoća nebeskog zvuka. On ujedno pomoću žica i struna, to jest usklađujući u mrtvim predmetima različite glasove, stvara nebesku pjesmu Božanske hvale. Poučio nas je da smo nekad zbog grijeha morali umrijeti, a onda opet da u ovom tijelu vršimo različita djela kreposti kojima će odanost naše pobožnosti doći do Gospodina.

David nas, dakle, uči da moramo pjevati u svojoj nutrini, iz nutrine psalam moliti, kao što je pjevao i Pavao kad kaže: -Molit ću duhom, ali molit ću i umom; pjevat ću hvale duhom, ali pjevat ću i umom, te oblikovati svoj život i svoje čine u skladu s višim spoznajama da ne bi osjećaj naslade pobudio tjelesne strasti, kojima se ne otkupljuje, nego opterećuje naša duša. Da bi pjevao psalam za spas svoje duše, sveti prorok sam sebe opominje riječima: A ja ću uz harfu psalmom slaviti tvoju vjernost, sveće Izraelov; moje će usne klicati pjevajući tebi, i moja duša koju si spasio.

Iz rasprave o Gospodnjoj molitvi svetog Ciprijana, biskupa i mučenika

(Br. 4-6: CSEL.3, 268-270)

Molitva izlazi iz ponizna srca.

Vapaj i prošnju onih koji mole trebaju biti usklađeni sa stegom koja donosi smirenost i poštovanje. Promatrajmo

sebe kao da stojimo u Božjoj nazočnosti. Božjim se očima imao svidjeti i držanjem tijela i bojom svoga glasa. Kao što je neprimjereno bezobrazniku podizati kreštav glas, tako je pristojnomu primjereno moliti umjereno. Konačno, Gospodin nas je poučio i naredio nam da molimo u tajnosti, na skrovitom i udaljenim mjestima, u samim ložnicama, što je više u skladu s vjerom, da budemo svjesni kako je Bog posvuda nazočan, kako svakog čuje i vidi te prodire i u skrovita i osamljena mjesta punim svoga veličanstva, kako je pisano: - Ta zar sam ja Bog samo iz blizine, zar iz daljine nisam više Bog? Može li se tko skriti u skrovištu da ga ja ne vidim? Ne ispunjam li nebo i zemlju? A drugdje? Oči su Gospodnje na svakom mjestu i budno motre zle i dobre.

I kad se skupljamo zajedno s braćom i zajedno s Božjim svećenikom prinosimo božansku žrtvu, mora nam biti na pameti čednost i stega i ne smijemo svoje molitve izgovarati mrmljanjem, niti smijemo prevelikom brbljavošću Bogu upućivati svoju prošnju koju mu treba skromno povjeriti, jer Bog ne sluša glas, nego srce, i ne može on, koji vidi misli, otrpjeti našim vapajima, kako je to potvrdio i rekao sam Gospodin: -Zašto snujete zlo u srcima? I na drugom mjestu: - I sve će crkve znati da sam ja Onaj koji istražuje bubrege i srca.

Promatraj i nasljeđuj Anu, pralik Crkve, o kojoj govori prva knjiga o Kraljevima. Ona se nije molila Bogu bučnim vapajima, već je potiho i usrdno molila u skrovištu svoga srca. Molila je skrovito, ali s otvorenom vjerom, molila je srcem a ne glasom, jer je znala da će je tako uslišati Gospodin; i zaista je isprosila ono što je molila, jer je pouzdano molila. To izjavljuje Sveto pismo kad veli: - Ona govoraše u srcu; samo se usne njezine micahu, a glas joj se nije čuo, i Gospodin ju je uslišio. Isto čitamo u psalmima: - Promislite u srcima i razmislite na svojim ležajevima. Isto nas to uči i Duh Sveti kad po Jeremiji veli: - Iskreno se treba tebi klanjati, Gospodine.

Premila braćo, tko moli, neka ima dobro na umu kako

je carinik molio s farizejem u hramu. Nije bestidno podigao oči prema nebu, niti je ruke bahato ispružio, nego se udario u prsa i priznavao grijehе skrite u srcu te zazivao u pomoć milosrđe Božje. I dok se farizej sam sebi dopadao, već je oproštenje zavrijedio što se tako molio, jer nije nadu u spas gradio na uzdanju u svoju nedužnost – ta nitko nije nedužan – nego je priznavao svoje grijehе i ponizno se molio, i uslišio ga je Onaj koji poniznima prašta.

Iz opširnih pravila svetoga Bazilija velikog, biskupa

Časoslov III. strana 78-79.

(Odg.2,2-4: PG 31,914-915)

Što ćemo uzvratiti Gospodinu za sve što nam je dao?

Kakav govor može dolično opisati Božje darove? Tako je veliko njihovo mnoštvo da se ne mogu ni izbrojiti, a tako su veliki da je samo jedan dovoljan da zbog njega moramo Darovatelju najveću hvalu uzvratiti.

Sve da i hoćemo, ne možemo Božji dar mimoći, niti može biti da itko zdrave pameti i pri svijesti o tome šuti, premda se ne može dostojno uzvratiti veličina dara što je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i priliku, što ga je uzdigao do spoznaje sebe, obdarivši ga razumom kao ni jedno drugo živo biće na zemlji, što ga je postavio da se veseli neiskazanoj ljepoti zemaljskoga raja, što ga je učinio gospodarom svega na zemlji, što ga nije prezreo kad je na prevaru zmije upao u grijeh a po grijehu u smrt i mnogobrojne zaslužene nevolje. Bog je dao čovjeku zakon da mu bude putokaz, odredio je anđele da ga čuvaju i da se brinu za njega. Slao je proroke da kore njegove mane i da ga uče krepostima, sklonost prema zloći sjekao je i potiskivao prijetnjama revnost, u dobru je poticao obećanjima, objavljuvao svršetak dobrih i zlih ljudi kao opomenu drugima. Uza sve to što smo poslije svega toga tvrdokorni u zlu, nije nas odbacio.

Božja nas dobrotа nije napustila, niti je prestala njegova

ljubav zbog naše ludosti po kojoj smo prezirali dostojanstvo kojim nas je odlikovao, i premda smo grdili njega, svoga Dobročinitelja. Naprotiv, naš nas je Gospodin Isus Krist povratio od smrti na život. Još se više moramo diviti načinu na koji nam je iskazao to dobročinstvo: On, kao trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego je sebe ponizio uzevši lik sluga.

On je također primio na sebe slabosti naše, nosio je boli naše, mjesto nas je izranjen, da po njegovim modricama ozdravimo. Jednako nas je oslobodio od prokletstva, uzevši mjesto nas na sebe prokletstvo. Podnio je najsramočasniju smrt da nas privede u slavni život. Nije mu bilo dosta da mrtve privede u život, nego nam je dao dostojanstvo svoga blaženstva i pripremio na vječni pokoj koji nadvisuje radost što je nijedan čovjek ne može zamisliti.

Što ćemo dakle uzvratiti Gospodinu za sve što nam je učinio? On je toliko dobar da ne traži uzdarje, nego mu je dosta ako ga ljubimo radi onoga što nam je dao. Kad o svemu tome razmišljam, i kad mislim kako da izrazim svoje osjećaje, spopadne me zgražanje i strašan užas da se ne bih u bezbrižnosti i zanimanju za zemaljske stvari ohladio u Božjoj ljubavi te tako pogrdio i obeščastio Krista.

Svemogući vječni Bože, ravnaj našim životom da vršimo Tvoju volju: da u ime Tvoga ljubljenoga Sina obilujemo dobrim djelima.

Sveti Polikarp

Sveti Polikarp, biskup Smirne, umro je 167 god. na veliku subotu. Sveti Irinej se prema vlastitom priznanju napajao na spisima sv. Polikarpa. Sveti Polikarp je bio obdaren darom čudesa. Molitvom je zaustavio požar u Smirni. Istjerao je

zloduha iz sluge jednog kneza. Izmolio je kišu u suho vrijeme, iscjeljivao je bolesne, posjedovao je dar spoznanja i dar proroštava.

Kad mu sudac savjetovaše da se odreče Gospodina Isusa Krista, on odgovori: "Ne mogu promijeniti bolje za gore." Mučen je za vrijeme cara Marka Aurelija. Tri dana prije smrti proreče: "Kroz tri dana bit ću sažežen na ognju radi Gospodina Isusa Krista."

**Pečetak poslanice Filipljanima sv. Polikarpa,
Biskupa i mučenika.**

(Pogl. 1, 1 – 2, 3: Funk 1, 267-269)

Časoslov br. IV 204-205.

Milošću ste spašeni

Polikarp i prezbiteri s njime mojoj Crkvi koja, kao tuđinka, boravi u Filipima. Neka vam Bog svevladar i Isus Krist, naš Spasitelj, umnoži milosrđe i mir. Veoma sam se obradovao s vama u našem Gospodinu Isusu Kristu kad ste primili uzore prave ljubavi i ispratili njih, kao što se i pristoji njih, sputane okovima, koji su dostojni svetaca i dragulj onima koje je zaista odabrao Bog i naš Gospodin. Radujem se što korijen vaše vjere, isticane od najstarijih vremena, ostaje čvrst sve do sada i donosi plod u našem Gospodinu Isusu Kristu, koji se nije protivio da se zbog naših grijeha suoči sa smrću, a Bog ga je uskrisio oslobodivši ga bolova podzemlja. Niste ga vidjeli, a vjerujete u nj s neizrecivom i proslavljenom radošću, koju bi mnogi željeli postići. Znete da ste spašeni milošću, ne po vašim djelima, nego Božjom voljom po Isusu Kistu.

Stoga opašite svoje bokove i služite Bogu u strahu i istini, napustite isprazne riječi i zablude mnogih i vjerujte u onoga koji je uskrisio od mrtvih našega Gospodina Isusa Krista i koji ga je proslavio te smjestio sa svoje desne. Njemu je podložio

sve što je na nebu i na zemlji i njemu služi sve što diše. On će doći suditi žive i mrtve, i Bog će tražiti cijenu njegove krvi od svih koji odbijaju da vjeruju u njega.

Onaj koji je ga je uskrisio od mrtvih i nas će uskrisiti ako budemo vršili njegovu volju i stupali pod njegovim zapovijedima, i ljubili ono što je On ljubio, kloneći se svake nepravde, pohlepe za novcem, ogovaranja, lažnog svjedočenja, te ako ne uzvraćamo zlo za zlo, uvredu za uvredu, udarac za udarac, kletvu za kletvu. Imajte na pameti ono što nas uči Gospodin: Nemojte suditi, pa nećete biti osuđeni. Opraštajte, pa će vam bit oprošteno. Budite milosrdni, pa ćete postići milosrđe. Mjerit će vam se mjerom kojom mjerite. i još: Blago siromasima i progonjenima zbog pravednosti jer je njihovo kraljevstvo Božje.

I nastavlja: Oboružajmo se oružjem pravednosti str. 206-207.

To vam, braćo, pišem o pravednosti ne sam od sebe, nego jer ste me vi na to potakli. Ni ja ni bilo tko drugi meni sličan ne može se približiti mudrosti blaženog i slavnog Pavla, koji je dok je bio kod vas, točno i sigurno naučavao riječi istine pred tadašnjim ljudima, a nakon svog odlaska pisao vam je i pisma. Ako ih pažljivo proučite, napredovat ćete u danoj vam vjeri. Ona je majka svih nas, nju prati nada, a predvodi je ljubav prema Bogu, prema Kristu i prema bližnjemu. Tko se toga drži, ispunio je zapovijed pravednosti. Tko pak ima ljubavi, daleko je od svakog grijeha.

Pohlepa za novcem početak je svih zala. Znajući da ništa nismo donijeli na ovaj svijet i da ništa nećemo iz njega iznijeti, oboružajmo se oružjem pravednosti i naučimo se da mi sami najprije koračamo po Gospodnjoj zapovijedi. Naučite zatim i svoje žene da hodaju u danoj im vjeri i ljubavi i čistoći, da posve vjerno ljube svoje muževe, da sve jednako vole sa svom

uzdržljivošću te da odgajaju djecu u strahu Božjem. Naučite udovice da budu mudre u Gospodinovoj vjeri, da se neprestano za svakoga brinu, da se održe daleko do svakog klevetanja, ogovaranja, lažnog svjedočenja, pohlepe za novcem, i svakoga zla. Neka znadu da su Božji žrtvenik, a Bog sve istražuje i ništa mu nije skriveno, ni misli, ni osjećaji, ni tajne srca.

Znajući da se s Bogom ne ruga dužni smo hodati dostojno njegove zapovjedi i slave. Jednako i đakoni neka budu neporočni pred njegovom pravednošću kao službenici Boga i Krista, neka ne budu klevetnici, ni dvolični, ni pohlepni za novac; neka budu u svemu uzdržljivi, samilosni, brižljivi hodeći u istini Gospodina koji postade svima sluga. Ako mu budemo ugađali u životu, uzvratit će nam i drugom žrtvom, kao što nam je obećao da će nas uskrisiti od mrtvih, i ako budemo živjeli dostojno njega, da ćemo vladati s njime, samo ako imamo vjere.

Svetac nam daje upute da budemo mudri u odnosu na sadašnji svijet, da ljubimo onoga koji je umro za nas, da budemo podložni jedan drugome, da pomognemo one koji zastanu na putu, da povratimo one koji su se udalji od službe koju su imali u Crkvi

Iz posalnice Filipljanina sv. Polikarpa, biskupa i mučenika Hodimo u vjeri i pravednosti

Časoslov: IV i str.210-211.

Potičem vas sve da slušate riječi pravednosti i da ustrajete u svakoj strpljivosti što ste je vidjeli na svoje oči ne samo u blaženoga Ignacija i Zosima i ostalih apostola nego i u drugih iz vaše sredine, i u samoga Pavla i ostalih apostola. Budite uvjereni da svi oni nisu trčali uzalud, nego u vjeri i pravednosti, te su prispjeli na mjesto koje im pripada od Gospodina, s koji su i trpjeli. Oni, naime, nisu ljubili sadašnji svijet, nego onoga koji je umro za nas i koga je Bog radi nas uskrisio. Ostanite dakle u takvim osjećajima i slijedite primjer Gospodnji, čvrsti i nepokolebljivi u vjeri, voleći bratstvo, ljubeći se međusobno,

združeni u istini, i dočekujući jedan drugoga Gospodinom blagošću, ne prezirući nikoga. Kad možete činiti dobro, ne odgađajte, jer milostinja oslobađa od smrti.

Budite podložni jedni drugima, i ponašajte se besprijeekorno među poganima, da vas hvale zbog vaših dobrih djela i da zbog vas ne grde Gospodina. Jao onome zbog kojega se grdi Gospodinovo Ime. Učite se razboritosti u kojoj i sami živite. Veoma sam se ražalostio zbog Valenta koji je nekoć kod vas bio postavljen za prezbitera, a pravo ne shvaća položaj koji mu je povjeren. Stoga vas opominjem da se uzdržavate od lakomosti i budete čisti i istinoljubivi. Uzdržavajte se od svakog zla. Tko u tome ne može sobom upravljati, kako će drugoga poticati? Ako se tko ne uzdrži od lakomosti, okaljati će se idolopoklonstvom i smatrat će se kao poganin koji ne zna suda Gospodnjega. Zar ne znamo kako uči Pavao-da će sveti suditi svijet?

Nisam ništa takvo opazio niti čuo o vama, među kojima je djelovao blaženi Pavao, koji vas spominje na početku svoga pisma. Vas naime hvali pred svim Crkvama koje su jedine tada poznavale Boga. Mi ga još nismo upoznali. Zbog Valenta i zbog njegove žene, braćo, vrlo sam tužan, i neka im Gospodin dade pravo kajanje. A vi u tome pogledu budite razboriti i nemojte ih smatrati za neprijatelje, nego ih natrag pozivajte kao bolesne i zalutale udove, da spasite čitavo vaše tijelo. Tako radeći sami sebe izgrađujete.

Bože, ti svoju svemoć očituješ najviše praštanjem i milosrđem. Budi nam uvijek milostiv da težimo za obećanim dobrima i uđemo u vječno zajedništvo s Tobom. Po Gospodina našem Isusu Kristu.

**Čovjek moli da sebe transformira, a ne da Boga informira.
Iz Razgovora o molitvi svetoga Ciprijana, biskupa i
mučenika:**

Časoslov III strana 250

Naša je molitva javna i zajednička

Ponajprije, navjestitelj mira i učitelj jedinstva nije htio da molitvu molimo pojedinačno i svaki za sebe, tako da kad netko moli, moli samo za sebe. Ne velimo: Oče moj, koji jesi na nebesima, niti: Kruh moj daj mi danas, niti ište svaki samo za sebe da mu se otpusti dug, niti moli svaki samo za sebe da ne bude uveden u napast i da se oslobodi od zla. Naša je molitva javna i zajednička, pa kad molimo, ne molimo za jednoga, nego za sav narod, jer sav narod je jedno. Bog, učitelj mira i sloge, koji je naučavao jedinstvo, htjede da jedan moli za sve, kao što je On u jednome sam nosio sve nas. Takav su način molitve prigrlila i ona tri dječaka u peći ognjenoj – jednodušni u molitvi i složni u jednodušnosti duha. To pokazuje i vjerodostojna riječ božanskog Pisma. To kako su oni molili, daje primjer za kojim treba u molitvi da se povodimo, da bismo uzmožli biti onakvi. Tada, veli, sva trojica zapjevaše jednim glasom slaveći i blagoslivljajući Boga govoreći jednim glasom, premda ih Krist još nije naučio moliti.

I zbog toga je njihova riječ molitve bila prodorna i djelotvorna, jer se svidjela Gospodinu, molitva miroljubiva, prostodušna i duhovna. Isto tako su molili i apostoli s učenicima poslije uzašašća Gospodinova: Svi oni bijahu jednodušni i postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, majkom Isusovom, i braćom njegovom. Bijahu jednodušno postojani u molitvi – što znači da je njihova molitva bila ustrajna i složna, jer Bog, koji daje da jednodušni prebivaju u domu, u svoj božanski i vječni dom pušta samo one koji su jednodušni u molitvi.

A kakve li su, premila braćo, tajne molitve Gospodnje; koliko li su i kako velike, u riječi ukratko zbijene, a snagom

duhovno bogate, te uopće ništa nije izostavljeno što ne bi bilo sažeto u tom kratkom prikazu nebeske nauke! Kaže: - Ovako molite: Oče naš, koji jesi na nebesima...

Novi čovjek, preporođen i milošću nanovo vraćen svome Bogu, na prvom mjestu kaže: - Oče, jer je već počeo biti sinom. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše poda moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime. Tko je dakle povjerovao u njegovo ime i postao sinom Božjim, taj mora početi time da zahvaljuje i zove sebe sinom Božjim dok govori kako mu je Bog na nebesima Otac.

Isti autor kaže na strani 250.:

(Br.11-12: CESEL 3, 274-275)

Sveti se ime tvoje

Kolika li je blagost Gospodnja, koliko li je obilje njegove milosti i dobrote prema nama, kad je htio da molimo u Božjoj nazočnosti te Gospodina zovemo Oče! I kao što je Krist Sin Božji, tako se i mi nazivamo sinovima Božjim. To se ime nitko od nas ne bi usudio izustiti u molitvi da nam On sam nije dopustio tako moliti. Stoga, premila braćo, moramo imati na pameti i znati: - Kad Boga zovemo Ocem, moramo i živjeti kao sinovi Božji, pa kao što se mi dičimo što nam je Bog Otac, da se tako i On diči s nama.

Živimo kao hramovi Božji, da Gospodin u nama trajno prebiva. Neka se naši čini ne otuđe od duha, te mi, koji smo započeli biti duhovni i nebeski, ne mislimo i ne radimo ništa drugo do li ono što je duhovno i nebesko, jer je i sam Gospodin rekao: - Koji mene slave proslavit ću ih; koji mene preziru bit će prezreni. I blaženi apostol rekao je u jednoj svojoj poslanici: -N iste svoji, jer ste kupljeni otkupninom. Proslavite dakle Boga u svom tijelu.

Zatim veli: - Sveti se ime tvoje - ne kao da time želimo Bogu da bi ga naša molitva posvetila, nego velimo zato što od

Gospodina molimo da njegovo ime bude posvećeno u nama. U ostalom, tko bi mogao Boga posvetiti, kad on sam posvećuje? Ali zato što je sam rekao: Budite sveti, jer sam i ja svet, molimo i tražimo da mi koji smo na krštenju posvećeni ustrajemo u onom što smo počeli biti. I to molimo danomice. Potrebno nam je svakidašnje posvećenje da se mi, koji danomice griješimo, uzmognemo od grijeha očistiti neprestanim posvećenjem.

A apostol nam govori kakvo je to posvećenje što nam ga daje Božja milost: Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, ni muškoljubimci, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega. Vi ste, eto, neki takvi bili, ali se opraste i posvetiste, i opravdaste u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu našega Boga. Kaže da smo posvećeni u imenu Gospodina Isusa Krista i u Duhu našega Boga. Molimo zato da to posvećenje ostane u nama, te da Gospodin i Sudac sačuva ono što je iscijelio i za što je dao život, i da to ne ostavi, da se ne dogodi što gore. Zbog toga molimo neprestano, molimo danju i noću, da posvećenje i život koji primamo od Božje milosti On svojom zaštitom očuva. Bože, jakosti onih što se u Te ufaju, snago slabih i smrtnih, koji su bez Tebe nemoćni: pomozi nam svojom milošću da vršimo Tvoje zapovijedi i voljom Ti i djelom omilimo. Po Kristu gospodinu našem. Amen.

Naš narod kaže: "Reci mi s kim si, reći ću ti kakav si." U ovoj izreci je zaista izrečena mnoga stvarnost. Duh se veže s vjernima, sportaši idu sa sportašima, trgovci s trgovcima, drogeraši s drogerašima. Ovdje nas sv. Klement upućuje da se družimo sa svetima; s čistima si i ti čist. Tražimo društvo onih koji nas podižu i vode Izvoru Života, našem Stvoritelju a da ostavimo sve što nas prlja, sputava i zarobljava.

Iz poslanice Korinćanima svetoga Klementa I., pape

Časoslov III strana 326.3)

(Br.46,2 -47, 4; 48, 1-6: Funk 1, 119.12

Svatko neka traži što je korist svima, a ne samo svoju korist

Pisano je: - Prionite svetima, jer će se spasiti oni koji prijanjaju uz njih. I opet na drugom mjestu: -S čovjekom čistim i ti si čist, a s onim koji je vrstan bit ćeš vrstan, a s iskvaenim iskvarit ćeš se. Upravo, zato družimo se s čistima i pravednima; Oni su izabranici Božji. Zašto među vama vlada zategnutost, zašto srdžba, nesloga, zašto razdori i borbe? Nemamo li istoga Boga i istoga Krista, istoga milostivoga Duha, koji je nad nama izliven, i nemamo li isti poziv u Kristu? Zašto trgamo i komadamo udove Kristove i protiv vlastitoga tijela dižemo bunu, te smo takvim bjesnilom obuzeti da zaboravimo kakao smo udovi jedni drugima?

Sjetite se riječi našega Gospodina Isusa. On, eto, reče: -Jao onom čovjeku! Bolje bi mu bilo da se ni rodio nije nego da sablazni jednoga od mojih izabranih; bolje bi mu bilo da mu se stavi mlinski kamen i da se u more strovali nego da smuti jednoga od mojih izabranika. Vaš razdor mnoge je zbunio, u srca mnogih unio je klonulost, mnoge je oslabio, sve nas bacio u tugu, sve nas ispunio žalošću. A vaša pobuna još i dalje traje.

Uzmite u ruke pismo blaženoga Pavla apostola. Što vam je nekoć, u početcima Evandjelja, pisao? Jamačno, božanski nadahnut, napisao vam je pismo o sebi, o Kefi i Apolonu, jer je već tada među vama bilo strančarstva i sklonosti razdoru. Za onaj razdor vi niste ni malo krivi; u skladu s prelijepim svjedočanstvom, priklonite se slavnim apostolima i čovjeku koga su oni potvrdili.

Hitno to uklonimo; padnimo k nogama Gospodnjim i u suzama ga ponizno zamolimo da nam milostivo oprost i da nas ponovno ojača u lijepom i čistom drugovanju bratske ljubavi. To su vrata pravde otvorena životu, kao što je pisano: - Otvorite

mi širom vrata pravde: Ući ću, Gospodinu zahvaliti! Ovo su vrata Gospodnja, na njih ulaze pravedni. Budući da su mnoga vrata otvorena, ona koja su vrata pravde ujedno su vrata u Kristu; Blago svima koji kroz njih uđu te svoj put usmjeriše u svetosti i pravdi, sretno izvršavajući svoje poslove. Neka čovjek bude vjeran, neka je kadar protumačiti misao; mudar u rasuđivanju govora, bez prijekornih djela; što se čini da je veći, to mora biti skromniji i tražiti što je svima korisno, a ne svoju korist.

Bože, Ti si poniženjem svoga Sina podigao posrnuli svijet. Udijeli svome narodu svete radosti. Oslobodi ga ropstva grijeha, privedi ga uživanju vječnoga veselja. Po Gospodinu našem Isus Kristu. Amen.

Evo danas kad je opet Crkva skrenula pogled na pokoru, na što nas je i sam sv. Otac nedavno pozvao, u našim redovima obnove to je bilo uvijek istaknuto i podržavano i toplo preporučivano jer ima situacija gdje su djelotvorni samo molitva i post. Ne bi li nam to danas silno trebalo svima?

Isti autor kaže: časoslov "Služba čitanja" za čistu srijedu, II svezak.

(Pogl.7,4-8;13,1-4;19,2;Funk1,71-73.77-79.87)

Činite pokoru

Sveta Crkva nam stavlja pred oči u liturgijskoj molitvi "Služba čitanja" na pepelnicu na ovaj tekst: Uprimo oči u krv Kristovu i spoznajmo kako je dragocjena Bogu i Ocu njegovu - a krv koja je, prolivena radi našega spasenja, donijela čitavom svijetu milost obraćenja. Prođimo sva razdoblja povijesti svijeta i uočimo kako je Bog u svakom pokoljenju dao prigodu za pokoru onima koji su se htjeli njemu obratiti. Noa je propovijedao pokoru i oni koju su ga poslušali bili su spašeni.

Jona je propovijedao propast Njinivljanima, a oni, izvršivši grešničku pokoru, molitvama Boga udobrovoljiše i postigoše spasenje, premda su se bili Bogu otuđili. Službenici Božje milosti, nadahnuti Duhom Svetim, govorili su o pokori. I sam Gospodar svih stvari govorio je sa zakletvom o pokori: Tako bio živ ja, reče Gospodin, neću smrt grešnika nego njegovu pokoru; dodavši ovoj, onu izvrsnu izreku: Opameti se dome Izraelov, od nepravde svoje. Reci sinovima naroda mojega: - Ako grijesi vaši sa zemlje stignu do neba, ako budu crveni poput grimiza i crnji od cilicija, ali ako se svim srcem meni obratite i reknete: Oče!, uslišat ću vas kao svet narod.

Htijući dakle da svi, koji su mu mili, postanu dionici pokore, potvrdio je ono proroštvo svojom svemogućom voljom. Stoga se pokoravajmo njegovoj veličanstvenoj i slavnoj volji, i dok ga ponizno molimo za milosrđe i dobrotu, kleknimo do njegova smilovanja i obratimo se. Napustimo tašta djela i prepirku i zavist koja vodi u grijeh.

Budimo, dakle, braćo, ponizna srca te napustimo svaku nadutost i oholost i ludost i srdžbu te izvršimo ono što je pisano. Duh Sveti naime veli: -Neka se mudar ne nadima svojom mudrošću, ni jak svojom jakošću, ni bogat svojim bogatstvom, nego onaj koji se ponosi neka se u Gospodinu ponosi tražeći Gospodina i čineći pravo i pravicu imajući na pameti govore Gospodina Isusa koji je izgovorio naučavajući jednakost i velikodušnost.

On je naime govorio: - Budite milosrdni da biste postigli milosrđe. Oprostite da bi se i vama oprostilo. Kako vi drugima činite, tako će se i vama činiti. Kako dajete, tako će se i vama dati. Kako sudite, tako će se i vama suditi. Kako ste milosrdni, tako ćete milosrđe iskusiti. Kako budete mjerili, tako će se i vama mjeriti!

Ovim zakonima i ovim zapovijedima sami sebe utvrđujemo da uvijek hodamo sa svom poniznošću poslušni njegovim svetim riječima. Sveta Riječ nam ovo veli: - Na koga

ću se pouzdati ako ne na poniznoga i smirenoga i onoga koji se mojih govora boji? Zato, pošto smo postali dionici mnogih i velikih i slavnih djela, utecimo se k cilju našem, miru, koji nam je od početka predan, i marljivo motrimo Roditelja i Stvoritelja čitavog svijeta i čvrsto prionimo njegovim veličanstvenim i izobilnim darovima mira i dobročinstvima.

Iz tumačenja psalama 118, svetoga Ambrozija, biskupa

Časoslov III strana 336.

(Br.12-14: CSEL.62, 258-259)

Svet je Božji hram, a to ste vi!

Ja i Otac ćemo doći i kod njega se nastaniti, tvoja vrata neka su otvorena onome koji dolazi, otvori dušu svoju, raširiti plašt pameti svoje da vidi bogatstvo jednostavnosti, blago mira, milje milosti. Raširi svoje srce, potrči u susret suncu vječnoga svjetla koje prosvjetljuje svakoga čovjeka. A ovo svjetlo istinito svima svijetli; no, ako tko zatvori svoje prozore, sam će sebe lišiti vječnoga svjetla. Ako ti zatvoriš vrata svoga srca, i Krist je isključen. Premda On može ući, ne želi nasilno provaliti, ne želi protiv volje nikoga siliti.

Rodivši se od Djevice, izišao je iz utrobe obasjavajući čitav svijet, da bi svijetlio svima i shvaćajući one koji žude jasnoću vječnoga sjaja što ga nikakva noć ne može zamračiti. Nakon ovoga sunca, što ga svakodnevno promatramo, dolazi tamna noć; međutim, sunce pravde ne zapada jer iza mudrosti ne ide opačina.

Blažen je onaj kome na vrata Krist pokuca; naša su vrata vjera koja čitavu kuću utvrđuje, samo ako je tvrda. Kroz ta vrata ulazi Krist. Zato i govori Crkva u Pjesmi nad pjesmama: Odjednom glas! Dragi moj mi pokuca. Čuj onoga koji kuca, počuj kako žudi ući: Otvori mi, sestro moja, prijateljice moja, golubice moja, savršena moja, glava mi je puna rose a kosa noćnih kapi.

Budi pažljiv kad na tvoja vrata pokuca Bog ,Riječ, Isus, dok je njegova glava puna noćne rose. Ako ti spavaš i ako tvoje srce ne bdije, odstupit će prije negoli i pokuca; ako je budno tvoje srce, pokucat će i zaiskati da mu se vrata otvore.

Imamo ulaz u svoju dušu, imamo i vrata o kojima je rečeno; Podignite vrata, nadvratnike svoje, dižite se dveri vječne, da uniđe Kralj slave. Ako podigneš ta vrata svoje vjere, ući će k tebi Kralj slave, noseći sa sobom slavlje svoje muke. Ima i pravda svoja vrata. Čitamo kako je i o njima napisano kad Gospodin Isus kaže po svome proroku: - Otvorite mi vrata pravde. Ima duša s ulazom, ima duša s vratima. K tome ulazu prilazi Krist i kuca, kuca na vrata. Otvori mu dakle: ući želi i naći Zaručnicu koja bdije.

Bože, Ti si poniženjem svoga Sina podigao pali svijet. Udijeli svome narodu svete radosti. Oslobodio si ga ropstva grijeha, privedi ga uživanju vječnoga veselja. Po Gospodinu našem Isusu Kristu.

Iz propovjedi svetoga Leona Velikoga, Pape

Upoznaj dostojanstvo svoje naravi

Propovijed na Božić

7,2,6.PL 54,217-218,220-221

Časoslov III strana 336.

Gospodin naš Isus Krist pravi je čovjek, i nikada nije prestao biti pravi Bog, svojim je rođenjem postavio početak novom stvorenju i dao duhovni temelj ljudskom rodu. Koji je um kadar shvatiti to otajstvo (tajnu) i koji je jezik u stanju izreći tu milost?

Čovječe, preni se i upoznaj dostojanstvo svoje naravi. Sjeti se da si stvoren na sliku Božju. Premda se ta slika pokvarila u Adamu, ipak je obnovljena u Kristu. Dolično se služi vidljivim stvorenjima, kao što se služi zemljom , morem, nebeskim svodom, zrakom, izvorima i rijekama. Od srca budi

zahvalan i slavi Stvoritelja za sve što je u tim stvorenjima lijepo i veličanstveno.

Tjelesnim osjetilima zapažaj ovu stvarnu svjetlost, a sa svim zanosom duše prigrli ono istinsko svjetlo koje rasvjetljuje svakoga čovjeka koji dolazi na ovaj svijet. O njemu veli prorok: - U njega gledajte i razveselite se, da se ne postide lica vaša. Ako smo hram božji i ako Duh Božji stanuje u nama, onda je ono što svaki vjernik ima u svojoj duši veće od onoga čemu se divimo na svodu nebeskom.

Predragi, nismo vam to ni zapovjedili ni preporučili zato da prezirete djela Božja ili da smatrate da ima nešto protiv vaše vjere u onim dobrim stvarima koje je dobri Bog stvorio, nego da se razumno i umjereno služite svakom vrstom stvorenja i svime što je lijepo na ovome svijetu. I Apostol kaže: - Vidljivo je prolazno, a nevidljivo vječno.

Iako smo se rodili za ovaj naš svijet, ipak smo se preporodili za budući svijet, neprivrženi vremenitim dobrima, nego stalno misleći na vječna. A da bismo iz bližega mogli promatrati našu nadu, promislimo čime ju je milost Božja obdarila. Čujmo apostolove riječi: - Umrli ste i vaš je život skriven u Kristu u Bogu. A kad se pojavi Krist, vaš život, tada ćete se pojaviti u slavi i vi s njime, koji živi i kraljuje s Ocem i Duhom Svetim u sve vijeke vjekova. Amen!

Bože, tvoja nam je milost jedina nada, a tvoja zaštita jedina sigurnost. Molimo Te, snaži svoju obitelj neprestanim dobročinstvima.

Sveti Lav Veliki, papa, kaže: -Kakvo je kome djelo, takva mu je i zarada

Časoslov III, str. 400.

Govor 92, 1.2.3.4: Gal 3,27.

Govori Gospodin: -Ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko. A kako će pravednost biti veća osim ako bude milosrđe veće od suda? Ta ima li što pravednije i dostojnije nego to da stvor, sazdan na sliku i priliku Božju, nasljeđuje svoga Tvorca koji je odlučio da vjernici postignu obnovu i posvetu po oproštenju grijeha? Tu se ne daje maha strogoj kazni, tu nema nikakve muke, nego se krivcu vraća nevinost koja je kraj zloće, a početak vrlina.

Kršćanska pravednost može biti veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja po ovome: ne da ne drži do zakona, nego da se ne drži tjelesnoga razumijevanja zakona. Stoga i Gospodin učenicima predaje oblik posta ovako: -Kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri. Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Koji to plaću, ako ne plaću ljudske pohvale? Od želje za njom, često se pokazuje izgled pravednosti i, bez ikakve brige za savjest, voli se krivi dobar glas. Tako se nepravednost, što se skrivanjem sama kori, veseli lažnom dobru glasu.

Ljubitelju Božjem dosta je što se sviđa svome ljubljenome, jer nema veće i poželjnije nagrade od same ljubavi. A ljubav je takva od Boga da je Bog sam ljubav. Njime se pak pobožan i čisti duh tako želi ispuniti da se ni u čemu drugom doli u njemu ne želi radovati. Sva je stoga istina ono što veli Gospodin: -Gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce. A što li je drugo blago čovjekovo nego, recimo tako, zbir njegovih plodova i urod njegovih trudova. Doista, što tko sije, to će i žeti. Kakvo je kome djelo, takva mu je i zarada. Tko se odluči za sreću uživanja, dužan je svim srcem prihvatiti se posla. Ali ima mnogo vrsta bogatstva, i vrlo su raznovrsni izvori radosti. Stoga je i blago svakomu

ono čemu mu teži želja. Ako je ta želja okrenuta zemaljskim uživanjima, ona njihovim postizavanjem ne usređuje nego rastužuje.

Oni koji teže za onim što je gore, a ne što je zemaljsko, i nisu zaposleni oko propadljivog, nego oko neprolaznoga, ti imaju skupljeno nepropadljivo blago u onome za koga veli prorok: -Od Gospodina nam dolazi blago i spasenje naše, mudrost i stega i pobožnost: one su blago pravednosti. Po njima, uz pomoć Božje milosti, i zemaljska se dobra pretvaraju u nebeska, jer se mnogi bogatstvom, što im je pravedno ostavljeno ili su ga na koji drugi dobar način stekli, služe kao sredstvo dobrotvornosti. I kad ono što im pretekne dijele za održavanje siromaha, sabiru si blago nepropadljivo, jer što ga pohraniše u milostinju, ne može ni na koji način propasti. I tako dostojno ondje imaju srce gdje im je blago. I blaženstvo je sve učiniti da takvo blago poraste, i to bez ikakve bojazni da će propasti.

Tako nam kaže veliki Leon Papa.

Donosim ovdje tekst Iz propovijedi o Matejevu evanđelju - sv. Ivana Zlatoustog, biskupa

(Hom.33,1.2: PG 57,389-390)

Jesmo li ovce, pobjeđujemo; jesmo li vuci, bit ćemo pobijedeni

Dok smo ovce, pobjeđujemo. I makar nas sa svih strana opkoljavaju vuci, nadvladavamo. Postanemo li vuci, bit ćemo lišeni pomoći Pastira i pobijedeni. Jer, Krist ne pase vukove nego ovce. On te napušta i od tebe odlazi ako mu ne daš da pokaže svoju pastirsku snagu. Evo što on govori: - Ne uznemirujte se što vas šaljem među vukove i što zapovijedam da budete kao ovce i kao golubovi. Mogao sam i protivno učiniti; da vas pošaljem bez ikakva straha da ćete što pretrpjeti te ne budete u opasnosti od vukova, nego da budete strašniji od lavova. Ali je i

ovako pravo; vi ćete se proslaviti, a moja će se snaga razglasiti. To je i Pavlu govorio: - Dosta ti je moja milost, jer se snaga u slabosti usavršuje. Stoga sam ja tako o vama odlučio. Kada, dakle, govori: - Evo, ja vas šaljem kao ovce, želi i ovo reći: Ne klonite duhom! Ja dobro znam, jest, znam da ćete tako biti svima neosvojevivi.

A da bi i oni nešto tome pridonijeli, te da ne bi izgledalo da je sve od milosti i da su bez zasluge primili vijenac, veli: - Budite, dakle, mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi. Na što će oni: - A što će nam naša mudrost pred tolikim pogibeljima? I uopće, kako biti mudar u tolikom valovlju? Što može ovca, ma koliko bila mudra, kad je usred vukova, i to tolikih? Neka je golub ne znam kako bezazlen, što će mu to pred naletom jastrebova? - Da, u tim razumnim životinjama to ništa ne koristi, ali u vama veoma mnogo.

Ali pogledajmo kakva je to mudrost koju Krist zahtjeva. Zmijsku. Zmija sve stavlja na kocku, pa i tijelo, samo da glavu sačuva. Tako i ti, hoće reći, sve stavi na kocku osim vjere: novac, tijelo, i sam život. Jer, vjera je glava i korijen. Ako nju sačuvaš, pa makar sve izgubio, sve ćeš još izobilnije steći. Stoga ne zapovijeda samo da budeš bezazlen i mudar, nego oboje spaja, jer je u tome krepost: prihvaća i mudrost zmijsku, da se sačuvaš od smrtonosnih rana, i bezazlenost golubinju, da zlo zlim ne vraćaš i da osvetom ne iskorjenjuješ izdajnike. Sama mudrost bez bezazlenosti ne koristi ništa.

A neka nitko ne pomisli da se ove zapovjedi ne mogu ispuniti! Ta ako itko, Krist poznaje prirodu stvari: zna dobro da se divljaštvo ne sputava divljaštvom, nego umjerenošću.

Iz knjige o Duhu Svetom svetoga Bazija Velikog, biskupa

Pogl.26,br.61.64: PG 32,179-182.186)

Gospodin u Duhu oživljuje svoje tijelo

Duhovan je onaj koji više ne živi po tijelu nego ga vodi

Duh Božji, pa se zove i jest sin Božji, suobličan slici Sina Božjega. I kao što je u zdravu oku moć gledanja, tako je u čistoj duši djelovanje Duha. Isto tako, kao što je riječ u našem duhu, sad kao nešto u srcu mišljeno, sad kao nešto u ustima izrečeno, tako je i Duh Sveti: On sad svjedoči našem duhu i u našim srcima kliče Abba, Oče; sad nas zagovara po onoj riječi: -Ta, ne govorite to vi, nego Duh Oca vašega govori u vama. A Duh Sveti je i u svojim raspodijeljenim darovima kao cjelina u dijelovima. Jer mi smo jedno drugima udovi, ali po milosti Božjoj, koja nam je dana, imamo razne darove.

Stoga, ne može oko reći ruci: - Ne trebam te. Ili glava nogama: -Ne trebam vas. Nego sve zajedno izgrađuje tijelo Kristovo u jedinstvu Duha, a jedno drugome po vlastitom daru iskazuje nužnu pomoć. Jer, Bog je rasporedio u tijelu udove, svaki kako se njemu svidjelo. A svi udovi iskazuju si uzajamnu službu, jer im je prirodna uzajamna privrženost i zajedništvo. I zato, ako trpi jedan ud, trpe s njim zajedno svi udovi, ako li se slavi jedan ud, raduju se zajedno svi udovi.

I opet, kao što su svi dijelovi u cjelini, tako smo svi mi pojedinci u Duhu, zato što smo svi mi u jednome tijelu u jednoga Duha kršteni. Kao što se u Sinu vidi Otac, tako se Sin vidi u Duhu. Stoga, klanjanje što se zbiva u Duhu označuje da je djelotvornost našega duha prosvjetljena. Tako se može razumjeti i iz onoga što je rečeno Samarijanki. Ona je, naime, zavedena mnijenjem koje je vladalo u njezinu kraju, smatrala da se klanjanje odvija na nekom mjestu, a Gospodin ju je, sebe nazivajući Istinom, poučio da se valja klanjati u Duhu i Istini. Stoga velimo da se valja klanjati i Sinu jer je on slika Boga i Oca; tako i u Duhu, jer je on izraz božanstva Gospodinova.

U tom smislu mi po prosvjetljenju Duha motrimo sjaj slave Božje; a po pečatu dižemo se k Onome čiji je on pečat i njemu jednak biljeg.

Pogledajmo što nam kaže sv. Ćiril o Crkvi koja jedina ima

misionare širom svijeta. Slijedeći onu Isusovu: "Pođite po svem svijetu i propovijedajte evanđelje svemu stvorenju. Tko povjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne povjeruje, osudit će se. A ovi će znakovi pratiti one koji povjeruju: u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti, zmiije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na nemoćnike će ruke polagati, i bit će im dobro. I Gospodin Isus, pošto im to reče, bude uzet na nebo i sjede zdesna Bogu. Oni pak odoše i propovijedahu posvuda, a Gospodin surađivaše i utvrđivaše Riječ popratnim znakovima. "

Iz kateheza svetoga Ćirila Jeruzalemskog, biskupa

Časlov: III svezak strana 403.

(Kat.18.26-29: PG 33,1047-1050)

"Katolička" Crkva: to je, naime. vlastito ime ove svetice i majke sviju nas; ona je pak i zaručnica Gospodina našega Isusa Krista, jedinorođenog Sina Božjega (Jer je pisano: Kao što je i Krist ljubio Crkvu i sam sebe predao za nju... i dalje što slijedi) te očituje lik i sliku nebeskog Jeruzalema koji je slobodan i majka je svih nas. Dok je nekoć bio neplodan, sada je majka brojne djece.

Pošto je prva odbačena, u drugoj, to jest katoličkoj Crkvi, kao što veli Pavao, Bog postavi neke prvo za **apostole, druge za proroke, treće za učitelje; onda dar čudesa, onda dar liječenja i zbrinjavanja, upravljanja, razne jezike i svaku vrstu kreposti: spominjem mudrost i razumijevanje, umjerenost i pravednost, milosrdnost i čovječnost te neslomljivu strpljivost u progonstvima.**

Ona pak oružjem pravednosti na desno i na lijevo, u slavi i sramoti, kroz progonstva i tjeskobe najprije ovjenča svete mučenike različitim i mnogovrsnim vijencima isprepletenim cvijećem strpljivosti; a sada kad su vremena mirna, milošću Božjoj dužne počasti prima od kraljeva, od ljudi velika ugleda

te napokon od ljudi svih naroda i vrsta. Koliko god je kraljeva po svijetu, oni imaju granice svoje vlasti; jedina sveta Crkva katolička po čitavom svijetu ima neograničenu vlast. Gospodin je kako je pisano, **postavio mir na njezine granice.**

U ovoj svetoj katoličkoj Crkvi, poučeni zapovijedima i slavnim primjerima, imat ćemo kraljevstvo nebesko i kao baštinu polučiti život vječni; njega radi dakako sve podnosimo da bismo ga od Gospodina zadobili.

Svrha što nam je određena nije kakva god sitnica; ne naši napori idu za tim da postignemo vječni život. Zato i učimo u ispovijesti vjere, da poslije onoga: **I u uskrsnuće tijela** to jest mrtvih, o čemu smo govorili, vjerujemo **i u život vječni** za koji se mi kršćani trebamo boriti.

Dakle, pravi i istinski život je Otac koji po Sinu svome u Duhu Svetome kao iz izvora izljevava nebeske darove, i po njegovoj su dobroti svima nama ljudima uistinu obećana dobra vječnog života.

Da bi došlo do promjene i preporođenja našeg života mora doći temeljita životna ispovijed.

Isti Autor sv. Ćiril Jeruzalemski, biskup

časoslov III svezak strana 317.

2-3, 5-6: PG 33, 71.375-378)

Ispovjedi se u vrijeme prikladno

Ako je tko ovdje rob grijeha, neka bude spreman na velikodušni preporod posinjenih sinova; odbacujući nagore ropstvo grijeha i prihvaćajući presretno ropstvo Gospodnje, neka se smatra dostojnim imati nebesku baštinu. Po ispovijedi skinite starog čovjeka koji se kvari prema željama zablude, da biste obukli novog čovjeka što se obnavlja prema spoznaji onoga koji ga je stvorio. Po vjeri primite zalag Duha Svetoga

da uzmognete biti primljeni u vječna boravišta. Pristupite otajstvenom znaku da vas Gospodar dobrohotno uzmogne prepoznati. Pribrojite se Kristovu stadu koje je sveto i obdareno spoznajom, da jednom postavljeni njemu zdesna postignete život koji vam je pripremljen kao baština.

Oni pak kojima i sad još rugoba grijeha prijanja za dušu, poput rutave kože, na lijevoj su strani, jer nisu pristupili milosti Božjoj koja se po Kristu dariva u kupelji preporođenja. A sad ne govorim o preporodu tijela, nego o ponovnom duhovnom rođenju duše. Tijela se rađaju od vidljivih roditelja, a duše se preporođaju po vjeri; **Duh, naime, puše gdje hoće**. Nadalje, ako si vrijedan, to izvrši, bit će ti dano čuti: **Valjaš, slugo, dobri vjerni**: Očito će te primiti, jer u tvojoj svijesti nema prijeverne nečistoće .

Ako pak bilo tko od ovdje nazočanih pomišlja da će iskušati Božju milost, sam sebe vara i ne zna što je po srijedi. Imaj, o čovječe, iskrenu dušu koja je spremna da se zacrvni i pred onim koji istražuje srca i bubrege.

Ovo vrijeme je vrijeme ispovijedanja. Ispovjedi se što si učinio, riječju i djelom, noću i danju. Ispovjedi se u vrijeme prikladno i u dan spasa primi nebesko blago. Očisti svoju posudu da primiš obilatiju milost; otpust grijeha jednakosti se svima dijeli, a zajedništvo Duha Svetoga daje se prema mjeri vjere svakoga pojedinca. Ako se malo trudiš, malo ćeš i primiti; ako se mnogo zalažeš, velika će biti nagrada. Sebi samome trčiš, svoju korist gledaj.

Imaš li što protiv koga, oprosti. Priđi da dobiješ oprost grijeha; neophodno je da oprostiš onome koji je skrivio.

"Tko skriva svoje grijeha - nema sreće, a tko ih ispovijeda i odriče ih se - milost nalazi." Iz 28,13.

"Ako priznamo svoje grijeha, vjeran je Bog i pravedan - otpustit će nam grijeha." 1 Iv ,9.

Molitva,

Bože, po krštenju smo postali sinovi svjetla. Molimo Te da nas nikad ne obavije tama zablude, već da uvijek svijetlimo istinom. Po Gospodinu našem Isusu Kristu.

U današnje vrijeme, kad se ljudi toliko dijele u stranke i grupe i kada se, na žalost, koji puta usmjeravaju jedni protiv drugih na sve moguće načine, u ovom tekstu nalazimo nešto prekrasno kako nadići sve diobe u obitelji, sredini, društvu, pa i u samoj Crkvi. Kako se ispravno postaviti prema ekumenizmu, prema onima koji nas odbijaju ili čak preziru, kleveću i progone. Nije li sam Isus rekao: "Blago vama kad vas zbog mene prognaju i sve zlo slažu na vas, kličite i radujte se jer je velika plaća vaša na nebesima".

Ovaj tekst sv. Augustina može nam poslužiti za jedinstvo u duhu sa svima, koliko je do nas.

Tekst je uzet iz časoslova III svezak. strana 329.

Tekst svetog Augustina, biskupa

(32,29:CCL.38;272-273)

Oni koji su vani, htjeli ili ne htjeli, – braća su nam

Potičemo vas, braćo, najvećma ne samo na uzajamnu ljubav, nego i na ljubav onima koji su vani, bilo da su još pogani i da ne vjeruju u Krista, bilo da su od nas odijeljeni te s nama priznaju Glavu, ali su rastavljeni od tijela. **Žalimo ih, braćo, kao svoju braću.** Htjeli - ne htjeli, braća su nam. Braća bi nam prestala biti onda kad bi prestala govoriti Oče naš.

O nekima je prorok rekao: - **Onima koji vam reku: - Niste nam braća, recite: - Braća ste nam.** Pogledajte o kome je to mogao reći. Zar o poganima? Ne, jer prema pismima i crkvenom načinu izražavanja njih ne zovemo braćom. Zar o Židovima koji u Krista ne povjerovaše? Čitajte Apostola i pogledajte kako on, kad kaže "braća" bez nekoga drugog

dodatka, misli jednostavno na kršćane: **A ti, zašto sudiš brata svoga? Ili ti, zašto prezireš brata svoga?** A na drugom mjestu kaže: **Vi nanosite nepravdu i štetu, i to braći.**

Oni isti koji nam kažu: "Niste naša braća", smatraju nas poganima. Zato nas i hoće ponovno krstiti, govoreći da mi nemamo ono što oni daju. Odatle proizlazi njihova zabluda te niječu da smo im braća. No, zašto nam prorok kaza: - Vi njima recite braća ste nam, iako ne zato da mi njima priznamo ono što ne dobivamo natrag? Ne priznavajući, dakle, naše krštenje niječu da smo im braća; mi pak ne ponavljajući njihovo, a svjesni svoga, njima kažemo: - **Braća ste nam.**

Neka oni reknu: **"Što tražite od nas, što od nas hoćete?"** Odgovorit ćemo: -Naša ste braća. Neka reknu: -Idite od nas, s vama nemamo posla." -A mi baš s vama imamo posla: jednoga Krista ispovijedamo, u jednom tijelu i pod jednom glavom moramo biti.

Zaklinjemo vas, dakle, braćo, samo dušom ljubavi, mlijekom kojim se hranimo i kruhom kojim se jačamo, zaklinjemo vas Kristom, našim Gospodinom, njegovom blagošću da prema njima **iskažemo veliku ljubav i preobilno milosrđe moleći Boga za njih**, da im jednom dadne zdravo shvaćanje da bi došli k sebi i osvijestili se, jer uopće nemaju što reći protiv istine: u njima je tek slabost zavisti koja je to nemoćnija što misle da je jača; zaklinjemo vas za slabe, za tjelesno mudre, za one koji su puteni, a ipak su nam braća, za one koji iste sakramente slave - iako ne s nama, ipak iste; za one koji jedan Amen odgovaraju - iako ne s nama, ipak jedan; dušu ljubavi svoje izlijevajte za njih pred Bogom.

**Da vidimo kako je to najvjernija od ljudi draga naša
nebeska Majka Marija stavila u praksu po riječima sv.**

Augustina:

Koja vjerom povjerova, i vjerom začē

Časoslov III. str. 1223

(Govor 25, 7-8: PL 46, 937-938)

"Pripazite, molim vas, što veli Gospodin Isus ispruživši ruke nad svoje učenike: Veli: - Ovo je moja majka i moja braća; i tko god čini volju moga Oca koji me posla, on mi je brat i sestra i majka. Zar onda nije Djevica Marija, koja vjerom povjerova i vjerom začē, izvršila Očevu volju, ona koja je odabrana da nam među ljudima rodi spasenje i koju je Krist stvorio prije nego je On u njoj bio stvoren? Dakako, učinila je i izvršila je volju Božju. Za nju je više važnije što je bila Kristova učenica nego što mu je bila majka.

Pogledaj, da li je točno što kažem: - Dok je Gospodin prolazio i činio božanska čudesa, a mnoštvo išaše za njim, neka žena reče: -Sretna utroba koja te je nosila. Blažena utroba koja te je nosila. Što je Gospodin odgovorio da sreću ne bismo tražili u tijelu? Štoviše, blaženi koji čuju Božju riječ, čuvaju je. Prema tome, i Marija je blažena jer je čula Božju riječ i čuvala je. Više je pameću čuvala istinu nego utrobom tijelo. Krist – istina, Krist – tijelo: Krist istina u Marijinom duhu, Krist tijelo u Marijinoj utrobi. Više je što je u pameti nego što je nošeno u utrobi.

Marija je sveta, Marija je blažena, ali Crkva je nešto bolje od Djevice Marije. Zašto? Jer Marija je dio Crkve: sveti ud, odličan ud, ud koji nadvisuje, ali ipak od cijeloga tijela ud. Ako je od cijeloga tijela, onda je i zacijelo tijelo nešto više od uda. Gospodin je glava, a cijeli Krist Glava je i tijelo. Što to velim? Imamo božansku glavu; Boga imamo kao glavu.

Prema tome, predragi, i vi pripazite; i vi ste Kristovi udovi, i vi ste Kristovo tijelo. Počujte na koji ste to način kad veli: -Evo moje majke i moje braće: Kako ćete biti Kristova

majka? Tko god čuje i tko god vrši volju moga Oca, koji je na nebesima, on je moj brat i sestra i majka. Moramo shvatiti da smo braća, jer je baština jedna, a to je Kristovo milosrđe. Premda je on bio baštinik, nije htio ostati sam! Htio je da i mi postanemo Očevi baštinici i njegovi subaštinici."

Marija nam je pod Križem dana za majku svima. Molimo je da nam bude zagovornica da dospijemo do one punine Duha Svetoga i blagoslova koju dragi Bog ima za svakoga od nas.

**Iz izlaganja o Lukinu Evandelju, svetoga Bede,
časnoga prezbitera
Marijin hvalospjev**

I reče Marija: - Veliča duša moja Gospodina, i uzradova se duh moj u Bogu, spasu mojemu. Gospodin me je, reče, takvim i tako nečuvenim darom uzvisio da to ni jedan jezik ne može izraziti. Jedva da to može osjetiti najdublji osjećaj srca. Zato ga sa zahvalnošću svom snagom duše slavim i sve što god doživljavam, osjećam, razabirem u promatranju njegove beskrajne veličine i rado poklanjam jer se moj duh raduje iz vječnog božanstva samoga Isusa, tj. Spasitelja, kojega začinje moje tijelo u vremenu.

Jer mi učini velike stvari onaj koji je moćan i njegovo je Ime sveto. To se odnosi na početak hvalospjeva gdje je rečeno: - Veliča duša moja Gospodina. Jer, samo ona duša kojoj se Gospodin udostoji učiniti velike stvari može ga dostojnim hvalospjevom veličati, te one koji isto žele i pomišljaju poticati: Veličajte sa mnom Gospodina i uzvisujmo Ime njegovo zajedno!

Jer, najmanji će se zvati u kraljevstvu nebeskom onaj koji ne bude htio dostojno veličati Gospodina, kojega je upoznao, i slaviti njegovo Ime. A njegovo se Ime zove sveto zato jer on svojom svemoći nadvisuje svako stvorenje i daleko je iznad

svega što je stvorio.

Priskočio je upomoć Izraelu, služi svom, sjećajući se svoga milosrđa. Lijepo naziva Izraela poslušnim i poniznim slugom Gospodina, jer ga je Gospodin primio da ga spasi. Po riječima Hošeje proroka: - Izrael je sluga, zavolio sam ga.

Tko neće da se ponizi, ne može se spasiti ni s prorokom reći: - Evo, Bog me pomaže i Gospodin prima dušu moju. A tko se ponizi kao dijete, taj je najveći u kraljevstvu nebeskom. Tako je govoreno našim ocima, Abrahamu i njegovu potomstvu do vijeka.

Tu se ne misli na tjelesno potomstvo Abrahamovo, nego na duhovno, to jest, ne samo na one koji tjelesno od njega potječu nego i na one koji su išli njegovim stopama, bilo u obrezanju, bilo u vjeri. Jer i on je neobrezan povjerovao i to mu se uračunalo u opravdanje. - I na ovom ću mjestu dati mir – riječ je Gospodina nad vojskama.

Iz govora svetog Bernarda, opata Požurimo se braći koja nas čekaju

Čemu onda svetima naša slava, čemu naše proslave, zbog čega i ovaj naš blagdan Svih Svetih? Čemu zemaljske počasti onima kojima prema istinitom obećanju Sina časti nebeski Otac? Čemu im naše slavljenje? Svecima naše slave nisu potrebne niti im nešto pridonosi naša pobožnost. To što častimo uspomenu na njih nama ja od koristi a ne njima. Priznajem da ja u sebi osjećam po tom sjećanju silno raspaljeno čeznuće. Prva želja koju u nama rađa sjećanje na svece ili je još pospješuje jest da bismo uživali u njihovom društvu i zavrijedjeli postati sugrađani i sudrugovi blaženih duhova; umiješati se u zbor patrijarha, u red proroka, u vijeće apostola, u brojne čete mučenika, u društvo ispovjednika, u korove djevica i napokon, okupiti se i veseliti u zajedništvu svih svetih. Očekuje nas ona

prvotna crkva, koju mi zanemarujemo; žele nas sveti, a mi malo do toga držimo; čekaju nas pravednici, a mi ne hajemo.

Braćo, jednom ustanimo; uskrsnimo s Kristom, tražimo ono što je gore: Želimo one koji nas žele, požurimo se onima koji nas čekaju! Trebamo čeznuti ne samo za društvom već i za srećom svetih da bismo najstrastvenijim nastojanjem težili za slavom onih čiju želimo prisutnost.

Druga želja koja u nama plamti, zbog sjećanja na svece, jest da se i nama kao i njima ukaže Krist, naš život, i da se i mi s njime ukažemo u slavi. Za sada nam se predočuje naša glava ne kakva jest već kakva je postala za nas; neokrunjena slavom već okružena trnjem naših grijeha. Sramotno je pod trnovitom glavom biti nježan ud. Sve je njezino crvenilo ne crvenilo časti, već crvenilo podrugivanja. Kad Krist dođe, ni njegova smrt neće više biti navješćivana da bismo znali kako smo i sami umrli i da je s njim sakriven i naš život. Ukazati će se slavna glava i s njom će sjati proslavljeni udovi koji preoblikuju tijelo naše poniznosti, upriličeno slavi glave Njegove.

Žudimo, dakle, potpunom i sigurnom čežnjom za tom slavom. Ali, da bi nam bilo dopušteno da se njoj nadamo i čeznemo za takvim blaženstvom, poželjni su i zagovori svetaca: Ono što ne postižemo svojom sposobnošću, daje nam se njihovim posredovanjem.

Ovdje uočavamo jedan ispravan stav prema svecima i obraćanju njima, kao i blaženstvo koje nas čeka s njima na onom mjestu koje nam je naš Gospodin Isus u nebu pripremio, kako je i sam rekao: "Idem da vam pripremam stanove, kod mog Oca ima puno stanova." Dakle, naša nas vjera vodi sigurnim putem po Isusu Kristu u blaženstvo vječnosti. Nema straha pred budućnošću. Isus je uništio i smrt i podzemlje prolazeći sam kroz grob do Uskrsnuća – Aleluja!

Klanjanje pred Presvetim Sakramentom **Dr. Josip Štadler nadbiskup Sarajeva je rekao:**

Još jedna mi je želja na srcu. Naš narod zna iz daleka u velikom broju ići na razna proštenja da raznim svecima dužnu čast iskažu. Koliko je takva pobožnost opravdana i hvale vrijedna, znamo svi. Ali kako da se mi s narodom opravdamo ako ne pohađamo i ne štujemo Isusa Krista koji je nazočan u Presvetom Sakramentu? Je li čudo što se zlo širi kad narod na vratak milosti, na Isusa u Presvetom Sakramentu zaboravi?

Da bi narod počeo Gospodina Isusa sve to gorljivije ljubiti, predlažem da svaki župnik svake nedjelje poslije propovijedi pročita imena onih obitelji od kojih će se svaki dan redom u ponedjeljak, utorak i tako dalje po jednu osobu poslati u župnu crkvu da ondje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom moli za svoju obitelj i za cijelu župu. U župi koja ima 400 ognjišta došao bi na svaku obitelj red samo jedanput na godinu. I što bi im škodilo da jedanput u godini iz svoje sredine pošalju zastupnika u župnu crkvu da se u njoj četvrt sata pomoli Bogu? Gdje je manje obitelji, došao bi red na svaku obitelj po dva puta na godinu.

Hoće li to možda naša generacija početi?

Zadnjih godina izdano je dosta duhovnih knjiga od blagopokojnog nadbiskupa što toplo preporučamo.

Tako nam govore sv. oci i naučitelji Crkve, a što nam kaže Ketekizam Rimokatoličke Crkve?

KATEKIZAM KATOLIČKE CRKVE

Prijevod: Glas Koncila Zagreb 1994 str. 168-169.

III. Krist je sama sebe prikazao Ocu za naše grijeh

Sav Kristov život je žrtva Ocu

606 Sin Božji je sišao s neba ne da vrši svoju volju, nego

volju onoga koji ga je poslao" (Iv 6,38). "Ulazeći u svijet veli: - Evo dolazim vršiti, Bože, volju tvoju! U toj smo volji posvećeni prinosem tijela Isusa Krista jednom zauvijek" (Heb 10, 5-10). Od prvog časa svoga utjelovljenja, Sin prihvaća Božji naum spasenja u svome otkupiteljskom poslanju: "Moja je zadaća vršiti volju Onoga koji me poslao i dovršiti djelo njegovo" (Iv 10,17). Žrtva Isusova za grijehove svega svijeta (1 Iv 2,2) izraz je njegova zajedništva ljubavi s Ocem: "Zbog toga me ljubi Otac što polažem život svoj" (Iv 10,17. "Ali neka svijet upozna da ja ljubim Oca i da tako činim kako mi je zapovjedio Otac" (Iv 14,31).

"Jaganjac koji oduzima grijehove svijeta

608 Nakon što je prihvatio da ga krsti s grešnicima, Ivan je Krstitelj vidio i pokazao u Isusu "Jaganjca Božjeg koji oduzima grijehove svijeta" (Iv 1,29). On tako očituje da je Isus u isti mah sluga patnik, koji se, šuteći, pušta voditi na klanje noseći grijeh mnoštva, i vazmeni jaganjac simbol otkupljenja Izraelova u vrijeme prve pashe. Sav život Kristov izražava njegovo poslanje: "Da služi i život svoj dade za otkupninu mnogih". (Mk 10,45)

Isus slobodno prihvaća otkupiteljsku ljubav Očevu

609 "Prihvaćajući svojim ljudskim srcem ljubav Očevu za ljude, Isus je do kraja ljubio". (Iv 13,1), Veće ljubavi nitko nema od te da netko svoj život položi za svoje prijatelje (Iv 15,13).

Tako je i u pitanju smrti. Njegovo čovječstvo postalo je slobodnim i savršenim oruđem njegove Božanske ljubavi koja hoće spasenje ljudi.

Zaista, On je slobodno prihvatio svoju muku i smrt iz

ljubavi za svoga Oca i za ljude koje Otac hoće spasiti: "Nitko mi ne oduzima život, nego ga ja sam od sebe polažem" (Iv 10,18).

Odatle vrhunaska sloboda Sina Božjega kad sam ide prema smrti.

Isus svojim posluhom nadmašuje naš neposluh

615 "Kao što su neposluhom jednog čovjeka mnogi postali grešnici, tako će posluhom jednoga mnogi postati pravednici" (Rim 5,19). Svojim posluhom do smrti, Isus je uzeo mjesto sluge patnika koji " žrtvuje život svoj za naknadu". "Dok nosi grijeha mnogih" koje opravda "uzimajući na sebe njihove krivice", Isus je naknadio za naše krivnje i zadovoljio volju Oca za naše grijeha.

Koga tražimo?

Sveti Bernard se pita: "Čime trebamo biti zaokupljeni, Gospodine Bože? Gledam ljude koji su od zore do mraka zahvaćeni vrtlogom ovoga svijeta; jedni traže bogatstvo, drugi privilegije, treći opet zadovoljstvom ispunjavaju popularnost."

"Lice tvoje, Gospodine, ja tražim" (Ps 27,8), odgovara čovjek koji je shvatio jedinstvo i beskrajnu veličinu Božje tajne i suvremenosti njegove svete volje; ali je to i odgovor koji, premda prešutno i nejasno, daje svako ljudsko stvorenje koje traži istinu i sreću. Mnogo je danas onih koji svaki oblik ovisnosti drže nečim što sputava i koči, no po samom svom položaju stvorenje je ovisno o drugome i, zbog isprepletene mreže odnosa, o drugima također.

Vjernik traži živoga i pravoga Boga koji je početak i svršetak svega, Boga koji nije stvoren na našu sliku i priliku, već Boga koji je nas stvorio na svoju sliku i priliku, Boga koji

očituje svoju volju, koji pokazuje putove koji vode k njemu: "Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti pred licem svojim, sebi s desna blaženstvo vječno." (Ps 16,11).

Posluh kao slušanje

Biblija nam kaže da se Bogu ne mile žrtve paljenice nego poslušnost Božjem glasu; biti vođen Duhom Svetim u svim životnim situacijama, prepoznati volju Božju pa i kad nas vodi po križu.

Poslušaj, sine moj (Izr 1,8). Posluh je prije svega sinovljev stav. To je ona posebna vrsta slušanja koju jedno dijete može pokazati dok sluša svoga oca, svjesno i sigurno da je ono što mu otac ima reći i što mu želi dati dobro za njega. To je slušanje protkano onim povjerenjem kojim dijete prihvaća očevu volju, sigurno da je to za njega dobro.

To beskrajno više vrijedi u odnosu na Boga. Mi, naime, dostižemo svoju puninu samo u mjeri u kojoj je naše držanje u skladu s nakanom koju On, Otac koji nas ljubi, ima s nama. Dakle, posluh je jedini put koji čovjeku, kao razumnom i slobodnom biću, stoji na raspolaganju da bi se ostvario u punini. Doista, kada se opire Bogu, čovjek ugrožava Božanski naum, sam postaje manji i osuđuje sama sebe na neuspjeh. Posluhom Bogu čovjek postaje veći i, zato, slobodan je jer dopušta da se ostvaruje jedan naum ili volja koja je različita od njegove vlastite i koja ne samo ne zatire ili umanjuje ljudsko dostojanstvo, nego predstavlja samo njegovo ishodište. Istodobno, i sloboda je sama po sebi posluh, jer sinovljevim posluhom Očevu naumu vjernik se ostvaruje u punoj slobodi. Jasno da taj posluh iskazuje poslanje da smo djeca i da uživamo baš u tome što smo djeca jer se samo sin i kći mogu slobodno predati u Očeve ruke upravo poput Isusa Krista koji se predao Ocu.

"S radošću zahvalimo Ocu koji nas osposobi za dioništvo

u baštini svetih u svjetlosti. On nas izbavi iz vlasti tame i prenese u kraljevstvo Sina, ljubavi svoje, u kome imamo otkupljenje, oproštenje grijeha. Krist Isus slika je Boga nevidljivoga, Prvorođenac prije svakog stvorenja. Ta u njemu je sve stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo Prijestolja, bilo Gospodstva, bilo Vrhovništva, bilo Vlasti – sve je po njemu i za njega stvoreno: on je prije svega, i sve stoji u njemu. On je Glava Tijela, Crkve; on je Početak, Prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude Prvak. Jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu Puninu i po njemu – uspostavivši mir krvlju križa njegova – izmiriti sa sobom sve, bilo na zemlji, bilo na nebesima." (Kol 1,12-20). ALELUJA!

IV. NEKA NAM PAPE PROGOVORE

Iz nagovora Pape Pija XII. mladim bračnim parovima

(Diskorsi e Radiomessaggi 11. ožujka 1942: 3, 385-390)

Žena – sunce obitelji

Obitelj ima svoje sunce – to je žena. Čujte što o njoj govori i misli Sveto pismo: Mila je žena radost mužu svom. A milina je nad milinom žena stidljiva i sveta. Kao što sunce blista na planinama Gospodnjim, tako i ljepota vrsne žene u urednosti kuće njezine.

Jest, supruga i majka je sunce obitelji. Ona je sunce svojom velikodušnošću i svojim predanjem, trajnom spremnošću i svojom budnom i brižnom zauzetošću u svemu što može obradovati život muža i djece. Ona oko sebe širi svjetlost i toplinu duše. Premda se obično kaže da je brak uspio ako bračni drugovi ne traže svaki svoju sreću, nego sreću drugoga, ipak taj plemeniti osjećaj i ta odluka, iako spada na oboje, poglavito je vrlina žene: Ona spada na njezino majčinstvo, na njezino mudro i razborito srce. I kad prima prigovore, ona uzvraća veseljem; kad joj se i uvrede nanose, ona uzvraća dostojanstveno i s poštovanjem;

baš kao i sunce koje maglovito jutarnje nebo uveseljava zorom i zlatnim zrakama obasjava oblake pri svom zalazu.

Supruga je sunce obitelji, bistrinom svoga pogleda i ljupkošću svoje riječi. Njezine oči i njezin glas dopire do srca, diraju ga i bodre duh, otklanjanju nalet strasti, poziv su mužu da se raduje dobru i da u radosti provodi obiteljski život nakon naporna dana, često ispunjene mučnim službenim poslovima i radom u polju, bavljenjem trgovinom ili radom u tvornici.

Žena je sunce obitelji neusiljena svojom iskrenošću, ozbiljnom jednostavnošću, kršćanskim i čestitim dostojanstvom, svojom mirnoćom i čestitošću duha kao i svojim skladnim ponašanjem i odijevanjem te svojom suzdržljivošću u ponašanju. Pročišćeni osjećaji duše, vedro lice, šutljivost i osmijeh bez zlobe, njezini dobrohotni pokreti glave daju joj milinu izabranog ali jednostavnog cvijeta koji otvara svoju čašku da prima i odražava boje sunca.

O, da bi ste i vi spoznali kako uzvišene osjećaje ljubavi i zahvalnosti takva slika žene i majke obitelji pobuđuje i utiskuje u srce oca i djece!

**Iz Homilije što ju je održao papa Ivan XXIII. prigodom
proglašenja svetim Martina iz Porresa.
"Martin od ljubavi"**

Martin pokazuje svojim životom primjer da možemo postići spasenje i svetost onim putem što ga je pokazao Isus Krist; ako najprije ljubimo Boga iz sveg svoga srca, svom svojom dušom i svom svojom pameti; a onda, ako ljubimo svoje bližnje kao sebe same. Budući da je njemu bilo jasno da je Krist Isus za nas trpio i da je On naše grijehе ponio na drvo u svome tijelu, posebnom je ljubavlju ljubio Raspetoga. Kad je razmatrao njegove pregorke muke, nije se mogao svladati a da obilno ne plače. Isto je tako posebnom ljubavlju ljubio

najuzvišenije Euharistijsko Otajstvo kojemu se, ponajčešće skriven, mnoge sate klanjaše u hramskom svetištu. Želio se njime hraniti što je češće mogao. Nadalje, sveti je Martin, veoma poslušan poticajima božanskog Učitelja, najvećom ljubavlju, koja je izvirala iz neiskvarene vjere i ponizne duše, ljubio braću. Ljude je ljubio jer je iskreno smatrao da su Božji sinovi i njegova braća. Čak ih je više volio nego samoga sebe jer je bio takve poniznosti da ih je sve držao pravednijima i boljima od sebe.

Pogreške drugih ispričavaše. Najgorče nepravde opraštaše jer je bio uvjeren da zbog počinjenih grijeha zaslužuje daleko ozbiljnije kazne. Svim se marom trudio da krivce privede dobru plodu. Prema bolesnima bijaše dobrotiv; siromašnima pribavljao hranu, odjeću i lijekove. Ratare i ljude crne kože rođene u mješovitoj obitelji, koje su tada smatrali odbačenim robljem, potpomagao je svakom pomoći i brigom. Zaslužio je da ga pučki zovemo - Martin od ljubavi.

Ovaj sveti muž, koji je druge tako jako privodio vjeri nagovaranjem, primjerom i svojom krepošću, sposoban je da i sada na čudesan način k Nebeskomu uzdigne naše misli i naše pameti. Svi, na žalost, ova velika dobra ne razumiju kako valja, i ne cijene ih. Štoviše, mnogi su skloni opakim nasladama, te njegova dobra djela podcjenjuju ili ih naprosto zanemaruju. Kamo sreće da bi Martinov primjer spasonosno mnoge poučio jer je ugodno i blaženo poći stopama Isusa Krista i pokoravati se njegovim božanskim naredbama.

Ovdje vidimo primjer ljubavi prema Bogu i čovjeku. Brate, sestro, budi "Anto od ljubavi", "Mira od ljubavi," "Josip od ljubavi"! Evo ti programa za sretan život!

Nagovori pape Pavla VI.

(U Nazaretu, 5 siječnja 1964)

Primjer Nazareta

Nazaretska je kuća škola u kojoj se počinje upoznavati Kristov život. To je zapravo škola evanđelja. Ovdje najprije učimo gledati, slušati, misliti i potpuno upoznati koja se velika i tajna snaga nalazi u ovoj vrlo jednostavnoj, poniznoj i divnoj objavi Sina Božjega. Ujedno ga možda naučimo i pomalo nasljedovati.

Ovdje zapravo shvaćamo način i put kojim lako možemo upoznati tko je Krist. Ovdje osobito razumijemo koliko treba cijeliti ono što se odnosi na njegov boravak među nama u što uključujemo: mjesta, vremena, običaje, govor, svete obrede, i napokon, sve čime se Isus služio da se očituje svijetu. Ovdje sve ima glas, sve ima značenje.

Doista, ovdje u ovoj školi uviđamo zašto se mora održavati duhovna stega ako netko želi slijediti nauk evanđelja i biti Kristov učenik.

O, kako bismo se rado htjeli povratiti na svoje djetinjstvo i ponovno se povjeriti ovoj poniznoj a ujedno tako uzvišenoj Nazaretskoj školi. O, kako bismo žarko željeli obnoviti svoje nastojanje da stječemo pravo životno znanje, uz Mariju, i razumijevanje božanskih istina.

Ali ovdje smo se zaustavili samo kao hodočasnik i prisiljeni smo odreći se te želje, jer razabiremo da se na ovom svijetu ne može nikada potpuno dovršiti rad oko upoznavanja Evanđelja. Nećemo ipak otići a da iz Nazareta ne uputimo na brzu ruku i kao usput nekoliko kratkih pripomena.

Nazaret nas najprije uči šutjeti. O, kad bi u nama ojačala cijena šutnje, toga divnog i tako potrebnog svojstva duše, u ovome uzburkanom i odveć uznemirenom životu, u ovom vremenu punom vike i galame. O, nazaretska šutnjo, uči nas da budemo učvršćeni u dobrim mislima, zaokupljeni nutarnjim nadahnućima, da budemo pripravnici slušati tajne Božje savjete

i upute istinskih učitelja. Uči nas koliko je potrebno i koliko vrijedi spremanje, nauk, razmatranje osobnih i skrovitih molitvi života, molitvi koje u tajnosti vidi samo Bog.

Osim toga, ovdje upoznajemo domaći način života. **Neka nas upravo Nazaret podsjeti što je obitelj**, zajedništvo obiteljske ljubavi, ozbiljna i sveta ljepota obitelji, sveto i nepovredivo vlasništvo obitelji; neka nam pokaže kako je sladak odgoj u obitelji, koji ne može ništa drugo zamijeniti; neka nas nauči koja **je prirodna uloga obitelji u društvenom poretku**.

Ovdje upoznajemo obvezu rada. O Nazaretu, o kuću drvodjelčeva Sina, želimo najradije baš ovdje shvatiti i proslaviti do duše strogi, ali otkupiteljski zakon ljudskoga rada. Ovdje želimo tako obnoviti dostojanstvo rada da to svi doznaju. I u ovoj kući želimo podsjetiti i na to da rad ne može biti sam sebi svrhom, nego da vrijednost ima i zato što nas upravlja prema divnome cilju.

Odavde, napokon, želimo pozdraviti radnike cijeloga svijeta i pokazati im veliki uzor – njihova božanskog Brata, Krista, našeg Gospodina, glasonošu svih njihovih opravdanih težnji.

NEKOLIKO MISLI PAPE BENEDIKTA XVI.

VATIKAN, 20. 04. 2005.

Ljubav je temelj besmrtnosti i besmrtnost se svodi jedino na ljubav. A ta tvrdnja, onda, znači i to da je onaj koji je ljubio u ime svih - svima izborio besmrtnost. To je upravo smisao one biblijske poruke da je njegovo uskrsnuće naš život... jedino ako netko stavlja vrijednost ljubavi iznad vrijednosti života, to jest, jedino ako je netko spreman da dade ljubavi prednost pred životom radi nje same, u tom je slučaju ona jača od smrti i prerasta smrt.

Kad bi postojala takva samoća, koju više ne bi mogla razbiti ničija riječ; kad bi se došlo do tako duboke napuštenosti u kojoj se nikakav "ti" ne bi više mogao pojaviti, bila bi to zbiljska i potpuna samoća i stravičnost; to bi, drugim riječima, bilo ono što se u teologiji naziva "pakao". Sada možemo precizno definirati značenje te riječi. Ona označava samoću u koju ne prodire riječ ljubav.

Svetost u Crkvi započinje međusobnim podnošenjem a vodi uzajamnom nošenju. A ondje gdje čovjek čovjeka više ne podnosi, tu ne može biti ni uzajamnog nošenja; egzistencija koja je ostala bez ikakva uporišta nužno je osuđena na uzaludnost.

Što je prava "svetost" - ne izdvojenost, već združenost; ne osuda, već ljubav koja oslobađa.

I dok ljudi iščekuju posvemašnju čistoću, zar se u nesavršenoj svetosti Crkve ne očituje prava Božja svetost, i ljubav koja se ne drži na plemenitaškoj udaljenosti u nepristupačnom svijetu čistoće, već se miješa s nečistoćom svijeta da bi je na taj način pobijedila. Jer, Crkva obično nije ondje gdje se organizira, reformira, upravlja i vlada, nego u onima koji jednostavno vjeruju te u njoj primaju dar vjere koja im daje život. Gorčina koja samo ruši, osuđuje sebe samu.

Isto je tako iluzorno zamišljati Crkvu "svetaca" umjesto "svete Crkve", koja je sveta zato jer Gospodin u njoj poklanja svetost a da je nitko nije zaslužio.

Svetost Crkve sastoji se u onoj moći posvećivanja što ga Bog u njoj vrši usprkos ljudskoj grešnosti. Gospodin je vjeran i on svoju predanost više ne opoziva, već neprekidno posvećuje svoju Crkvu, u kojoj njegova svetost biva prisutnom među ljudima. Ta svetost, što tu biva prisutnom, jest uistinu njegova, Gospodinova svetost, svetost koja prema logici svoje paradoksalne ljubavi uvijek iznova odabire

okaljane ljudske ruke za svoje prebivalište. Postoji svetost, ali Kristova je to svetost što sja usred grešnosti Crkve. Ljubav, ona je ili jača od smrti ili uopće nije ljubav. Ako se u Kristu pokazala jačom od smrti, pokazala se zato što je bila ljubav za druge.

Ova rečenica sada znači da je Krist prošao kroz vrata naše najsamotnije samoće, da je svojom mukom ušao u ovaj bezdan naše napuštenosti. Ondje gdje do nas više ne može doprijeti nikakav glas, ondje je On. Time je nadvladan pakao ili, točnije: smrt koja je prije bila pakao, sada to više nije. To dvoje sada više nije jedno te isto, jer je usred smrti nastanjena ljubav. Pakao je sada jedino svjesno zatvaranje u sebe ili, kako kaže Biblija: druga smrt (*npr. Otk 20,14*).

I samo ako smo ga doživjeli kao šutnju, možemo se nadati da ćemo čuti i njegovu Riječ, koja govori u šutnji. Da bi se izašlo na kraj s problemima, može se postupiti tako da ih čovjek jednostavno negira ili pak da se s njima otvoreno suoči. Prvi je put udobniji, ali drugi vodi dalje. Budući da si sam nepravedan, uvijek ti je potrebna tuđa nepravda da bi se mogao osjećati nedužnim i opravdanim; zato ti je, dakle, i suvišan pravednik (Isus) koji bi mogao oduzeti to tvoje opravdanje.

Papina kateheza na općoj audijenciji 26. studenoga 2008.

Papa Benedikt XVI. je u svojoj današnjoj katehezi u dvorani Pavla VI. govorio o Pavlovu učenju o opravdanju po vjeri i djelovanju Duha Svetoga u životu kršćanina. Dragi braćo i sestre, ako su vjernici besplatno opravdani i ako u tome djela – djela Zakona a još manje općenito ljudska djela – nemaju nikakvog udjela, da bi bili opravdani potrebno je da se na naš život izlije živa voda Duha i da bude bogat njegovim "plodom" (usp. Gal 5,22). U prethodnoj smo se katehezi zadržali na apsolutnoj besplatnosti spasenja, koje je Bog ostvario u Kristu, po Duhu Svetom: danas svoju pažnju upravljamo na posljedice koje proizlaze iz činjenice da smo opravdani po vjeri

i iz djelovanja Duha u kršćanskom životu. Moramo priznati da su u povijesti kršćanstva dvije razine – nevažnost djela za postizanje spasenja i opravdanje koje daje plodove Duha – često miješane, što je imalo za posljedicu brojna pogrešna tumačenja. Zapravo, nije nimalo slučajno da sveti Pavao, u istoj Poslanici Galaćanima, u kojoj stavlja krajnje snažan naglasak na besplatnost opravdanja, ističe također odnos između vjere i djela: "Uistinu, u Kristu Isusu ništa ne vrijedi ni obrezanje ni neobrezanje, nego - vjera ljubavlju djelotvorna" (Gal 5,6). Zato postoje, s jedne strane, "djela tijela", a to su "bludnost, nečistoća, razvratnost..." (Gal 5,19-21); a s druge, kršćanski je život jačan djelovanjem Duha koji daje "ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrotu, vjernost" (Gal5,22). To su plodovi Duha – kazao je Sveti Otac.

Prva u tomu nizu kreposti je ljubav a posljednja uzdržljivost. Zaista, Duh, koji je Ljubav Oca i Sina, izlijeva svoj prvi dar – ljubav, u naša srca (usp. Rim 5,5); a ljubav, da bi se u punini izrazila, zahtijeva uzdržljivost. O ljubavi Oca i Sina koja nas zahvaća i duboko preobražava naš život govorio sam u svojoj prvoj enciklici *Deus caritas est*. Vjernici znaju da se u međusobnoj ljubavi u nama, po Duhu, nastanjuje Božja i Kristova ljubav. U istoj Poslanici Galaćanima Pavao će reći da, noseći teret jedni drugih, vjernici ispunjavaju zapovijed ljubavi (usp. Gal 6,2). Opravdani po daru vjere u Kristu, pozvani smo živjeti u Kristovoj ljubavi prema bližnjemu, jer ćemo na temelju toga na kraju svoga života biti suđeni. Da međusobna ljubav predstavlja izraz i glavnu posljedicu opravdanosti, pokazuje glasovita pohvala ljubavi u Pavlovu hvalospjevu ljubavi: "Kad bih sve jezike ljudske govorio i anđeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbali što zveči... Ljubav je velikodušna, dobrotivna je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje..." (1 Kor 13,1.4-5). Kršćanska je ljubav i te kako zahtjevnija jer proizlazi iz potpune Kristove ljubavi prema nama: ta nas ljubav privlači

sebi, prihvaća, grli, podupire, pa čak u neku ruku i muči, jer prisiljava svakoga od nas da ne živi više za samoga sebe, zatvoren u vlastiti egoizam, već za "Onoga koji za nas umrije i uskrsnu" (usp. 2 Kor 5,15). Kristova nas ljubavi čini u Njemu novim stvorenjem (usp. 2 Kor 5,17) koje postaje dio njegova mističnoga Tijela koji je Crkva – istaknuo je Papa.

Naprotiv, moramo si ponovno dozvati u svijest da, upravo zato jer smo opravdani u Kristu, ne pripadamo više samima sebi, već smo postali hram Duha Svetoga i zato smo pozvani proslaviti Boga u našem tijelu (usp. 1 Kor 6,19). Silno bismo obezvrijedili neprocjenjivu vrijednost opravdanja ako ne bismo Krista proslavili svojim tijelom, budući da smo otkupljeni visokom cijenom njegove krvi. Zapravo, upravo je to naše bogoslužje "umom" i "duhom", zbog kojeg nas Pavao zaklinje "prikazati svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu" (Rim 12,1). Na što bi se svela liturgija upućena samo Gospodinu, kada ne bi, istodobno, bila služba za našu braću, na što bi se svela vjera koju se ne bi pokazalo djelima ljubavi? Apostol često svoje zajednice podsjeća na posljednji sud, kada ćemo se svi "pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo zaradio, bilo dobro, bilo zlo" (2 Kor 5,10) – dodao je Benedikt XVI.

Pustimo da do nas dopre pomirenje, koje je Bog u Kristu jednom zauvijek izvršio, da do nas dopre "luda" ljubav Boga prema nama: nitko i nikada nas neće moći odijeliti od njegove ljubavi (usp. Rim 8,39), koja nas osposobljava da možemo davati prave plodove Duha – ovim je riječima završio svoju katehezu Sveti Otac.

Na toj audijenciji bila je nazočna i skupina hrvatskih hodočasnika iz Mostara koje je Papa srdačno pozdravio: "Srdačnu dobrodošlicu upućujem dragim hrvatskim hodočasticima, a posebno vjernicima iz župe Svetoga Mateja

iz Mostara. Krist Kralj, čiji dolazak u vjeri i nadi s radošću iščekujemo, neka čuva i blagoslovi vas i vaše obitelji. Hvaljen Isus i Marija!"

25/11/2008 **Obnoviti dijalog između ljepote i istine**

U suvremenim kulturama treba strastveno i kreativno promicati novi kršćanski humanizam istinske ljepote – potaknuo je Benedikt XVI. u poruci predsjedniku Papinskoga vijeća za kulturu nadbiskupu Ganfrancu Ravasiju, u prigodi Trinaestog javnoga zasjedanja sedam papinskih akademija, koje je jutros započelo u Vatikanu. Ovogodišnje javno zasijedanje održava se na temu 'Univerzalnost ljepote: estetika i etika u usporedbi'.

Žurno je obnoviti dijalog između estetike i etike, između ljepote, istine i dobrote – istaknuo je Benedikt XVI., dodavši kako to zahtijeva sadašnja kulturna i umjetnička rasprava, ali i svakidašnja stvarnost. Na raznim razinama – piše Sveti Otac – dramatično se očituje rascjep, a katkada i oprečnost između dvije dimenzije: traganja za ljepotom, shvaćenom kao izvanjska forma, koju po svaku cijenu valja postići, te istine i dobrote djelovanja kako bi se ostvario izvjesni cilj. Traženje ljepote odvojeno od ljudskoga traženja istine i dobrote, pretvorilo bi se, kako se nažalost često dogodi, u čisti estetizam, a naročito za mlade u put koji završava u prolaznom, u banalnosti i površnosti, pa čak i bijegu prema umjetnim rajevima koji kriju prazninu i nutarnju nepostojanost istaknuo je Sveti Otac.

Takvo prividno i površno traženje – dodao je – doista ne bi imalo univerzalno nadahnuće, nego bi neizbježno bilo posve subjektivno, ako ne i individualističko, a katkada završava u nesposobnosti komuniciranja. Kako bi se to izbjeglo, Papa ističe potrebu i obvezu proširenja obzora razuma, stoga potiče na zauzimanje kako bi se shvatila duboka veza između traženja ljepote i traženja istine i dobrote. Papa upozorava da bi razum koji se želi lišiti ljepote bio polovičan, isto kao što bi se ljepota lišena razuma svela na praznu i varljivu masku. Moramo težiti – potaknuo je Papa – veoma širokom razumu u kojem se susreću

srece i um, a dodiruju se ljepota i istina. Ako ta obveza vrijedi za sve, pogotovo vrijedi za vjernika kojeg je Gospodin pozvao da svima obrazloži razlog ljepote i istine vlastite vjere. Ljepota djela o kojima nam govori evanđelje upućuje na drugu ljepotu, istinu i dobrotu, koje jedino u Bogu imaju svoje savršenstvo i posljednji izvor – istaknuo je Papa.

U tome je kontekstu rekao kako se naše svjedočenje mora hraniti tom ljepotom, a naše naviještanje evanđelja mora biti transparentno u njegovoj ljepoti i novini. Stoga je važno znati komunicirati jezikom slika i simbola; **naše svagdanje poslanje mora odisati ljepotom Božje ljubavi da učinkovito stigne do naših suvremenika**, koji su često rastreseni i zaokupljeni kulturnim ozračjem koje nije sklono prihvatiti ljepotu u punom skladu s istinom i dobrotom, premda su željni i nostalgični za istinskom ljepotom, a ne prolaznom i površnom – ustvrdio je Benedikt XVI. Osvrćući se na posljednju Biskupsku sinodu, rekao je kako su svi istaknuli važnost poznavanja i poniranja u ljepotu umjetničkih djela, a potvrdili su valjanost i učinkovitost puta ljepote. Taj put je – piše Papa – jedan od mogućih putova, a možda je najprivlačniji i najčarobniji za razumjeti i dosegnuti Boga. Papa u poruci poziva da se ponovno uzme u ruke Pismo umjetnicima Ivana Pavla II. Ono nas poziva na razmišljanje o intimnom i plodnom dijalogu između Svetoga pisma i raznih umjetničkih oblika, o kreativnosti umjetnika i o plodnom ali i problematičnom dijalogu između njih i kršćanske vjere, življene u zajednici vjernika. Papa je potaknuo akademike i umjetnike da ožive čuđenje i želju za lijepim, da oblikuju osjetljivost duhova i hrane strast za sve ono što je istinski izraz ljudskoga uma i odraz Božje ljepote. Na koncu poruke Papa je čestitao Danielu Picciniju, stručnjaku za talijansku književnost, na ovogodišnjoj nagradi akademija.

U knjizi "Isus iz Nazareta" str. 92-103. Benedikt XIV nam kaže:

"Sveci su prave egzegete (tumači) sv. Pisma. Što neka riječ znači, u najvećoj mjeri nam biva jasno kod onih ljudi koji su njome bili posve zahvaćeni, koji su je živjeli. Sv. Franjo asiški je do kraja spoznao obećanje ove riječi blaženstva: "Blaženi siromašni u duhu, jer je njihovo kraljevstvo nebesko" (Mt 5,3). sve dotle da je odložio čak i svoje haljine i dao da ga iznova odjene biskup kao predstavnik Božje očinske dobrote koja poljske ljiljane ljepše odijeva nego što je bio odjeven Salamon (usp. Mt 6,28).

Ova krajnja poniznost bješe za njega ponajprije sloboda služenja, sloboda za poslanje, potpuno pouzdanje u Boga, koji se ne brine samo za poljsko cvijeće, nego upravo i za svoju djecu; bila je to opomena Crkvi toga vremena koja je s feudalnim sustavom izgubila slobodu i dinamiku misionarskoga "biti na putu"; najdublja otvorenost za Krista, kojemu je po svojim ranama postao potpuno suobličan tako da od tada on više nije živio samo svoje "Ja", nego je kao novo rođeni posve egzistirao od Krista i u Kristu. To je bitan vid onoga što se misli siromaštvom življenim od Bog i za Boga.

Kod Franje nam na osobit način postaje jasno što znači "kraljevstvo Božje". Franjo je sav bio u Crkvi, a istodobno u takvima Crkva urasta u svoj buduću, a ipak već prisutni cilj: kraljevstvo se Božje približava...

Preskočimo sada drugo i predviđeno treće blaženstvo koje je usko povezano a prvim: "blago krotkima (blagima), oni će baštiniti zemlju" (Mt 5,5). Ovo blaženstvo je praktički citat jednog psalma: "Zemlju će posjedovati krotki" (Ps. 37,11). Tako prvo i treće blaženstvo uvelike prelaze jedno u drugo. No spektar se još više proširuje kada promotrimo druge tekstove u kojima se pojavljuje ista riječ. U knjizi Brojeva (12,3) kaže se: "Mojsije je bio veoma krotak čovjek, krotkiji (blaži) od svih

ljudi na zemlji." Tko pri tom ne bi pomislio na Isusove riječi: "Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca" (Mt 11,29)? Krist je novi pravi Mojsije (to je misao koja prožima čitavu propovijed na gori) – u njemu je sada prisutna ona čista dobrota koja upravo dolikuje Velikima, Vladarima. Otići ćemo još dublje ako uočimo jedan drugi splet odnosa između Starog i Novog zavjeta, u čijemu je središtu ponovno riječ – krotak/blag. Kod proroka Zaharije (9,9s) nalazi se slijedeće obećanje spasenja: "Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magarčinu. On će istrijebiti kola... istrijebiti luk ubojni. On će navijestiti mir narodima; vlast će mu se proširiti od mora do mora..." Ovdje se nagovještava siromašan kralj – netko tko ne vlada političkom i vojnom moću. Njegova je najdublja bit poniznost i blagost spram Boga i ljudi. Ovo je njegova bit, po kojoj se posve razlikuje od velikih kraljeva svijeta, postaje očita po tome što ulazi u grad na magarici – jahaćoj životinji siromašnih, što je slika oprečna slici ratnih kola koja on odbacuje. On je kralj mira – uz Božju pomoć, a ne vlastitim umijećem.

K tome i nešto drugo: njegovo je kraljevstvo sveopće, obuhvaća čitavu zemlju. "Od mora do mora" – iza toga je slika zemljine ploče okružene vodama i daje nam naslutiti širinu njegove vladavine koja obuhvaća sav svijet. Stoga Karl Elliger s pravom može reći da za nas "Kroz svu maglu neobično jasan postaje lik Onoga (...) koji je uistinu donio mir za čitav svijet, koji je iznad svakog uma, tako što se u sinovljevoj poslušnosti odrekao svake primjene sile i trpio dok ga Otac nije spasio od patnje, i koji sada svoje kraljevstvo neprekidno izgrađuje riječju mira..." (ATD 24/25, 151).

S ovim je trećim blaženstvom u tekstu Matejeva evanđelja povezano obećanje zemlje: "Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju." Što se time misli? Nada u zemlju sastavni je dio

obećanja dana Abrahamu. U Izraelovu hodu kroz pustinju pred očima se uvijek nalazi obećana zemlja kao cilj putovanja. No ne smije se previdjeti ni to da obećanje zemlje jasno nadilazi puku misao posjedovanja komada zemlje ili nacionalnog teritorija na koji ima pravo svaki narod.

U borbi za oslobođenje izraelskoga naroda iz egipatskoga ropstva ponajprije je prisutno pravo na slobodu štovanja, vlastitoga bogoslužja, a obećanje zemlje je tokom njegove povijesti sve više poprimalo smisao da je zemlja dana da bi bila mjesto poslušnosti, da bi tu bio prostor otvoren za Boga i da bi zemlja bila oslobođena užasa idolopoklonstva. U pojmu slobode zemlje bitan sadržaj je pojam slušati Boga, a time i pojam pravedna poretka u svijetu. Tako možemo tumačiti i izgnanstvo kao gubitak zemlje: zemlja je postala prostor idolopoklonstva, neposlušnosti, a posjedovanje zemlje je na taj način upalo u proturječnost.

Iz toga je moglo izrasti novo, pozitivno poimanje dijaspore: Izrael je bio raspršen po svijetu da bi posvuda stvorio prostor za Boga i tako ispunio smisao stvaranja o kojemu govori prvo izvješće o stvaranju (usp. Pos 1,1-2,4): subota je cilj stvaranja, u njoj je prisutno "zašto" toga stvaranja: ono je tu zato što je Bog htio stvoriti prostor odgovora svojoj ljubavi, prostor poslušnosti i slobode. Postupno prihvaćanje i supatnja Izraelove povijesti s Bogom proširivale su i produbljivale ideju zemlje koja se sve manje odnosila na nacionalno posjedovanje, a sve više na univerzalnost Božjeg prava na zemlju.

Dakle u uzajamnoj prožetosti "krotkosti" i obećanja zemlje najprije se može vidjeti posve normalna povijesna mudrost. Osvajajući dolaze i odlaze. Ostaju jednostavni, ponizni, oni koji obrađuju zemlju, siju i žanju u boli i radosti. Ponizni, jednostavni su – i čisto povijesno gledano – postojaniji od silnika. No, ipak se radi o nečem višem. Postupnom se univerzalizacijom pojma zemlje, polazeći od teoloških temelja nade, podudara i univerzalni horizont koji smo pronašli u obećanju zabilježenu

kod proroka Zaharije: zemlja Kralja mira nije nacionalna država – ona seže "od mora do mora".

Mir je usmjeren nadilaženju granica, na zemlju obnovljenu mirom koji dolazi od Boga. Zemlja treba postati "zemlja Kralja mira". Svako je euharistijsko okupljanje za nas kršćane takvo mjesto vladavine Kralja mira. Stoga je zajednica Crkve Isusa Krista koja obuhvaća cijeli svijet prednacrt sutrašnje "zemlje" koja treba postati zemlja mira Isusa Krista. Što znači "kraljevstvo Božje", postat će očito u slijedećem promišljanju, premda značenje ovih riječi nadilazi obećanje zemlje.

Na ovaj smo način već unaprijed zašli u sedmo blaženstvo. "Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati" (Mt 5,9). Nekoliko kratkih naznaka o ovim temeljnim Isusovim riječima moglo bi biti dovoljno. Luka je u izvješću o Isusovu djetinjstvu naznačio suprotnost između ovoga djeteta i svesilnoga cara Augusta, koji je slavljen kao "spasitelj čitava ljudskoga roda" i kao veliki mirotvorac. Još i prije nego je Cezar za sebe svojatao naslov "mirotvorca ekumene". Za vjernike u Izraelu sjećanje se uspinje k Salamonu u čijemu je imenu sadržana riječ "mir" ("salom"). Gospodin je obećao Davidu: "Mir i pokoj dat ću Izraelu za njegova vremena (...) on će mi biti sin, a ja ću njemu biti otac" (1Ljet 22,9s). Time se vidi povezanost Božjega sinovstva i kraljevstva mira: Isus je Sin, i on je to zaista. Stoga je tek on pravi "Salamon" – donositelj mira. Stvarati mir – po svojoj biti pripada Sinu. Stoga nas ovo blaženstvo poziva da budemo i činimo ono što čini Sin, da bismo tako sami bili "sinovi Božji".

To najprije vrijedi za malenkost našeg svakodnevnog životnog prostora. Započinje u onoj temeljnoj odluci za koju Pavao žarko moli u ime Božje: "Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom" (2 Kor 5,20). Prekid odnosa s Bogom izvorište je svih zatrovanih čovjekovih odnosa, a ponovno uspostavljanje toga odnosa temeljni je uvjet mira u svijetu. Samo ako je čovjek pomiren s Bogom, može biti

pomiren i sa samim sobom, može živjeti u suglasju sa sobom. I sam čovjek pomiren s Bogom i samim sobom može stvarati mir oko sebe i širom svijeta.

Politički kontekst, primjetan u Lukinu izvješću o Isusovu djetinjstvu, i ovdje u Matejevim Blaženstvima pokazuje puno značenje ove riječi. Mir na zemlji (usp. Lk 2,14) je Božja volja te stoga istodobno i čovjekova zadaća. Kršćanin zna da je ostatak mira povezan s čovjekovim stanjem u Božjoj "eudokia", u njegovoj "dobrohotnosti". Borba za obitavanjem u miru s Bogom neizostavan je dio borbe za "mir na zemlji". Odatle dolaze mjerila i snage za ovu borbu. Danas odveć jasno vidimo da ondje gdje čovjek gubi Boga iz vidokruga, propada i mir, a prevladava nasilje sa svojim do sada neslućenim okrutnostima.

Vratimo se drugom blaženstvu: "Blago ožalošćenima: oni će se utješiti." Je li dobro tugovati, a žalost smatrati blaženstvom? Postoje dvije vrste žalosti: žalost koja je izgubila nadu, koja se više ne uzda u ljubav i istinu i stoga čovjeka iznutra razara i uništava. Ali i žalost koja dolazi iz potresnosti istinom, koja čovjeka dovodi do obraćenja, do suprostavljanja Zlomu. Ova žalost liječi, jer čovjeka uči da se iznova nada i ljubi. Prva žalost stanuje u Judi koji se – pogođen užasom svoga vlastitoga pada – više ne usuđuje nadati i vješa se u svome očaju. Drugu vrstu žalosti nalazimo kod Petra koji je pogođen Gospodinovim pogledom briznuo u plač koji je ljekovit: suze koje prolijeva brazdaju tlo njegove duše. Počinje iznova, postaje nov.

Za ovu nam pozitivnu vrstu žalosti, koja je snaga u borbi protiv vladavine Zloga dojmljivo svjedočanstvo pruža Ezekiel 9,4. Šestorici je ljudi naloženo da izvrše kazneni sud nad Jeruzalemom – nad zemljom prolijevanja krvi, nad gradom u kojemu je vladala nepravda (usp.9,9). No prije toga čovjek odjeven u lan mora ucrtati znak "TAU" (vrsta križa) na čelu sviju "koji tuguju i plaču zbog gnusoba što se u njemu čine" (9,4). To su ljudi koji ne slijede čopor, koji se nisu dali uvući

u vrtlog nepravednih djela koja su postala po sebi razumljiva, nego zbog toga trpe. Premda nije u njihovoj moći promijeniti čitavu situaciju, ipak vladavini zla pružaju pasivan otpor patnje – žalost koja postavlja granicu moći zla.

Predaja je pronašla još jednu sliku ljekovite žalosti: Marija, koja sa svojom sestrom – Kleofinom ženom i s Marijom iz Magdale i Ivanom – stoji pod križem. U svijetu punom okrutnosti, cinizma i kukavičkoga povoda za zlom, ponovno pred sobom nalazimo malu skupinu ljudi – kao u Ezekielovoj viziji – koji ostaju vjerni. Oni ne mogu odvratiti nesreću, ali se svojom su-patnjom stavljaju na stranu osuđenoga, a svojom su-ljubavlju staju na stranu Boga koji je Ljubav. Ova nam supatnja priziva u sjećanje veličanstvene riječi svetoga Bernarda iz Clairvauxa iz njegova komentara pjesma nad Pjesmama (g.25, br.5): "Bog ne može trpjeti, ali može su-trpjeti. Pod Isusovim križem najbolje shvaćamo riječi: "Blago ožalošćenima: oni će se utješiti." Čije srce ne otvrdne na bol, za nevolju drugoga, tko zlu ne otvori svoju dušu, nego trpi zbog njegove moći i tako pristaje uz istinu, to jest uz Boga, taj otvara prostore svijeta da uđe u njegova svijetlo. Onima koji se ovako žaloste obećana je velika utjeha. Utoliko je drugo blaženstvo usko povezano s osmim: "Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko."

Žalost o kojoj Gospodin govori je ne suobličavanje sa zlom, ona je način protivljenja onomu što svi čine i što se pojedincu nameće kao uzor ponašanja. Ovu vrstu protivljenja svijet ne podnosi, on zahtijeva prilagođavanje. Za njega je ova žalost optužba koja se opire omamljivanju svijesti. Ona to zaista i jest. Zbog toga oni koji se žaloste bivaju progonjeni radi pravednosti. Žalosnima se obećava utjeha, a progonjenima kraljevstvo Božje: to je isto obećanje koje je dano i siromašnima u duhu. Oba su obećanja posve blizu jedno drugome: kraljevstvo Božje, stanje pod zaštitom Božje moći i zaštićenost u njegovoj ljubavi – to je istinska utjeha.

I obrnuto: tek će tako patnik biti uistinu utješeno, tek će tada njegove suze posve presušiti, kada njega i nemoćne ljude ovoga svijeta više ne bude ugrožavalo nasilje ubojica. Utjeha će biti potpuna tek kada i neshvaćene patnje prošlosti stavimo u Božje svjetlo, kada mi – polazeći od Božje dobrote – damo smisao pomirenja. Istinska će se utjeha pojaviti tek kada bude oduzeta moć "posljednjem neprijatelju", smrti (usp. 1 Kor 15,26) sa svim njezinim pomagačima. Tako nam riječi utjehe pomažu razumjeti značenje i smisao "kraljevstva Božjega" (nebeskoga), a "kraljevstvo Božje" nam daje predodžbu o tome kakvu je utjehu Gospodin pripremio za sve one koji plaču i trpe u ovome svijetu.

Ovomu moramo pridodati još jednu napomenu: za Mateja i njegove čitatelje i slušatelje riječi o progonjenima radi pravednosti imale su proročko značenje. One su za njih bile Gospodinovo ukazivanje na buduće stanje Crkve koje su oni doživjeli. Crkva je postala progonjena Crkva, progonjena "radi pravednosti". "Pravednost" je u jeziku Staroga zavjeta izraz za vjernost Tori, za vjernost Božjoj riječi, na koju su proroci uvijek iznova pozivali. Ona je nasljedovanje ispravna puta koji je Bog naznačio, čije su središte Deset zapovijedi. Novozavjetna riječ koja se podudara s ovim starozavjetnim pojmom jest "vjera". Vjernik je "pravednik" koji hodi Božjim putem (usp. Ps 1; Jr 17,5-8). Jer vjera je hodanje zajedno s Kristom, u njemu je ispunjen sav Zakon. Ona nas povezuje s pravednošću samoga Krista.

Ljudi progonjeni radi pravednosti jesu oni koji žive od Božje providnosti – od vjere. Budući da je čovjekovo nastojanje uvijek usmjereno k tomu da se oslobodi Božje volje i da slijedi samo sebe, vjera će se uvijek pojavljivati kao opreka "svijetu" – onima moćnima koji u njemu vladaju – i stoga će u svim razdobljima povijesti biti progonjeni radi pravednosti. Progonjenoj Crkvi svih vremena upućene su ove riječi. U svojoj nemoći i svojim patnjama ona zna da se nalazi ondje

gdje dolazi Božje kraljevstvo.

Ako prema tome i ovdje, kao i kod prethodnih Blaženstava, u obećanju smijemo vidjeti ekleziološku dimenziju, tumačenje naravi Crkve, isto se tako ponovno susrećemo i s Kristološkim temeljima ovih riječi: raspeti je Krist i progonjeni Pravednik o kojemu govore proročke riječi Staroga zavjeta, posebice pjesme o Božjem Sluzi, čiji je dolazak naslutio i Platon (Država, II, 361e-362a). I upravo je tako On sam dolazak Božjeg kraljevstva. Blaženstvo je poziv na nasljedovanje Raspetoga – poziv upravljen pojedincu, kao i cijeloj Crkvi.

Proглаšenje blaženima onih koji su progonjeni Isus obećava radost, klicanje, veliku nagradu onima koji su radi njega pogrđivani i na sve načine klevetani (usp. Mt 5,11). Sada njegovo "Ja", stajanje uz njegovu osobu, postaje mjerilo pravednosti i spasenja. Ako je u ostalim blaženstvima kristologija prikrivena, ovdje je poruka o njemu samomu kao središtu povijesti otvoreno izrečena. Isus svomu "JA" pripisuje mjerodavnost koju na sebi ne smije primjenjivati nijedan učitelj u Izraelu, nijedan učitelj u Crkvi. Onaj koji na ovaj način govori više nije prorok u uobičajenom smislu, poslanik i pouzdanik za nekoga drugoga; on sam je odnosna točka ispravna života, sam je cilj i središte."

Tako nam kaže današnji Papa Benedikt XVI u knjizi Isus iz Nazareta.

Čudesna i ozdravljenja

U duhovnoj karizmatškoj obnovi često se spominju i čudesna i ozdravljenja što nam samo Evnadželje donosi. Isus je propovijedao i liječio a i njegovi učenici su to nastavili a kasnije i sveci kroz povijest Crkve do današnjeg dana na seminarima duhovne obnove masovno a i u pojedinačnim molitvenim grupama.

Sva ozdravljenja koja Gospodin čini, nisu čudesa. Ima ozdravljenja postignutih molitvom, koja ne mogu biti smatrana čudesima. O čudu naime govorimo kad se radi o ozdravljenju koje medicinska znanost ne može postići, a koje Gospodin ipak čini. U slučajevima kada Gospodin ubrza proces ozdravljenja, koje bi se inače mogle postići operacijom, odmorom ili nekim drugim sredstvima, govorimo jednostavno o "ozdravljenju". Tako svako ozdravljenje zadobiveno po molitvi ne mora se nazvati "čudesnim". U Lurdu, među brojnim ozdravljenjima koja su se zbila tokom jednog stoljeća, veoma malo ih je prihvaćeno kao "čudesno", kako to pokazuje sljedeća statistika: "Poslije Katharine Latapie, ozdravljene u ožujku 1858. sve do Sergea Perrina, ozdravljenog 1078., sa strane Crkve bilo je potvrđeno 64 čudesna ozdravljenja. Ipak, samo god. 1972. bila su prijavljena 5432 slučaja ozdravljenja."

Ovdje donosim primjer Patra Tardifa karizmatika poznatom u svem svijetu po seminarima nove evangelizacije pa i kod nas u Splitu i Ljubljani. Uzeto iz knjige "Isus me je učinio svjedokom."

Ozdravljenje Anite Siu de Scheffer bilo je čudesno. Tu je Gospodin učinio što medicina nije mogla učiniti. Za vrijeme jedne automobilske nesreće, prije deset godina, u Čileu, ozljeda mozga učinila je da potpuno izgubi osjećaj okusa i njuha. Budući da je bila imućnijeg društvenog položaja otišla je u najbolje bolnice u Sjedinjenim Američkim Državama nadajući se da će zadobiti zdravlje. Poslije ispitivanja i terapija liječnici su je obavijestili da je nemoguće poduzeti operaciju jer su vlakanca uništena koja prenose ove funkcije, finija od kose. Doslovno su joj rekli da joj jedino "čudo" može učiniti da ponovno zadobije ova dva osjetila. Ona je izgubila nadu da će ponovno uživati u okusu i osjećati mirise i uživati u cvijeću.

Za vrijeme Mise za bolesne u Panami Gospodin nam je dao više riječi spoznanja o onome što se tada zbiva u skupu. Jedna od njih je glasila: "Ovdje je jedna Gospođa koja boluje

od jedne vrlo ozbiljne bolesti. Ona će biti ozdravljena tokom noći i sutra će svjedočiti o svojem potpunom ozdravljenju". Sutradan je Anita zapazila da je zadobila osjetilo njuha (mirisa). Probudila se je osjećajući ugodni miris ruža koje su bile pokraj njezina prozora. Ona skoči iz kreveta i ispriповijeda čudesni događaj svome mužu. Doručkovala je sa suzama u očima i zapazila odmah da je mogla uživati u hrani po prvi puta poslije svoje nesreće. Ono što ni jedan liječnik ovoga svijeta nije mogao učiniti, učinio je Gospodin Isus, Gospodar i nemogućega. Zatim je plačući od radosti rekla čitavom skupu: "Imam dvoje djece, ali nikad nisam mogla osjetiti miris svoje djece. E, evo, jutros sam se približila njima, zagrlila sam ih i polako sam počela osjećati njihov miris".

Kako su sveci uvijek imali karizme izražene u povijesti Crkve, svjedoči i primjer sv. Verene

HRVATI NA GROBU SVETICE STRANKINJE SV. VERENE

Godine 2008. na 8. rujna našla sam se s Hrvatima u Zurzachu na grobu sv. Verene i sama sam osjetila ljepotu Božje prisutnosti u tom svetištu koje je do 11. stoljeća bilo najveće hodočasničko mjesto južne Njemačke. U vrijeme cara Maksimilijana bilo je novačenje stranih vojnika za Rimsko carstvo. Iz Egipta je stigla velika grupa vojnika boreći se za Rimsko carstvo i među njima sv. Verena. Neki od njih bili su kršćani i nisu prihvaćali običaje i praznovjerje poganskih naroda. Stoga su mučeni, proganjani i na kraju ubijani. U Crkvi su poznati kao "Sveci – mučenici." Posebno su poznati sv. Mauricije, sv. Viktor, sv. Ursus. Sv. Verena je bila rođakinja od sv. Mauricija. Vodila je brigu o zatvorenicima i ranjenicima. Kad je Knez saznao da je i ona kršćanka, tražio je od nje da se odrekne kršćanstva. **Bila je zlostavljana, zatvarana i proganjana.**

Budući da nije odstupila od kršćanstva, odredio ju je ubiti. Međutim, spopala ga je čudesna teška bolest. Verena je molila za njega i on je ozdravio na čudnovat način. Poštedio joj je život. Kasnije se povukla u kanton Solothurn i živjela je u kamenoj pećini. Pomagala je narodu u raznim bolestima i teškim situacijama. Svojim molitvama spasila je narod od velike gladi. Umrla je u Zurzachu 344. godine. Do pred samu smrt vodila je brigu o gubavcima i drugim bolesnicima. Veliki je njezin udio u pokrštanju germanskih naroda. Njezino ime i danas živi ne samo po hodočašćima, već i po poznatoj zlatnoj kovanici od 10-20 franaka. Obično se njezin lik prikazuje s vrčem i češljem.

Litanije svete Verene

Gospodine, smiluj se
Kriste, smiluj se
Gospodine, smiluj se
Kriste, čuj nas
Krstе, usliši nas
Oče, nebeski Bože- smiluj nam se
Duše Sveti, Bože – smiluj nam se
Sveto Trojstvo, jedan Bože – smiluj nam se

Sveta Marijo
Sveta Bogorodice
Sveta Djevo djevica
Sveta Vereno
Sveta Vereno, puna ljubavi prema Bogu i bližnjemu
Sveta Vereno, vjerna učenice u nasljedovanju Krista
Sveta Vereno, koja si molitvo i radom služila Bogu u skrovitosti
Sveta Vereno, pomoćnice bolesnika i patnika

moli za nas

Sveta Vereno, koja si molila za svoje neprijatelje i
progonitelje
Sveta Vereno, koja si se u nevolji pouzdavala u Boga
Sveta Vereno, koja si bila milosrdna prema siromasima i
potrebnima
Sveta Vereno, koja si bila strpljiva u svim protivštinama i
patnjama
Sveta Vereno, koja si nakon svetog života blaženo preminula

Za milost obraćenja i obnovu duhovnog života
Za čvrsto pouzdanje u Boga
Za istinsku ljubav prema Bogu i bližnjemu
Za strpljenje u ophođenju s ljudima
Za revnost služenja bližnjima u djelima ljubavi
Za spremnost pomaganja svima koji pomoć traže
Za čovjekoljubiv odnos prema izbjeglicama i strancima
Za odlučnost u nasljedovanju Isusa
Za milost dobre smrti

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehе svijeta, oprosti nama,
Gospodine.

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehе svijeta, usliši nas,
Gospodine.

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehе svijeta, smiluj nam se,
Gospodine.

Kriste, čuj nas

Kriste, usliši nas

Moli za nas sveta Vereno

Da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

Pomolimo se.

Bože, sveta Verena Te je služeći s ljubavlju svojim životom
proslavila. Zapali i u nama vatru svoje ljubavi i daj da jednom tako
postignemo slavu uskrsnuća. Po Kristu Gospodinu našem.

Amen.

Kako ćemo se očuvati od ekonomske krize i živjeti od Božje providnosti? Znamo kako je to prošlo vrijeme obilovanja za neke bilo vrijeme gladi i bijede. A da ne spominjem one koji su u velikim svjetskim metropolama ležali na kolodvorima i po trgovima u vrećama, drogirani i s mačkama i s psima jeli, i to mladići i djevojke; to sam sama gledala u Londonu i u Švicarskoj, tim najljepšim zemljama na svijetu.

Danas u ovoj eskalaciji straha pred budućnošću i pred raznim krizama donosim ovaj tekst koji je bio aktualan kroz svu povijest, i ostat će kao takav. Da vidimo što nam kaže Biblija i Crkva:

Kod proroka Malahije nalazimo tekst 3,3-5 koji kaže:

"I zasjest će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijeve i pročistiti ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi žrtvu u pravednosti. Tada će biti draga Jahvi žrtva Judina i jeruzalemska kao u drevne dane i kao prvih godina. Doći ću k vama na sud i bit ću spreman svjedok protiv vračeva i preljubnika, protiv onih koji se lažno kunu, protiv onih koji zakidaju plaću radniku, udovici i siroti, protiv onih koji gaze prava stranaca i mene se ne boje – govori Jahve nad vojskama.

U istom poglavlju 3, 6 – 12. kaže: "Jer ja, Jahve, ne mijenjam se, a vi se, sinovi Jakovljevi, mijenjate bez prestanka! Od vremena svojih otaca odstupate od mojih uredaba i ne čuvate ih. Vratite se meni, i ja ću se vratiti vama – govori Jahve nad vojskama. Pitate: "Kako da se vratimo?" Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete. I pitate: "U čemu te prikraćujemo?" U desetini i u prinosu. Udareni ste prokletstvom jer me prikraćujete vi, i sav narod! **Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane. Tada me iskušajte – govori Jahve nad vojskama – neću li vam otvoriti ustave**

nebeske i neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov, neću li zbog vas zaprijetiti skakavcu da vam više ne kvari usjeva i da vam ne bude nerodna loza u polju – govori Jahve nad vojskama. Svi će vas narodi tad držati sretnima, jer ćete biti zemlja blaženstva – govori Jahve nad vojskama."

Svjedočanstva

Evo nekoliko konkretnih svjedočanstva.

U jednom mjestu svi su žitelji bili među sobom posvađani. Otac jedne obitelji izvršio je samoubojstvo. Ostala mu je žena s dvoje djece; sa oženjenim sinom i kćerkom od desetak godina. Žena saznaje da joj se u vezi s bolešću sumnja na najgore i da treba ići na pretrage. Njena zaova me poziva da ju posjetimo. Kad sam ušla u kuću, žena se nije ni pomakla, ležala je u očajnom stanju. Shvatila sam svu ozbiljnost situacije. Rekla sam da idemo u molitvu. Molila sam: Isuse, Ti si sam rekao gdje je dvoje ili troje u moje Ime i ja sam s njima. Isuse, pokaži da je Tvoja Riječ istina. Ti si tamo gdje te se iskreno zaziva. Dođi u ovaj dom i u ovu obitelj i otkupi svaki grijeh; živih i pokojnih. Posebno Ti predajemo pokojnog oca obitelji da ga otkupiš od grijeha samoubojstva. Ti znaš u kojem je stanju to napravio. Otkupi ga i operi u Svojoj Krvi i privedi ga u vječno blaženstvo, tamo gdje si mu Ti pripremio mjesto. Ispuni svu prazninu koja je nastala u ovoj obitelji. Izliječi svaku ranu i ohrabri srca njenih članova.

Najednom je žena počela odgovarati na molitvu, podigla se. Mi odlazimo, a ona poziva sve susjede s kojima je bila u zavadi i traži oprostjenje. Zatim je nazvala svoga župnika da joj dođe i podijeli sakramente. Opremljena milošću svoga Boga odlazi u bolnicu. Potvrđuju se najgore sumnje. Vraća se kući. Svi joj dolaze i sa svima se oprašta. Kad su došli anđeli,

spremnja polazi na svoj vječni počinak, u vječno blaženstvo nebesko.

Ova žena nije tjelesno ozdravila ali je ozdravila njena duša, njen odnos s Bogom i njeni odnosi s bližnjima.

Svjedočanstvo jednog mladića

Živio sam ispraznim svjetovnim životom, bez istinske radosti, ljubavi i nade. Dok se je moj brat molio i zvao me da mu se pridružim u molitvi, ja bih mu se samo nasmijao. Ipak me je pekla savjest, i jednoga se dana zaputih s par prijatelja u Međugorje. Nisam znao ni jednu molitvu, a kamo li moliti kronicu. Svejedno, tu sam se prvi put sreo s Bogom koji je dotaknuo moje srce. Doživio sam Njegovu blizinu i toplinu. I plakao sam. Plakao sam jer do tada nisam znao tko je Bog. Od tada je krenuo moj put obraćenja te s ponosom mogu reći da još i danas traje. Najviše milosti sam primio na molitvenim susretima Fra Ive Radmana u Busovači. Na jednom od tih molitvenih susreta Isus mi je ozdravio vid jer sam do tada nosio naočale već sa 6 epd. Osim toga tjelesnog ozdravljenja, mislim da je puno važnije ono duševno ozdravljenje, jer sam primio ljubav Božju koja je ispunila cijelo moje biće i učinila od mene drugačijeg i boljeg čovjeka koji je spoznao grijeh i pokajao se! Danas se budim s molitvom na usnama i svim srcem se trudim da moj život bude primjer i poticaj onima koji Boga još uvijek traže, jer je dovoljno samo Ga iskreno srcem pozvati i on će doći. Bog nas sve ljubi ovakve kakvi jesmo. Bog postoji, ja sam Ga sreo! Sva HVALA I SLAVA našem ISUSU!

Svjedočanstvo jedne udovice

Kroz sve moje molitve koje sam upućivala Bogu, bile su i riječi: Bože moj, prati me na svim mojim putevima u životu. Udovica sam, majka dvoje djece. Ti si rekao da su udovice i siročad Tvoja posebna briga. Ti znaš, Gospodine, u kakvom svijetu živim, sačuvaj me u mojoj čistoći, čistoći duše i tijela,

srca i misli i daj mi osjetiti Tvoju ljubav u dubini moga srca. Daj mi da budem ponizna, pobožna i skrušena.

Bio je petak 6.3.2009. kad sam prisustvovala sv. Misi i Križnom putu. Obavila sam svetu ispovijed prije sv. Mise. Na Križnom putu kod 6. postaje Veronika pruža Isusu rubac. Ta postaja je utisnula biljeg Isusove muke u moje srce. Najednom sam osjetila mnogo ljubavi prema Isusu. To je bilo nešto što čovjek može osjetiti samo ako uistinu ljubi Isusa svim svojim srcem. Osjećala sam toliku radost da sam mogla zagrliti cio svijet. To je bila ljubav mira, radosti i spokoja. U tom momentu sam znala da me Isus uistinu ljubi svim srcem svojim, i da je uslišao molitve moje. Tolika snaga Duha Svetoga bila je u meni da to ne mogu riječima iskazati. U jedno sam bila sigurna; Isus je izliječio moje rane i poravnao sva brda u mome srcu. Uistinu želim, Isuse, da moje srce bude plodno tlo, tlo po kojem ćeš Ti sijati svoje sjeme. Tada sam shvatila da je najvažnija ljubav istinski čista, jer samo takva pobjeđuje sve. Ti mene, Isuse, ljubiš i tu ljubav želim prenositi na druge. Ali ljubiti ne znači očekivati da nam drugi tako uzvrate; bezuvjetno ljubiti znači ljubiti i kad te odbace, to je ljubav za Isusa. Voljeti i kad te ranjavaju - tako je i naš Isus ljubio.

Bila je nedjelja i bila sam na sv. Misi u svojoj župi. Pristupila sam sv. Pričesti. Osjećala sam se sretnom i radosnom što se nalazim na gozbi Gospodnjoj. Vratila sam se na svoje mjesto i kleknula kao obično, da zahvalim svome Isusu što mi se darovao u sv. Hostiji, kao hrana moje duše. Poslije nekoliko trenutaka osjetila sam jedan divan osjećaj. Cijelo moje tijelo slavilo je Isusa. Slaviti Isusa srcem neopisiv je doživljaj. Moj Bog u mome srcu se nastanio.

Tada sam shvatila da me moj Isus hoće takvu za sebe, punu ljubavi, ne samo za mene nego i za sve druge koji me okružuju. Jer kad imaš ljubav, onda je možeš i drugima davati. To je neiscrpn i izvor Božji milosti. Koliko god je daješ, više je dobivaš. A onda su navrle riječi zahvale: Hvala Ti, Isuse moj,

za svaku patnju koju sam prošla u svom životu. Hvala Ti za moj križ koji je sama ljubav, hvala za svaku ranu koju si izliječio, hvala za blagoslov moje djece, za svaku suzu koju si obrisao s moga lica. Istina je da onaj koji ne zna što je patnja i bol taj ne zna ni što je ljubav. Moj Bog u meni i ja u Njemu, govorilo mi je moje srce, tijelo i duša, sve moje si ti, o, Bože moj. Veličinu ljubavi želim prenijeti na druge. Jer ljubav kakvu mi je Isus darovao i kako me ljubi to je neopisivo, leći i dići se u jutro sa tim osjećajem je više nego veličanstveno.

Ljubav, radost, mir i spokoj, Bog nam želi podariti. Sve svoje poteškoće i probleme, s kojima se susrećem u životu, predajem svome Isusu, jer je On moj Bog kojem vjerujem da će sve riješiti kako je za mene najbolje. Osjećam se snažnijom; i to nije ljudska snaga, to je Božja snaga koja je temelj moje vjere koju mi je Isus usadio u srce i u dušu. Bog od nas traži i ustrajnost u molitvi koju nagradi svojim blagoslovom i milostima. Ne pokleknuti, nego ustrajati sa Isusom; jer kad nas Isus vodi, ne može nas ništa smesti u našim životima. Isuse, sve Tebi na slavu i hvalu i Tvom svetom Imenu. Volim te, Isuse moj, svim srcem i dušom svojom. Mogu uistinu reći: Velik Si, Gospodine Isuse, u mojoj sredini. Tvoja N.K.N.T.

MOLITVE

Molitve koje su se razvile u povijesti Crkve i u krugovima duhovne obnove, imaju svoje korijene u Bibliji. A to su: molitve za novi život, molitve za ispunjenje Duhom Svetim, molitve za nutarnje ozdravljenje, molitve za oslobođenje od poroka, molitve zaštite i molitve za tjelesno ozdravljenje. Da ne bi ostali samo na teoriji spoznaje, uđimo u molitvu po kojoj se život mijenja.

MOLITVA ZA NOVI ŽIVOT

Oče Sveti, pošalji nam s neba obećanje dano po prorocima i koje je sam Tvoj sin obećao poslati nam. Održi Riječ koju si dao i u koju smo povjerovali, jer nam ju je Tvoj sin, Isus Krist prenio.

Oče, ispuni me Duhom Svetim, da bi mogao sudjelovati u novom životu, donesenom od Tvoga Sina, i živjeti kao Tvoj Sin u Isusu Kristu.

Ja imam potrebu tog života vječnoga koji proizlazi iz tvogega srca. Sa čežnjom iščekujem moje osobne Duhove; da me ispuniš Duhom Svetim, s njegovim plodovima i Darovima, da bih bio snažni svjedok Tvoga uskrsnuća.

Oslanjam se na Tvoje obećanje i čvrsto vjerujem da Ti održavaš svoju Riječ, jer si Sin Božji, vjeran i milosrdan. Žeđam i vjerujem da si pun Duha Svetoga, da mi ga sada udijeliš. Krsti me svojim Duhom Svetim, Gospodine, i djelatlju života.

Duše Sveti, u Ime Isusovo dođi u moj život i daruj smisao čitavoj mojoj povijesti. Otvaram ti vrata da možeš ući u najdublju nutrinu mene samoga i upravljati čitavim mojim životom. Dođi, Duše Sveti, ispuni čitavo moje biće: moje tijelo i moju dušu, moj razum i moju volju.

SVAGDANJE PREDANJE BOGU

Sveti, jaki, besmrtni Bože, Tebi hvalospjev, poklon i slava! Tvojom snagom odričem se nepovjerenja i prigovaranja Tebi. U Tvoje Ime odričem se Sotone, svih njegovih djela, njegove oholosti i njegove zamamljivosti. Vjerujem u Tebe, trojedinog Boga: Oca, Sina i Duha Svetoga.

Abba, Oče, u Tvoje ruke stavljam svoj život: svu svoju krivnju i tjeskobu, svoju prošlost, svoju sadašnjost, današnji dan, sve koji su mi blizu, sve za koje snosim odgovornost...

Crkvu i svijet. Darujem Ti svoju budućnost, a već sada i svoju smrt. U svemu neka se vrši ne moja nego Tvoja volja.

Gospodine Isuse Kriste, prihvaćam Tvoju živu prisutnost u meni. Ti si moj Gospodar, moj otkupitelj, moj Brat i moj Bog. Više ne živim ja, nego Ti, Kriste, živiš u meni. Daruj mi pozorno i poslušno srce. Daruj mi ponizno, čisto, odvažno i mudro srce, unatoč mnogim mojim grijesima i slabostima, vodi me do one svetosti što si je od vijeka za mene predvidio. Posvećujem sebe, svoju obitelj, svoje prijatelje i ljude koje volim Tvojim predragocjenoj Krvi, Tvojim presvetim ranama, Tvome probodenom Srcu.

Duše Sveti, Ti dušo moje duše, sasvim se povjeravam Tvome vodstvu. Obnovi i probudi u meni milost Božjeg posinjenja i misionarskog poslanja koju sam primio po svetim sakramentima. Molim Te, Duše Sveti, razvij u meni sve darove i plodove koje Ti daruješ, a koji su mi potrebni da mogu s Isusom vršiti Očeva djela u Crkvi i Svijetu.

Sveta Marijo, Majko Božja, Ti Majko svih vjernika i Kraljice mira, posvećujem sebe i sve ljude tvome bezgrešnom Srcu. Sveti anđeli čuvari, sveti arkandele Gabrijele, Mihaele i Rafaele, vi nebeske čete i svi sveci, vi zaštitnici moga života i moje duše, izbavite me od svakoga zla i vodite me na putu svetoga Evandjelja da se istrošim za spasenje svoje braće.

Milostivi i dobrotivi Bože, daj da svaki kucaj moga srca i svaki moj dah bude poklon, hvalospjev, zahvala i znak ljubavi prema Tebi. Amen.

Gospodine moj i Bože moj,
Uzmi sve od mene – što me rastavlja od Tebe.
Gospodine moj i Bože moj, sve mi podaj – što me požuruje k Tebi. Gospodine moj i Bože moj, uzmi me meni – i daj me sasvim u posjed Tebi.

MOLI GOSPODINA **DA TE ISPUNI DUHOM SVETIM**

(Moli se Mariji bezgrešnoj, zaručnici Duha Svetoga, da sa svima svetima moli s tobom da te ispuni Duh Sveti.)

Oče nebeski, Hvala Ti za Tvoju beskrajnu ljubav u kojoj si predao svoga Sina da umre na križu za mene grešnika. Isuse, moj Spasitelju, hvala Ti što si uzeo moje grijehе i prokletstva i ponio ih na svom tijelu na križ. Hvala Ti što mi daješ Duha Svetoga. Duše Sveti, zahvaljujem Ti što me činiš djetetom Boga Oca i bratom Isusa Krista.

Duše Sveti, žao mi je zbog svih mojih grijehа koje sam počinio opirući se Tvojоj snazi i djelovanju. Oprosti mi sve. Prihvaćam Isusa kao jedinog Gospodara svoga života. Bože, Duše Sveti, Ti ljubavi Oca i Sina, da bih sasvim pripadao Tebi, posvećujem i sada svoje tijelo i dušu, svoj um i cijelo biće, misli i želje, riječi i djela, radost i Tuge, svoj život i smrt. Ti budi Gospodar moga života. Duše ljubavi, ispuni me, posveti me, osnaži me, vodi me!

(Ponovi posljednju rečenicu nekoliko puta s vjerom koja očekuje vjerujući da te Duh ispunja, slavi ga i zahvaljuj mu. Tada ćeš doživjeti divno iskustvo Duha koji dolazi i ispunja te. Moći ćeš moliti u jezicima i otvoriti svoje nutarnje biće veličanstvenom iskustvu Božje ljubavi.)

MOLITVA ISUSU; BLAGA I PONIZNA SRCA

Isuse blaga i ponizna srca, usliši me!

Oslobodi me:

Od želje da budem cijenjen,

Od želje da budem ljubljen,

Od želje da me uzdižu,

Od želje da me časte.

Od želje da me slave,
Od želje da me pitaju za savjet,
Od želje da me cijene,
Od želje da budem miljenik.
Oslobodi me od straha da budem ponižen,
Od straha da budem odbačen,
Od straha da budem oklevetan,
Od straha da budem zaboravljen,
Od straha da budem izrugan,
Od straha da budem kritiziran,
Od straha da sumnjaju u mene i ne uzdaju se u mene.
Isuse udijeli mi milost:
Da druge ljube više nego mene,
Da druge cijene više nego mene,
Da druge izabiru a mene da zapostave,
Da druge hvale a ja da ostanem nepoznat,
Da drugi imaju prednost u svemu,
Da se u očima svijeta drugi uzvise a ja da se snizim,
Da drugi postanu svetiji od mene, a ja da budem toliko
svet koliko trebam biti.

Molitva Majke Terezije).

MOLITVA OPRAŠTANJA

A. U tvoju ljubav i milosrđe stavljam Gospodine...*(kaži ime osobe koja je uzrok tvoje patnje)* sjeti je se Isuse molim Te; Oče, oprosti joj, (on) ona ne zna što je napravila. U Ime Isusovo, udijeli joj svoju ljubav, i ozdravi rane koje su bile uzrokom da druge ranjava. Neka Tvoja ljubav ukloni djelovanje zloga jer je ova osoba stvorena na tvoju sliku. Ona neće biti istinski slobodna dok joj Tvoje svjetlo ne zasja. Neka moja opraštajuća ljubav djeluje u njoj oslobađajući je od njenog bremena. Otkupi je i promjeni po svojoj ljubavi, Gospodine Isuse. Dok ja mičem

zapreku sa kanala tvoje ljubavi, ispuni mene i osobu koja me je povrijedila svojom ljubavlju, mirom i zdravljem. Amen.

MOLITVA ZA OSLOBODENJE **OD GRIJEŠNIH NAVIKA**

(Svjesno Isusu predaj svaki grijeh koji te zarobljava, to može bit alkoholizam, pušenje, samozadovoljavanje, homoseksualnost, srdžba, zavist, psovka, proklinjanje, sebičnost, bludnost, požuda, ogorčenost, mržnja, itd.)

Moli ovako:

Gospodine, koji si na Kalvariji razapet, smiluj mi se. Predajem Ti sve svoje bolesne nagone i grešne navike, donosim ih Tebi. O, Spasitelju, operi moje srce i um u svojoj dragocjenoj Krvi; Očisti me da budem bijel poput snijega. Pošalji svoga Svetog Duha, silu koja istječe iz Tvoga svetog srca u moje srce, da se nikad ne vratim starom načinu života. Dopusti mi da budem sasvim blizu Tvome slatkome srcu, da budeš u meni i da ja u Tebi uvijek živim svetim životom. Slavim Te Isuse, hvala Ti Isuse.

(Dobro je provesti neko vrijeme slaveći Gospodina pjevanjem pjesama slave i hvale.)

Pročitaj iz Svetog pisma:

Mt 5,1-48 – Ef 4,17-32 –Ps 22.

Molitveni naputak

"Ili, zar ne znate da nepravednici neće baštiniti Kraljevstva Božjega? Ne varaj te se! Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, muškoložnici, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti Kraljevstva Božjega. (1 Kor 6,9-10)" Stalnim ponavljanjem grijeha upada se u grešnu naviku. Možeš molitvama častiti rane

Kristove i Njegovu dragocjenu Krv, pa ćeš biti oslobođen od svojih okova, jer mi smo u njegovim ranama ozdravljeni.

Što još uz to trebaš učiniti?

- Budi svjestan svojih grešnih navika.
- Iskreno se pokaj za te grijeha, zamrzi ih i ispovjedi i tako ih otjeraj iz svoga srca.
- Kad si u napasti, okreni se Isusu koji će te svojim Duhom ojačati.
- Ako ustraješ u molitvenom životu, primanju sakramenata i dobrim djelima, bit ćeš Isusu uvijek blizu, pa će biti nemoguće vratiti se starom načinu života. Tko god je rođen od Boga, ne čini grijeha jer njegovo sjeme ostaje u njemu; ne može grijешiti jer je rođen od Boga.

MOLITVA U IME ISUSOVO

U ime Isusovo uzimam vlast i vežem sve sile i snage u zraku, na zemlji, u vodi, u podzemlju, na onom svijetu, u prirodi i u vatri.

Ti si Gospodin nad svim svemirom, dajem Ti slavu u ime tvoga stvorenja. U tvoje ime vežem sve demonske sile koje su došle protiv nas i naših obitelji i stavljam sve nas pod zaštitu Tvoje dragocjene krvi koja je prolivena za nas na križu.

Marijo, naša Majko, tražimo tvoju zaštitu i zagovor s Presvetim srcem Isusovim za sve naše obitelji. Zaogni nas svojim plaštem ljubavi da se prestraši neprijatelj. Sveti Mihovile, i naš anđele čuvaru, dođite i branite nas i naše obitelji u borbi protiv svega zla što obilazi svijetom. U ime Isusovo zapovijedam svim silama i snagama zla da odstupe istoga časa od nas, od naših domova i naše zemlje. A mi ti zahvaljujemo, Gospodine Isuse, jer si vjeran Bog i suosjećaš s nama. Amen.

MOLITVA ZA UNUTARNJE OZDRAVLJENJE

Moli ovako:

Isuse, molim Te da uđeš u moje srce, da dotakneš sva moja životna iskustva koja trebaju ozdravljenje. Ti me poznaješ bolje od mene samoga. Izlij zato svoju ljubav u svaki djelić moga srca. Gdje god otkriješ ranjeno dijete, dotakni ga, utješi i oslobodi ga. Pođi sa mnom kroz moj život od trenutka moga začeca. Očisti me i oslobodi od svih negativnih utjecaja koji mogu doći iz tog vremena. Blagoslovi me kao malo dijete u majčinoj utrobi. Odagnaj sve zapreke koje su možda postojale u vrijeme kada me je majka nosila. Usadi u mene duboku želju da budem nanovo rođen i iscijeli svaku fizičku ili emocionalnu traumu koja mi je mogla naškoditi za vrijeme rađanja. Hvala Ti, Gospodine, što si bio sa mnom i prihvatio me u svoje ruke u času moga rođenja, što si Ti želio moj život na ovoj zemlji. I već si mi onda govorio da me nikada nećeš ostaviti ni zapustiti.

Isuse, molim Te osvijetli cijelo moje djetinjstvo svojim svjetlom i dotakni sva ona sjećanja koja priječe da budem potpuno slobodan. Ako sam trebao više majčine ljubavi, pošalji svoju majku Mariju da nadoknadi sve što nedostaje. Zamoli je da me drži, čuva, poljubi, da mi priča priče i ispuni sve praznine koje samo majčina ljubav svojom toplinom može dati. Gospodine, možda je dijete u meni bilo lišeno prave očinske ljubavi. Oslobodi me tako da mogu reći ABBA, Oče, svakim dijelom svoga bića. Ako mi je trebalo više očinske ljubavi, sigurnosti i spoznaje da sam voljeno i željeno dijete, molim Te, čvrsto me zagri. Dopusti mi da osjetim sigurnost u svojim snažnim rukama. Obnovi moje povjerenje i hrabrost da se uzmognem suočiti sa svim kušnjama ovoga svijeta, znajući da će me Očevo okrilje uvijek čuvati od pada.

Prođi kroz moj život, Gospodine, i utješi me u svakom onom trenutku kada ljudi prema meni nisu bili ljubazni. Ozdravi

rane od onih susreta i osoba koje su unijele strah u moje biće, ili možda učinile da se povučem u sebe i sagradim barijere prema drugim ljudima. U trenutcima kad sam se osjećao usamljen, ostavljen i odbačen od ljudi, podigni me svojom ljubavlju i daruj mi sigurnost i osjećaj vrijednosti. Ljudi su me odbacili, govoreći ružne riječi u vrijeme dok sam bio nevino dijete. Osjećao sam se tužno i napušteno. Dođi, Gospodine, i ozdravi me. Prikazujem Ti svoje nagone i grešne navike, svu svoju pokvarenu i zlu narav i molim Te da me očistiš i opereš. O Gospodine Isuse, Predajem Ti cijeloga sebe, svoje tijelo, razum i duh, i zahvaljujem Ti što me obnavljaš. Hvala Ti, Gospodine!

Što treba učiniti? Ako si u prilici, bilo bi dobro otići na duhovnu obnovu koja uključuje molitve za nutarnje ozdravljenje.

Odložiti vam je prijašnje ponašanje staroga čovjeka, koga varave požude vode u propast, a obnavljati se duhom svoje pameti i obući u novoga čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine. (Ef 4,22-24)

Svaki vjernik unutar sebe kuša i duhovni život i život po tijelu. Kršćani moraju usmrtiti djela tijela (Rim 8,13.) i živjeti svoj život po Duhu Svetome. "Tijelo" znači sva zla maštanja i sjećanja; boli, rane, negativni osjećaji, razočaranja, frustracije, osjećaji krivnje, odbačenosti, zatim naslijeđene grešne navike, stečene zle navike, povodenje za krivim primjerima itd.

Kad se takva djela provlače kroz naš život, ne možemo živjeti po Duhu. Tada je potrebno oslobođenje i unutarnje ozdravljenje. Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle nast! (2 Korč. 5,17).

MOLITVA ZA TJELESNO OZDRAVLJENJE

Gospodine Isuse, ja vjerujem da me ljubiš. Klanjam Ti se i slavim Te kao moga jedinog Gospodina i Gospodara.

Molim Te da me ozdraviš od moje bolesti i da me potpuno oslobodiš. Stavi svoje probodene ruke na moju glavu da Tvoja iscjeliteljska sila poteče mojim tijelom, da bolesni dio moga tijela osjeti izvanrednu snagu Tvoga dodira koji ozdravlja. Ojačaj me, Gospodine, da mogu hoditi Tvojim putovima i sve svoje obaveze obavljati u s kladu s Tvojom voljom. Slavim Te, Isuse, hvala Ti, Isuse! Aleluja!

(Ako želiš ponovi molitvu više puta, poslije molitve za ozdravljenje pokušaj provesti jedno vrijeme slaveći Isusa i moli u jezicima ako imaš taj dar).

Pročitaj iz Svetog pisma: Lk 8,22-56; Heb 11,1-40; Dj 3,1-26; Ps 38.

Kako moliti za ozdravljenje?

Svoju bolest donesi Gospodinu koji ozdravlja i predaj mu je s vjerom. Isus te ljubi i želi te ozdraviti i to već čini kad moliš ili kasnije. I znamo li da nas uslišava u svemu što ištemo, znamo da već imamo što smo od njega tražili. (Iv 5,15). Kad povjeruješ da te je Gospodin izliječio, ne ustručavaj se to posvjedočiti i drugima. Sjeti se žene koja je болоvala od krvarenja. Kada je osjetila ozdravljujuću silu, koja je izišla iz Isusa, pred narodom je posvjedočila kako Ga je dotakla i istog trenu bila ozdravljena od svoje bolesti (Lk 8,47)

"Ali neka ište s vjerom, bez ikakva kolebanja." (Jak 1,6).

Tvoja te vjera ozdravila, idi u miru, - Njegove su riječi. One su žive i pouzdane i mogu se primijeniti i danas: **I nosili su mu sve koji bolovahu od najrazličitijih bolesti i patnja: opsjednute, mjesečare, uzete – i on ih ozdravljaše. (Mt 4,24)**

SJAJ LICA GOSPODNJEG

Znam, Gospodine, da su pravednici Starog Zavjeta osjećali kako je nemoguće čovjeku smrtniku vidjeti Tvoje lice, a da pri tome ne umre. Jer, Ti si svet, a čovjek je grešan. Ti si pravedan, a čovjek je nevjeran. Nemoguće je takvom čovjeku stajati pred licem Tvojim. Obasjaj nas, Isuse, licem svojim. **Obasjaj nas kao što si slavom svojom obasjao učenike na brdu Taboru** te su osjetili okus raja. Obasjaj nas kao što si obasjao sv. Pavla na putu u Damask. Obasjaj nas, Gospodine, kao što si obasjao svoga slugu sv. Franju koji je na svome tijelu imao rane a u svojoj duši ponio vidljive otiske Tvoje prisutnosti. Obasjaj nas, Gospodine, licem svojim da izađemo iz tame naših lutanja, da se vratimo s naših stranputica. Obasjaj nas da hodimo u **radosti Tvoje prisutnosti.**

Osvrt na knjigu *Obdareni* i svjedočenje o plodovima molitvene zajednice Božje Ljubavi

Kad sam upoznao sestru Svjetlanu na proslavi Mlade Mise u Bugojnu, neposredno po povratku sa civilne Misije UN-a na Kosovu prije sedam godina, na njoj sam primijetio nepatvorenu radost i duhovno ozračje osobe koja to nije mogla steći po rođenju, a još manje u sredini i vremenu koja nas okružuje. Vremenom smo spoznali i rodbinske veze, a otkrili smo i određenu duhovnu povezanost u molitvi i predanju. Važnije od toga je što smo se okupljali na molitvenim susretima, koje je ona inicirala, a za mene su bili novi način molitve u zajedništvu i 'učenja' većem predanju Bogu i vjeri. (a nikakvo spektakularno 'obraćenje', jer to smatram trajnim životnim procesom). Stoga ću uzeti nekoliko fragmenata i citata iz ove knjige, izvađenih iz konteksta, ali koji korespondiraju s mojim duhovnim i konkretnim iskustvima iz stvarnog života, vremena i sredine u kojoj živimo.

Traženje ljepote odvojeno od ljudskoga traženja istine i dobrote, pretvorilo bi se, kako se nažalost često dogodi, u čisti estetizam, a naročito za mlade u put koji završava u prolaznosti, u banalnosti i površnosti, pa čak i bijegu prema umjetnim rajevima koji kriju prazninu i nutarnju nepostojanost, istaknuo je Sveti Otac. Takvo prividno i površno traženje – dodao je – doista ne bi imalo univerzalno nadahnuće, nego bi neizbježno bilo posve subjektivno, ako ne i individualističko, a katkada završava u nesposobnosti komuniciranja.

Smatram da je ovo razmišljanje i riječi Svetog Oca posebno aktualno u našim uvjetima bezperspektivnosti, iluzionizma i virtualnog življenja koje je zahvatilo veliki

broj, a poglavito kod nas u poratnom vremenu i frustrirajućim društvenim procesima. Radeći dugo godina s mladima i živeći njihove probleme, mogu svjedočiti snagu i realnost papinih riječi, poglavito u ovom odnosu estetike (kojoj većina i nesvjesno teži) i etike (koja se nastoji zaobići na putu k estetici), kako u masovnoj kulturi, tako i u integralnoj institucionaliziranoj umjetnosti.

Kod proroka Zaharije (9,9s) nalazi se slijedeće obećanje spasenja: "Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan, ponizan jaše na magarcu, na magaretu, mladetu magarčinu. On će istrijebiti bojna kola... istrijebiti luk ubojni. On će navijestiti mir narodima; vlast će mu se proširiti od mora do mora... od Eufrata do kraja zemlje. (Zah 9,9-10)" Ovdje se nagovještava siromašan kralj – netko tko ne vlada političkom i vojnom moću. Njegova je najdublja bit poniznost i blagost. Ovo je njegova bit, po kojoj se posve razlikuje od 'velikih' kraljeva svijeta, postaje očita po tome što ulazi u grad na magarici – jahaćoj životinji siromašnih, što je slika oprečna slici ratnih kola koja on odbacuje. On je kralj mira.

Ovo poglavlje i navedeni citat mogu na najbolji način sažeti današnje trendove i procese u javnom i političkom životu, od obitelji pa do radnih mjesta. Mnogi znamo tražiti prečice, tzv. *shortcut*, u ostvarenju svojih kratkoročnih ovozemaljskih ciljeva: u osobnom i profesionalnom životu, tražeći probitke koji samo rađaju nove potrebe i neuhvatljive zanose. Pritom se koristimo kojekakvim "vezama", *horizontalnim* putevima preko pojedinaca koji imaju trenutnu moć i umjetni prolazni ugled u društvu (vlč. Zlatko Sudac je na jednom od svojih

seminara Duhovne obnove naglasio kako od čovjeka stvaramo jedno od najvećih božanstava današnjice, uz ostale krive 'bogove' i simbole). Ovaj tzv. ugled se nastoji izgraditi *imageom* 'uspješnosti', spektakularnim pojavljivanjem u medijima i javnosti, u pratnji raznih sigurnosnih službenika i 'bojnih kola', stvarajući od sebe ikone i uzore mladim generacijama, a često bez stvarnog potvrđivanja koje bi imalo intelektualnu i duhovnu osnovu. U javnom i političkom životu se stvaraju koalicije, često ideološki suprotstavljenih strana i stranaka, a da bi se postigao zajednički interes i ostvarila želja za vlašću i upravljanjem, a zaboravljamo na *vertikalnu* vezu, nerazrješivu koaliciju s Bogom, Kraljem Slave vječite (ovo sam izjavio u Banja Luci pred novinarima državne TV nakon proslave 125.godina banjalučke biskupije, 2006. godine, a na njihov upit što mislim o povratku prognanih i političkim utjecajima na ovaj proces. Odričemo se i vrijednosti koje su neprolazne, a ukorijenjene su u vjeri, da bismo postigli prolazne stvari. Neraspadljivo mijenjamo za raspadljivo. Ova knjiga, nepatvoreno svjedočenje o življenju vjere kroz vlastiti red, apostolat molitve i Božje ljubavi (sadržan i u samom nazivu njene kongregacije, kao i molitvene zajednice čiji sam član i svjedok njenih plodova nakon dolaska iz civilne misije na Kosovu, s prostora u kojemu je sestra Svjetlana obavljala u isto vrijeme svoju duhovnu misiju, a da se nismo ni poznavali), može pomoći mnogima da probude u sebi skrivenu iskonsku sklonost za molitvom, obraćanjem Ocu na dječji, sinovljev (i kćerinski) način, ne za prolazne potrebe, jer 'zna naš Otac Nebeski što nam je potrebno' (usp. Mt. 6,25-34), već za nakane koje nam donose trajni mir, radost i ljubav u Duhu Svetomu – sve one plodove koje možemo dijeliti s drugima, često i u materijalnim pojavnim oblicima koji su samo potvrda Božje ljubavi. Zato želim istaknuti, kao stručnjak koji se godinama bavi razvojem kao procesom kod nas prevedenim kao održivi razvoj i odnosi se uglavnom na materijalnu sferu, da postojanog

razvoja nema bez duhovne obnove. To poglavito vrijedi za naše prilike, gdje su se mnoge organizacije i institucije, od vlade pa do nevladinog sektora, uključujući i brojne međunarodne s dobrim nakanama i projektima, usmjerile na materijalne efekte, a u mnogim i najdubljim evaluacijama (vrednovanjima i mjerenjima učinaka) pokazale izostanak rezultata, što pokazuje i trenutna kriza u gospodarskom smislu. A i za nju sestra nalazi recept koji ima temelje u Svetom pismu:

Evo kako ćemo se očuvati od ekonomske krize i živjeti od Božje providnosti. Znamo kako je to prošlo vrijeme obilovanja za neke bilo isto tako i vrijeme bijede i gladi u svijetu. A da ne spominjem one koji su u velikim svjetskim metropolama ležali na kolodvorima i po trgovima, u vrećama drogirani, s mačkama i s psima jeli, i to mladići i djevojke - to sam sama gledala u Londonu i u Švicarskoj, toj najljepšoj zemlji na svijetu.

Danas u ovoj eskalaciji straha pred budućnošću i raznim krizama donosim ovaj tekst koji je aktualan kroz svu povijest bio i ostat će. Da vidimo što nam kaže Biblija i Crkva.

Kod proroka Malahije nalazimo tekst 3,3-5 koji kaže:

"I zasjest će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijeve i pročistiti ih kao zlato i srebro, da prinose Jahvi žrtvu u pravednosti. Tada će biti draga Jahvi žrtva Judina i jeruzalemska kao u drevne dane i oko prvih godina. Doći ću k vama na sud i bit ću spreman svjedok protiv vračeva i preljubnika, protiv onih koji se lažno kunu, protiv onih koji zakidaju plaću radniku, udovici i siroti, protiv onih koji gaze prava stranaca i mene se ne boje – govori Jahve nad vojskama."

Dalje u istom poglavlju 3, 6 – 12. Kaže: "Jer ja, Jahve, ne mijenjam se, a vi se, sinovi Jakovljevi,

mijenjate bez prestanka! Od vremena svojih otaca odstupate od mojih uredaba i ne čuvate ih. Vratite se meni, i ja ću se vratiti vama – govori Jahve nad vojskama. Pitate: "Kako da se vratimo?" Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete. I pitate: "U čemu te prikraćujemo?" U desetini i u prinosu. Udareni ste prokletstvom jer me prikraćujete vi, i sav narod! Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane. Tada me iskušajte – govori Jahve nad vojskama – neću li vam otvoriti ustave nebeske i neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov, neću li zbog vas zaprijetiti skakavcu da vam više ne kvari usjeva i da vam ne bude nerodna loza u polju – govori Jahve nad Vojskama. Svi će vas narodi tada držati sretnima, jer ćete biti zemlja blaženstva – govori Jahve nad vojskama."

Darko Pavlović, mr.sc.

Pozvani smo Slaviti i Hvaliti Gospodina!

Primjeri su nam psalmi:

Slavim te, Jahve, svim srcem svojim,
ispovijedam sva čudesna djela tvoja.
Radujem se i kličem tebi,
pjevam imenu tvome, Svevišnji! Ps 9,1-3.

Kliči Bogu, zemljo sva,
opjevaj slavu imena njegova,
podaj mu hvalu dostojnu.
Recite Bogu: "Kako su potresna djela tvoja!
Zbog velike sile tvoje dušmani ti laskaju.
Sva zemlja nek' ti se klanja i nek' ti pjeva,
neka pjeva tvom imenu!" Ps 66,1-4.

Dođite, kličimo Jahvi,
uzvikujmo Hridi, Spasitelju svome!
Pred lice mu stupimo s hvalama,
kličimo mu u pjesmama!
Jer velik je Jahve, Bog naš,
Kralj veliki nad svim bogovima. Ps 95,1-3.

Pjevajte Jahvi pjesmu novu!
Pjevaj Jahvi, sva zemljo!
Pjevajte Jahvi, hvalite ime njegovo!
Navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo Ps. 96,
1-2.

Pjevajte Jahvi pjesmu novu,
jer učini djela čudesna.
Svi krajevi svijeta vidješe
spasenje Boga našega.

Sva zemljo, poklikni Jahvi,
raduj se, kliči i pjevaj! Pa.98

Kliči Jahvi, zemljo sva!
Služite Jahvi u veselju!
Pred lice mu dođite
s radosnim klicanjem!
Znajte da je Jahve Bog:
on nas stvorio, i mi smo njegovi,
njegov smo narod i ovce paše njegove.
Uđite s hvalama na vrata njegova,
u dvore njegove s pjesmama;
hvalite ga, ime mu slavite!
Jer dobar je Jahve,
dovijeka je ljubav njegova,
od koljena do koljena vjernost njegova. Ps 100,1-5.

Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja,
i sve što je u meni, sveto ime njegovo!
Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja,
i ne zaboravi dobročinstva njegova:
on ti otpušta sve grijehе tvoje,
on iscjeljuje sve slabosti tvoje;
on ti od propasti čuva život,
kruni te dobrotom i ljubavlju;
život ti ispunja dobrima,
k'o orlu ti se mladost obnavlja. Ps 103, 1-5.

Hvalite Jahvu, prizivajte mu ime,
navješćujte među narodima djela njegova!
Pjevajte mu, svirajte mu,
pripovijedajte sva njegova čudesa!
Dičite se svetim imenom njegovim,
neka se raduje srce onih što traže Jahvu!

Tražite Jahvu i njegovu snagu,
 tražite svagda njegovo lice! Ps 105, 1-4.

Hvalite Jahvu, svi puci,
 slavite ga, svi narodi!

Silna je prema nama ljubav njegova,
 i vjernost Jahvina ostaje do vijeka! Ps 117,1-2.

Hvali, dušo moja, Jahvu!
 Hvalit ću Jahvu sveg života svojeg.
 Dok me bude, Bogu svom ću pjevati.

Ne uzdajte se u knezove,
 u čovjeka od kog nema spasenja!

Blago onom kome je pomoćnik Bog Jakovljevi,
 kome je ufanje u Jahvi, Bogu njegovu,
 Jahve slijepcima oči otvara.

Jahve uspravlja prignute,
 Jahve ljubi pravedne.

Jahve štiti tuđince,
 sirote i udovice podupire,
 a grešnicima mrsi putove.

Jahve će kraljevati do vijeka,
 tvoj Bog, Sione, od koljena do koljena. Ps 146, 1-10.

Pjevajte Jahvi pjesmu novu
 i u zboru svetih hvalu njegovu!

Nek' se raduje Izrael Stvoritelju svojem!
 Kralju svom neka klikću sinovi Siona!

Neka u kolu hvale ime njegovo,
 bubnjem i citarom neka ga slave!

Jer Jahve ljubi narod svoj,
 spasenjem ovjenčava ponizne!

Neka se sveti raduju u slavi,
 neka kliču s ležaja svojih! Ps 149,1-5.

Hvalite Boga u Svetištu njegovu,
 slavite ga u veličanstvu svoda nebeskog!

Hvalite ga zbog silnih djela njegovih,

slavite ga zbog beskrajne veličine njegove!
Sve što god diše
Jahvu neka slavi! Aleluja! Ps. 150, 2-3

Pobjednička pjesma u nebu

„Nakon toga začujem kao jak glas silnoga mnoštva na nebu:
"Aleluja!
Spasenje i slava i moć Bogu našem!
Doista, istiniti su i pravedni sudovi njegovi jer osudi veliku
Bludnicu, što pokvari zemlju bludoM SVOJIM!"
I ponove: Aleluja!

Nato starješine, njih dvadesetčetvorica, i ona
četiri bića padoše ničice I Pokloniše se Bogu, koji
sjedi na prijestolju, govoreći: "Amen! Aleluja!" I s
prijestolja iziđe glas:
"Hvalite Boga našega, sve sluge njegove, svi koji se
njega bojite, i mali i veliki!"
I začuh kao glas silna mnoštva i kao šum voda
mnogih i kao prasak gromova silnih: "Aleluja!
Zakraljeva Gospod, Bog naš Svevladar!
Radujmo se i kličimo i slavu mu dajmo
jer dođe svadba Jaganjčeva, opremila se Zaručnica njegova!
Dano joj je odjenuti se u lan tanan, blistav i čist!"
A lan - pravedna su djela svetih.
I reče mi: "Piši! Blago onima koji su pozvani na
svadbenu gozbu Jaganjčevu!"
I reče mi: "Ove su riječi istinite, Božje. ALELUJA!
(Otk 19,1-9)

POPIS LITERATURE, IZVORI:

1. Biblija, Krčanska sadašnjost
2. Rječnik biblijske teologije
3. Dokumenti II Vatikanskog Koncila
4. Liturgijski Časoslov
5. Katekizam
6. Statut: KBLJ.
7. Statut: ICCRS.
8. Karizma-duhovnost, molitve i pisma KBLJ
9. Literatura: Josipa Štadlera, Sarajevo, Knjižara u bogosloviji.
10. Literatura: prf. Ivančića. Teovizija, 01.481.4813
11. Literatura: Patra Zvezdana. Teivizija. 01 481 4813
12. Literatura: Dobrog Pastira,
13. Literatura: Don Božidara, Jelsa, 021.761.251
14. Literatura: U Pravi Trenutak, Đakovo, br.tef. 031.802.112
15. Literatura: Verbum, „Isus iz Nazareta“ Split. br. tef.021.340.260
16. Sva ova literatura može se dobiti u Čirilo Metodskoj knjižari:
Kaptol 29. br. telf. 01.4814.709. Zagreb i Kršćanskoj Sadašnjosti.

SADRŽAJ

Predgovor	4
-----------------	---

I. KARIZMA MOLITVENE ZAJEDNICE „BOŽJE LJUBAVI“

8

KARIZMA-UČINITI BOGA „VIDLJIVIM“ u današnjem svijetu	10
„SVIJET VAPI ZA BLAGOVJESNICIMA“	11
POJAVA LAIČKIH POKRETA	12
MOLITVENA ZAJEDNICA „BOŽJE LJUBAVI“	15
Molitva u zajednici „Božje ljubavi“	17
Odnos prema drugim zajednicama	19
Poziv i poslanje	20
Molitva koja mijenja	21
Božji zahvati kroz povijest Crkve	24
U čemu je posebnost naše karizme?	25

II. KATOLIČKA KARIZMATSKA OBNOVA

29

UVOD	29
NASTANAK KARIZMATSKOG POKRETA	31
STAV CRKVENOG UČITELJSTVA	31
KARIZMATSKA ZAJEDNICA	32
AMERIČKI BISKUPI O KARIZMATSKOJ OBNOVI	42
I. TEOLOŠKI TEMELJ OBNOVE	43
II. KARIZME	46
III. MOLITVENE ZAJEDNICE	47
IV. PLODOVI KOJE DONOSI OBNOVA	49
ZAKLJUČAK	53

III. DUHOVNOST MOLITVENE ZAJEDNICE "BOŽJE LJUBAVI"54

Volja Božja.....57

Radost je biti stvorenje.....58

Biblija.....60

Svjedočanstvo svetaca i naučitelja u crkvi.....61

Iz tumačenja Ivanovog evanđelja, svetog Ćirila
Aleksandrijskog

Kao što mene posla otac, i ja šaljem vas.....61

Iz govora svetog Karla, biskupa.

Ne budi onaj koji jedno govori a drugo čini62

Iz Govora svetog Cezarija iz Arlesa, biskupa

Svi krštenjem postadosmo Božji hramovi63

Iz Govora svetog Augustina, biskupa

Žrtva Bogu duh je raskajan64

Iz Djela svetog Boniventure, biskupa

U tebi je izvor života.....65

Iz tumačenje psalama, svetog Ambrozija, biskupa

Slatka knjiga psalama66

Nastavlja sv Augustin: psalme ću pjevati duhom i srcem67

Iz rasprave o Gospodnjoj molitvi svetog Ciprijana, biskupa i
mučenika

Molitva izlazi iz ponizna srca.68

Iz opširni pravila svetoga Bazilija velikog, biskupa Što ćemo uzvratiti Gospodinu za sve što nam je dao?.....	70
Sveti Polikarp	71
Pečetak poslanice Filipljanima sv. Polikarpa, Biskupa i mučenika. Milošću ste spašeni	72
I nastavlja Oboružajmo se oružjem pravednosti str. 206-207	73
Iz posalnice Filipljanina sv. Polikarpa, biskupa i mučenika Hodimo u vjeri i pravednosti	74
Čovjek moli da sebe transformira, a ne da Boga informira. Iz Razgovora o molitvi, svetoga Ciprijana biskupa i mučenika: Naša je molitva javna i zajednička	76
Isti autor kaže na strani 250. Sveti se ime tvoj	77
Iz poslanice Korinćanima svetoga Klementa I. Pape Svatko neka traži što je korist svima, a ne samo svoju korist	79
Isti autor kaže: Činite pokoru.....	80
Iz tumačenja psalama 118, svetoga Ambrozija, biskupa Svet je Božji hram, a to ste vi!	
Iz propovjedi svetoga Leona Velikoga, Pape Upoznaj dostojanstvo svoje naravi	83

Sveti Lav Veliki, papa, kaže: -Kakvo je kome djelo, takva mu je i zarada Časoslov III, str. 400.	85
Donosim ovdje tekst Iz propovijedi o Matejevu evanđelju - sv. Ivana Zlatoustog, biskupa Jesmo li ovce, pobjeđujemo; jesmo li vuči, bit ćemo pobijedeni.....	86
Iz knjige o Duhu Svetom svetoga Bazija Velikog, biskupa Gospodin u Duhu oživljuje svoje tijelo	87
Iz kateheza svetoga Ćirila Jeruzalemskog, biskupa Časoslov: III svezak strana 403.	89
Isti Autor sv. Ćiril Jeruzalemski, biskup Ispovijedi se u vrijeme prikladno.....	90
Tekst svetog Augustina, biskupa Oni koji su vani, htjeli ili ne htjeli, – braća su nam	92
Da vidimo kako je to najvjernija od ljudi draga naša nebeska Majka Marija stavila u praksu po riječima sv. Augustina: Koja vjerom povjerova, i vjerom začne.....	94
Iz izlaganja o Lukinu Evanđelju, svetoga Bede, časnoga prezbitera Marijin hvalospjev	95
Iz govora svetog Bernarda, opata Požurimo se braći koja nas čekaju.....	96
Klanjanje pred Presvetim Sakramentom.....	98

KATEKIZAM KATOLIČKE CRKVE	98
Koga tražimo?	100
Posluh kao slušanje	101
IV. NEKA NAM PAPE PROGOVORE	102
Iz nagovora Pape Pija XII. Mladim bračnim parovima Žena – sunce obitelji	102
Iz Homilije što ju je održao papa Ivan XXIII. prigodom proglašenja svetim Martina iz Porresa. "Martin od ljubavi"	103
Nagovori Pape Pavla VI. Primjer Nazareta	105
U knjizi „Isus iz Nazareta“ str. 92-103. Nekoliko misli Pape Benedikta XVI.	106
Čudesa i ozdravljenja	120
HRVATI NA GROBU SVETICE STRANKINJE SV. VERENE	122
Kod proroka Malahije nalazimo tekst 3,3-5 koji kaže:	125
V. SVJEDOČANSTVA.....	126
Evo konkretnog svjedočanstva	126
Svjedočanstvo jednog mladića	127
Svjedočanstvo jedne udovice	127
VI. MOLITVE.....	129

<u>MOLITVA ZA NOVI ŽIVOT</u>	130
<u>SVAGDANJE PREDANJE BOGU</u>	130
<u>MOLI GOSPODINA DA TE ISPUNI DUHOM SVETIM</u>	132
<u>MOLITVA ISUSU; BLAGA I PONIZNA SRCA</u>	132
<u>MOLITVA OPRAŠTANJA</u>	133
<u>MOLITVA ZA OSLOBOĐENJE</u>	
<u>OD GRIJEŠNIH NAVIKA</u>	134
<u>MOLITVA U IME ISUSOVE</u>	135
<u>MOLITVA ZA UNUTARNJE OZDRAVLJENJE</u>	136
<u>MOLITVA ZA TJELESNO OZDRAVLJENJE</u>	137
<u>SJAJ LICA GOSPODNJEG</u>	138
Osvrt na knjigu Obdareni i svjedočenje o plodovima molitvene zajednice Božje Ljubavi	140
PSALMI HVALENJA I SALVLJENJA	145
POPIS LITERATURE; IZVORI	149

Bilješke

Bilješke

Bilješke

Bilješke

Bilješke